

CATEDRA

ISSN 2784 - 0158

ISSN – L 2784 – 0158

Nr. 12 aprilie-iunie 2025

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

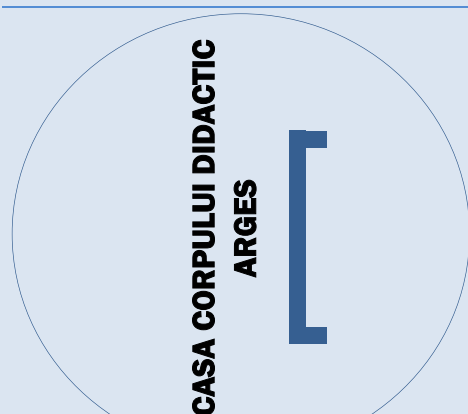

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

STUDIU DE SPECIALITATE: REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR.....	3
ACȚIUNI ALE SULTANULUI AHMED AL III-LEA LA NORD DE DUNĂRE	4
ARIVIȘTI ROMANEȘTI	7
IERARHIZAREA FACTORILOR DEZVOLTĂRII UMANE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PARCURSUL ȘI FORMAREA CA INDIVID - STUDIU DE SPECIALITATE.....	9
ABORDAREA STEM A ÎNVĂȚĂRII PRIN PROIECTE ETWINNING	11
ÎMPREUNĂ PENTRU VIITOR, ALĂTURI DE PARTENERI PUTERNICI!	13
ROLUL ACTIVITĂȚII DE CONSILIERE ȘI ORIENTARE ȘCOLARĂ ÎN PROCESUL DE EVOLUȚIE AL TINERILOR.....	15
ANUL 2024 - ANUL AVRAM IANCU	17
LES JEUX ET LES EXERCICES DE CRÉATIVITÉ	19
MĂRȚIȘORUL, TRADIȚIE ȘI MÂNDRIE ROMÂNEASCĂ.....	21
INVESTIGAȚIA ȘI PROIECTUL - METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE	23
IMPORTANȚA FOLCLORULUI COPIILOR ÎN DEZVOLTAREA ȘI PASTRAREA IDENTITAȚII NOASTRE ROMANEȘTI.....	24
CURS DE FORMARE PENTRU PROFESORI LA STRASBOURG: "EXPLAINING THE EUROPEAN UNION AND ITS OPPORTUNITIES TO YOUR STUDENTS"	25
SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA, MODELE DE URMAT ÎN LUMINA CREDINȚEI ORTODOXE	27
UNIUNEA EUROPEANĂ – ÎNTRE VALORI COMUNE ȘI OPORTUNITĂȚI EDUCATIONALE	29
LES SUPPORTS ET LA DÉMARCHE DANS LA COMPRÉHENSION ÉCRITE - Étude de spécialité	30
METODE MODERNE DE PREDARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR.....	31
CÂTEVA METODE DIDACTICE TRADIȚIONALE APLICABILE ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ	33
CAFENEUA PUBLICĂ ȘCOALA ALTFEL	35
ÎN LUMEA TEATRULUI.....	37
REGINA MARIA A ROMÂNIEI - UN DESTIN MAREȚ ÎN REINTREGIREA ROMÂNIEI	38
CLASA IDEALĂ-MIT SAU REALITATE?	41
MOOC/ CLOM DIDACTIQUE DU FLE DANS UNE PERSPECTIVE FRANCOPHONE	43
CONCURSUL JUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI ARTISTICO-PLASTICĂ „SANZIENELE, ZI DE SĂRBĂTOARE ȘI NOAPTE MAGICĂ”	45
CRUCEA LA ROMANI	47

CUM POT FI MOTIVAȚI ELEVII?	48
STUDIU DE SPECIALITATE - DIVERSITATEA CULTURALĂ	50
EDUCAȚIA TIMPURIE ÎNTRE NECESITATE ȘI OBLIGATIVITATE	52
O EDUCAȚIE DE CALITATE	53
EVALUAREA NAȚIONALĂ ÎNTRE CONTESTARE ȘI ACCEPTARE	55
FEMEIA ȘI PARTICIPAREA LA JOCURILE OLIMPICE	56
EGALITATEA DE ȘANSE ÎN EDUCAȚIE	57
STUDIU DE SPECIALITATE: APLICAREA EFICIENȚEI A PREDĂRII DIFERENȚIATE ÎN CADRUL DISCIPLINELOR TEHNICE	59
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERNISM	61
RISURILE UTILIZĂRII REȚELOR DE SOCIALIZARE LA COPII ȘI ADOLESCENȚI	63
INTEGRAREA COPIILOR CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT	65
JOUCURILE DE MIȘCARE – MIJLOC EFICIENT DE EDUCARE A COPIILOR	67
PREȘCOLARI ȘI SPORTUL	69
REALITĂȚI ȘI PERSPECTIVE ASUPRA UNEI EDUCAȚII MODERNE	71
PLAGIATUL ÎN ERA DIGITALĂ. PROVOCĂRI ȘI SOLUȚII	74
ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARILOR	76
PREDAREA SCRIERII LA CLASA I - Studiu de specialitate	78
Studiu de caz - IMPORTANȚA PRACTICĂRII SPORTULUI PENTRU SANATATE	80
STUDIU DE SPECIALITATE - EFECTELE NEGATIVE ALE CALCULATORULUI ASUPRA COPIILOR	82
CONTRIBUȚIA JOCURILOR MOTRICE LA AMELIORAREA COMPORTAMENTULUI INTERPERSONAL -studiu de specialitate	84
LEGĂTURA DINTRE NATURĂ ȘI MUZICĂ: O PERSPECTIVĂ DIDACTICĂ INEDITĂ	86

STUDIU DE SPECIALITATE: REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

*Prof. Ing. Grînea Ruxandra Sorela
Liceul Tehnologic Constantin Brâncuși Pitești*

Reducerea abandonului școlar este un obiectiv esențial pentru îmbunătățirea accesului la educație și promovarea unui sistem educațional echitabil. Abandonul școlar are un impact negativ asupra dezvoltării individuale a elevilor, dar și asupra societății în ansamblu, contribuind la creșterea inegalităților sociale și economice. Iată câteva măsuri care ar putea ajuta la reducerea abandonului școlar:

Sprijin pentru elevii vulnerabili – Identificarea și sprijinirea elevilor care provin din medii defavorizate este crucială. Proiectele de mentorat și acordarea unor burse pentru elevii din familii cu venituri mici pot reduce riscurile de abandon școlar.

Îmbunătățirea infrastructurii școlare – Asigurarea unor condiții optime de învățare (clădiri moderne, dotări adecvate) poate contribui la creșterea interesului elevilor față de școală.

Suport psihologic și consiliere – Mulți elevi abandonează școala din cauza problemelor personale sau psihologice. Oferirea de servicii de consiliere și psihoterapie poate ajuta la prevenirea abandonului.

Motivarea elevilor – Crearea unui curriculum care să răspundă intereselor elevilor și implementarea unor metode de învățare interactive și atractive pot contribui la menținerea acestora în sistemul educațional.

Formarea cadrelor didactice – Profesorii bine pregătiți nu doar la nivel profesional, dar și în ceea ce privește relaționarea cu elevii din medii

dificile, pot juca un rol important în reducerea abandonului.

Programe de prevenire – Proiectele educaționale care implică familiile și comunitățile în sprijinul copiilor și tinerilor pot fi esențiale în prevenirea abandonului școlar.

Flexibilizarea sistemului educațional – Oferirea unor opțiuni de învățământ alternativ (cursuri online, învățământ pentru copii cu dizabilități) poate ajuta elevii să rămână în școală.

Este esențial ca autoritățile, școlile, familiile și comunitățile să colaboreze pentru a crea un mediu de învățare favorabil, care să sprijine elevii în depășirea obstacolelor și să îi motiveze să își continue studiile.

O educație intelectuală diferențiată se fundamentează pe construirea unor demersuri educative care să fie elaborate numai după ce:

- au fost stabilite cauzele și motivele rezultatelor bune și al nereușitelor;
- au fost stabilite modalitățile de organizare ale elevilor, în diverse momente ale lecției, pe grupe de nivel, grupe de interes și grupe de metode și stiluri de învățare;
- au fost stabilite sarcini de lucru diferențiate ca grad de dificultate și ca volum;
- a fost stabilit sprijinul ce urmează a fi acordat elevilor în funcție de categoria din care fac parte;
- au fost alese acele metode de învățare care să ușureze participarea fiecăruia, să reducă inhibiția, să permită valorizarea elevilor, reducând

ponderea timpului alocat învățării frontale în favoarea învățării prin cooperare sau colaborare.

- au fost organizate conținuturile în jurul scopurilor formulate.

Astfel, procesul de diferențiere trebuie să cuprindă:

- diferențierea obiectivelor de învățare;
- diferențierea activităților de învățare;
- diferențierea evaluării;

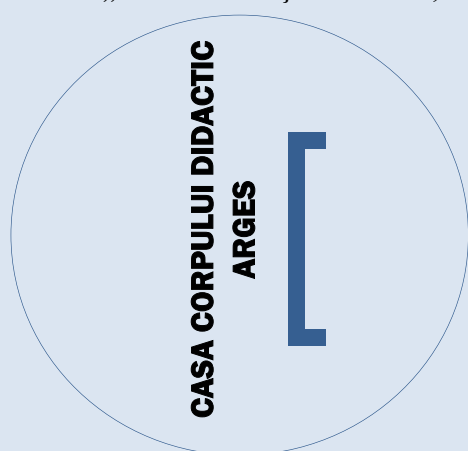
Diferențierea impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții ca elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul față de sine și față de ceilalți. În caz contrar, la elevii care necesită o tratare diferențiată și nu o primesc, poate să apară indiferența sau chiar o atitudine negativă față de activitatea la lecții, față de învățătură, colegi, cadre didactice, față de școală în general, care să afecteze capacitatea de

autoapreciere și să deterioreze profund starea lor psihică. Devieri comportamentale, trăsături negative ca minciuna, falsitatea, înșelătoria sunt adesea utilizate ca „mijloace salvatoare” pentru a depăși situația incomodă în care se găsesc unii dintre ei, dacă nu se bucură de atenția colectivului clasei și a dascălului și nu li se asigură în cadrul lecțiilor posibilitatea de a depăși impasul respectiv.

Pe parcursul activității didactice am observat că elevii cu astfel de probleme, la care uneori apar și devieri comportamentale provin dintr-un mediu cu un nivel socio-cultural scăzut, un mediu socio-afectiv neprielnic dezvoltării lor. Toate acestea se răsfrâng negativ asupra acestor copii, ducând la o rămânere în urmă în dezvoltarea intelectuală și afectivă a lor, comparativ cu cei de aceeași vârstă care cresc în condiții normale.

Bibliografie:

- Radu, Ion, Învățământul diferențiat. Concepții și strategii, Editura Didactică și Pedagogică București, 1978.
- Cosmovici, A. (coord.), Psihologia școlară, Editura Polirom, Iași, 1998.
- Revista „Învățământul primar”, nr. 2-3/2003, Editura Miniped, București.
- Revista „Învățământul primar”, nr. 1-3/2006, Editura Miniped, București.
- „Tribuna învățământului”, nr. 587, 23-29 aprilie 2001.

ACȚIUNI ALE SULTANULUI AHMED AL III- LEA LA NORD DE DUNĂRE

*Profesor Florea Olimpia,
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești*

Ahmed al III-lea (1703-1730) a fost un ambițios și tenace sultan al Imperiului Otoman, căruia a încercat să îi dea gloria de altădată. Născut în Dobrogea istorică, la Hacıoglu Pazarcik, localitate cunoscută nouă astăzi ca Dobrich, (Bulgaria), era pe jumătate grec, după mama sa, Evmania Voria, grecoaică din Creta, devenită sultana Emmetulah Rabia Gunuş, după

căsătoria cu sultanul Mehmed al IV-lea. La succedat la tron în anul 1703, pe fratele său Mustafa al II-lea, care a abdicat. Din căsătoria cu Valide Sultan Amina Mihr-i Shah a rezultat Mustafa al III-lea (sultan între anii 1757 – 1774). În timpul domniei, avea să intre în contact cu spațiul românesc, conducători și oameni de rând.

Sub domnia sa, armata otomană reușește să îl învingă, în anul 1711, pe țarul Petru cel Mare al Rusiei, în bătălia de la Stănilești, pe Prut, acolo unde, aliați cu rușii, au luptat și moldovenii conduși de domnul Moldovei Dimitrie Cantemir. Armata rusă și armata moldovenească au fost învise, iar Dimitrie Cantemir se refugiază, după înfrângere în Rusia la curtea țarului.

Padișahul Porții Otomane avea să-și intersecteze interesele politice și economice și cu domnul Țării Românești Constantin Brâncoveanu. În anul 1711, domnitorul (încă agreat de Înalta Poartă). întâmpina probleme, create de slujbașii sultanului, majoritatea dintre ei fiind corupți. Astfel că la 24 decembrie 1711 (1123 zilkade 14 - după calendarul otoman), el scrie un arz (petiție/ plângere) prin care se plânge că intendenții (dregătorii otomani) de la schela Tutrakan (Turtucaia) controlează căruțele pline cu haraci (tributul anual) și daruri pentru sultan și cer taxe suplimentare (pe lângă taxa legală de trecere la graniță), pentru ca aceste căruțe să intre în Imperiul Otoman. În acest sens domnitorul român scria: „Cel care astăzi este intendent la schela Turtucaia deschide, contrar legilor vechi, harabalele noastre, îi oprește pe boieri și pe oamenii noștri, mai cere afară de taxa de trecere câte un guruș de fiecare cal și ia cu forța, oprindu-i pe oamenii noștri de la îndeplinirea treburilor împărătești...” Brâncoveanu îi cere sultanului să facă dreptate și semnează plângerea cu „Supusul de mine, Constantin, voievod de acum al Țării Românești”.

Luând la cunoștință cele întâmplate, sultanul solicită să se facă cercetări în acest caz. Imediat se constată că schelele Silistra, Rusciuk, Hârșova și Turtucaia se află cu firman pe seama aceluiași dregător Ibrahim Aga, cel care are schelele în arendă. Defterdarul Porții, un controlor financiar, îi scrie Marelui Vizir la 27 decembrie 1711: „El are voie să ia vamă pentru mărfuri și obiecte, afară de banii conveniți la împărăție, pentru fiecare vită care trece, câte 10 aspri. Dar Înălțimii voastre este știut că voievodul mai sus amintit nu e negustor, asprii îi trimite spre a fi predați la Visterie... Nu e nevoie să se ia dări, așa cum se percep pentru mărfurile celorlalți...” În cele din urmă, domnitorului i se va face dreptate, iar trecerea haraciului este declarată ca scutită de taxa de trecere.

Anul următor, în a doua săptămână a lunii aprilie 1714, sultanul emite o poruncă adresată personal lui Constantin Brâncoveanu, care, în calitate de domnitor în funcție al Țării Românești, trebuia să restituie marfa unor negustori turci confiscată pe nedrept la București. După acest episod a urmat mazilirea, scoaterea din domnie și uciderea domnitorului împreună cu cei patru fii și ginerele Ianache Văcărescu, la care sultanul Ahmed al III-lea a participat, așezat într-un foișor aurit, alături de toți ambasadorii marilor puteri europene, inclusiv ai Angliei, Franței, Imperiului Habsburgic și Veneției. Documentul ce conține porunca sultanului Ahmed al III-lea către mubașirul Mustafa detaliază capetele de acuzare amintite în fetva. Domnitorul era acuzat că, în timp ce otomanii se pregăteau de război împotriva ghiaurilor, a furnizat provizii armatei inamice. De asemenea, era acuzat că a facilitat intrarea țarului Petru I (1696-1725) în Moldova în timpul războiului din 1710-1711, că a trimis oșteni să lupte alături de ruși și că a primit la rândul său moscoviți în garda personală. Îi era atribuită și o mare parte din vină pentru arderea Brăilei, eveniment în urma căruia au pierit un număr mare de musulmani. Decizia de a-l mazili și a-l executa pe Brâncoveanu avea scopul, după cum menționează sultanul, ca „atunci când se va întâmpla ca Înalțul meu devlet să acționeze în vreo parte pentru războiul sfânt, țările mele bine păzite să se afle în mare

siguranță și securitate față de pagubele «pricinuite» de sus-numitul, întrucât trădarea și josnicia sa s-au adeverit una după alta”. Vina domnitorului era, deci, cu atât mai mare cu cât actul de trădare s-a petrecut la vreme de război și a adus pagube materiale și omenești statului otoman, periclitând soarta războiul sfânt.

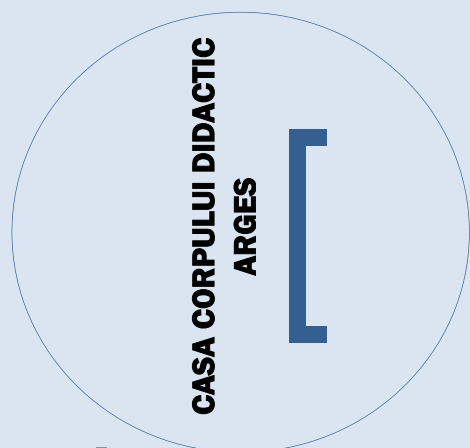
În urma bătăliei de la Petrovaradin din anul 1716, armata otomană a fost înfrântă de către trupele habsburgice conduse de Principele Eugen de Savoia și în urma păcii de la Passrowitz, sultanul a trebuit să cedeze Imperiului Habsburgic Oltenia și Bantul (Oltenia va reveni sub control otoman în 1739 prin tratatul semnat la Belgrad).

Un alt eveniment legat de spațiul românesc este consemnat la 4 noiembrie 1728, când sultanul Ahmed al III-lea scria „de la reședința din bine păzitul Constantinopol“ o poruncă adresată cadiului de la Isaccea și altor interesați. El poruncește „să nu se mai îngăduie persecutarea negustorului Dumitrașcu, din satul Tomorova, cazaua Isaccea, de către diverși răufăcători“. Acest Dumitrașcu mergea des în Moldova cu treburi negustorești, dar, peste tot, dregătorii turci întâlniți îi puneau tot felul de piedici și îi cereau bani, sub diferite pretexte. Supărat, acest român (zimni - supus nemusulman) i-a cerut dreptate chiar sultanului. Cu privire la această pricină sultanul scria astfel: „Huve/Ahmed han, fiul lui Mehmed, veșnic biruitor... Să nu lăsați să fie persecutat și necăjit în localitățile prin care acest zimni trece... prin cerere de aspri, de către cei dornici de îmbogățire. Să-i împiedicați și să îi înlăturați pe răufăcători, ... pe cei care nu iau în seamă porunca mea împărătească să le faceți arz în scris“. Niciun document imperial nu mai vorbește ulterior de cazul negustorului Dumitrașcu din cazaua Isaccea. Probabil, porunca sultanului a fost respectată, iar dobrogeanul nu a mai întâmpinat ulterior alte neplăceri în drumurile sale comerciale.

În anul 1730, Imperiul Otoman a fost atacat de Imperiul Persan. Otomanii s-au dovedit a fi complet nepregătiți. Înfuriate de înfrângerile militare, pe care le puneau pe seama venalității marelui vizir și pe lipsa de interes a sultanului pentru treburile statului, populația și trupele din Istanbul s-au revoltat sub conducerea lui Patrona Halil, un fost ienicer de origine albanez. Sultanul l-a sacrificat pe marele vizir, Nevşehirli Damad Ibrahim Pașa, și pe alți câțiva viziri, care au fost executați, gest care nu i-a salvat însă domnia. În locul lui pe tron a urcat nepotul său de frate, Mahmud I, sultan între anii 1730-1757.

Bibliografie:

- „Documente turcești privind istoria României, volumul 1, (1455-1774)“, culegere întocmită de Mustafa A. Mehmed, Editura Academiei, RSR, 1976
- Mihail Gulboglu, Catalogul documentelor turcești, vol. II, Editura Direcția Generală a Arhivelor Statului, București, 1965
- Valeriu Veliman, Relațiile româno-otomane (1711-1821). Documente turcești, Direcția Generală a Arhivelor din Republica Socialistă România, București, 1984, doc. 11 și 12.
- Viorel Panaite, Pace, război și comerț în Islam. Țările române și dreptul otoman al popoarelor, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2013

ARIVIȘTI ROMANEȘTI

*Prof. Roxana – Marilena Bragă
Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești*

În literatura română, figura arivistului este una emblematică, ilustrând ascensiunea socială realizată prin mijloace imorale sau lipsite de scrupule. Hortensia Papadat-Bengescu, G. Călinescu și Nicolae Filimon surprind în operele lor personaje ariviste, care, prin ambiție și oportunism, ajung în cercurile înalte ale societății. Aceste personaje nu doar reflectă realitățile sociale ale epocilor respective, ci evidențiază și corupția, ipocrizia și superficialitatea lumii mondene.

În epoca interbelică, Hortensia Papadat-Bengescu aduce în prim-plan o figură de arivist prin romanul „Concert din muzică de Bach”, în care surprinde tema destinului moșierilor ruinați, a burgheziei dornice de ascensiune, dar și tema bolii și a snobismului, a superficialității și parvenirii sociale. Personajele sale, urmărite în două planuri- al aparențelor, al convențiilor sociale și al esenței, al structurii interioare- sunt construite pe principiul oglinzii reflectoare prin existența unui personaj-reflector, Mini, purtătoarea de voce a autoarei.

Lică Trubadurul este bucureșteanul șmecher și simpatic care urcă și el scara parvenitului clasic, de la un modest plutonier în armată, agent voiajor, detectiv civil, până la profesor de echitație, apoi politician, candidat al partidului conservator în alegerile de deputați. Portretul fizic evidențiază un tânăr plăcut, simpatic, „cu ochii vioi de veveriță, părul negru

din care se lăsa o buclă mare pe frunte, cu mâinile și picioarele mici și subțiri și dinții albi mărunți”. Obişnuit cu libertatea încă din vremea copilăriei când deseori fugea de acasă, trăiește mai mult pe drumuri, pentru adăpostul temporar folosindu-se de femeile din viața sa, moșica Mari sau Ada Razu: „Lică era un pleinairist năraș. Nu putea suferi adăpostul. I se părea că în casă e prizonier, spionat.”

„Hai-hui și rentier”, stând mai tot timpul „în vacanță de orice ocupație”, profită de naivitatea și slăbiciunea femeilor, pe care, lipsit de scrupule, le tapează de bani, începând cu „buna Lina” și terminând cu prințesa Ada. Pentru doctorul Rim, Lică este doar o haimana, o rudă inferioară a soției sale și nu înțelege slăbiciunea Linei pentru el, dar intuiește faptul că aceasta îl alimentează cu bani. Asociindu-se cu Ada Razu, „făinăreasa”, Lică profită de dorința disperată a acesteia de a intra în lumea bună și acceptă, alături de postul de profesor de echitație la grajdurile lui Maxențiu, și poziția de amant al prințesei. La înmormântarea Siei, fata grosolană a lui și a Linei, o greșeală a tinereții, nu arată niciun fel de sentimente paterne, dimpotrivă, se simte ofensat în „gustul lui de trubadur”. Egoist, urmărindu-și doar interesele personale, Lică se comportă ca un păianjen care-și devorează cu abilitate prada căzută în plasă. Când Lina se revoltă și nu vrea să o îngrijească pe Sia, victimă

a unei relații amoroase cu doctorul Rim, Lică îi vorbește crud, o amenință, o șantajează.

Întreaga lume înfățișată de Hortensia Papadat-Bengescu în romanul său este, de fapt, o lume bolnavă, demnă de sfera naturalismului.

„Enigma Otiliei” de G. Călinescu, roman realist de tip balzacian prin tehnica detaliului, prin tema moștenirii și prin motivul paternității, se constituie mai mult ca o fișă caracterologică, personajele putând fi încadrate în tipuri: tipul avarului, al arivistului, al „babei absolute”, al boemului, al ambițiosului, al cochetei etc.

Stănică Rațiu, „un Cațavencu al ideii de paternitate” (G. Călinescu), este superior lui Dinu Păturică, Gore Pirgu sau Lică Trubadurul prin complexitatea trăsăturilor de caracter, prin extraordinara artă a disimulării. Demagog, însăilează discursuri despre familie, „țărișoara” lui, despre „soția mea și mama fiului nostru”, elaborând fraze sonore și abordând o ținută gravă pentru a impresiona și a face astfel rost de bani. Ca și Lică Trubadurul, Stănică stă de obicei departe de orice muncă, deși este avocat, unul „fără procese”, speculând în schimb naivitatea și bunăvoința celor din jur, de la care deseori ia bani fără gândul de a-i returna vreodată. Neglijent ca soț și ca tată, nu este afectat de moartea copilului său, în urma căreia pozează însă în postura de „profund îndurerat tată”, escrocându-i fără rușine pe cei din jur. Lipsit de scrupule, fără principii morale și fără conștiință, Stănică ascultă pe la uși, se strecoară peste tot, se insinuează în sufletele oamenilor, spionează cu abilitate, așteptând mereu o împrejurare care să-i poată schimba viața. Nu se dă în lături de la niciun lucru abject, ca atunci când crede că moș Costache o va înfia pe Otilia și cu obrăznicie îi propune acesteia o căsătorie de conveniență pentru a se îmbogăți. Otilia este dezgustată de uneltirile lui și îl crede „capabil de orice”. Când moș Costache face primul atac cerebral și clanul Tulea se mută în casa lui ca să „nu fure vreunul

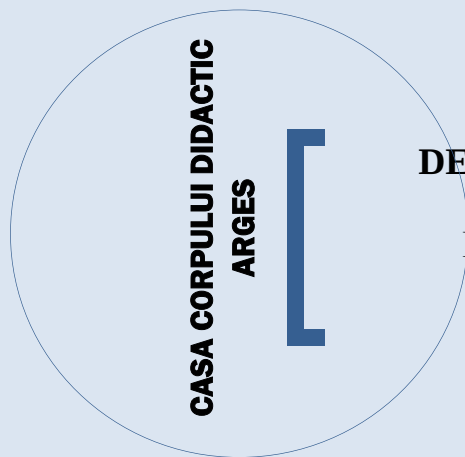
ceva”, Stănică are speranța că bătrânul va muri și el va putea moșteni prin Olimpia o parte din averea acestuia. Îi aduce chiar un doctor suspect care, departe de a avea grijă de bătrân, se așază la masă, participând la festinul organizat în fața bolnavului. Cum bătrânul se încapățânează însă să trăiască, la al doilea atac cerebral Stănică îi dă lovitura de grație: se preface îngrijorat de soarta bolnavului, fiind mai tot timpul în preajma lui, află astfel unde a ascuns bătrânul banii destinați Otiliei și, după ce îi îndepărtează pe toți, speculând avariția lui moș Costache, sustrage banii de sub saltea, provocând astfel moartea bătrânului. Inteligent la modul speculativ, abil, dar fără norme de conduită morală și impostor, Stănică o va părăsi acum pe Olimpia, se va însura cu Georgeta, femeie de moravuri ușoare, dar cu relații în lumea bună, și va intra în politică, într-o vreme fiind „chiar prefect”.

De la „ciocoiul nou” al lui Nicolae Filimon și până la personajul „modern”, „profund” al lui G. Călinescu, arivistul este un personaj complex, caracterizat de necinste, viclenie, ambiție în realizarea planurilor de parvenire, voință și răbdare, servilism, ipocrizie, disimulare, lipsa normelor morale și a conștiinței, minciună, șantaj, escrocherie, impostură.

Căci, un alt exemplu clasic de arivist este Dinu Păturică din „Ciocoi vechi și noi” de Nicolae Filimon. Acest personaj este definit printr-o ambiție nemăsurată și o lipsă totală de scrupule. Provenit dintr-un mediu modest, Dinu Păturică își croiește drumul spre vârf prin lingușire, trădare și corupție. Spre deosebire de Stănică Rațiu, care are un aer de superficialitate comică, Dinu Păturică este un personaj tragic, iar ascensiunea sa spectaculoasă este urmată de o prăbușire la fel de dramatică. Nicolae Filimon construiește astfel un tablou al societății fanariote, în care morala este sacrificată pe altarul ambiției personale.

Deci, literatura română oferă numeroase exemple de ariviști, fiecare dintre ei fiind o reflecție a epocii și a contextului social în care trăiesc. De la societatea fanariotă a lui Nicolae Filimon, la interbelicul criticat de Călinescu și la

modernitatea analizată de Hortensia Papadat-Bengescu, arivistul rămâne un simbol al celor care caută ascensiunea prin orice mijloace, fără a ține cont de etică sau de valorile autentice.

IERARHIZAREA FACTORILOR DEZVOLTĂRII UMANE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PARCURSUL ȘI FORMAREA CA INDIVID - STUDIU DE SPECIALITATE

*Profesor metodist - Anghel Maria Magdalena,
Profesor metodist – Toma Georgeta
Casa Corpului Didactic Argeș*

În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este ceva zadarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l aduce la înălțimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din nodul divin care leagă lucrurile. Căci nu este nimic de așteptat de la lucruri dacă ele nu răsună unele în altele, aceasta fiind singura muzică pentru inimă.”
(Antoine de Saint-Exupéry. „Factorii educației”)

Voi porni această încercare de ierarhizare a factorilor dezvoltării umane de la premisa că evoluția psihică a individului derivă din convergența unor factori interni și externi, un rol important având interacțiunea ereditate-medi-educatie, care sub aspect cantitativ și calitativ direcționează și condiționează dezvoltarea oricărei persoane.

Ereditate, din punct de vedere etimologic poate fi dedus din latinescul „heres” (moștenitor), ceea ce înseamnă că ereditatea poate fi definită ca însușirea fundamentală a materiei vii de a transmite de la o generație la alta, sub forma codului genetic, mesajele de specificitate ale speciei, grupului și individului (Cosmovici, Iacob, 1999). Este unanim acceptat că fiecare individ este unic, unicitatea biologică este conferită de factorul ereditar.

Mediul este reprezentat de totalitatea elementelor și condițiilor de viață cu care individul interacționează, direct sau indirect, pe parcursul dezvoltării sale, în diferite etape de evoluție. Factorii de mediu acționează sub forma influențelor bioclimatice, socioeconomice, culturale, a totalității condițiilor, structurilor și normelor sociale, pornind cu mediul familial și continuând cu mediul comunitar, cu societatea în ansamblu (Gherguț, 2013).

Educația reprezintă o formă organizată, continuă de formare a personalității umane, aceasta favorizând, în măsura posibilităților, relația ereditate-medi-educatie. Etimologia termenului “educație” provine din cuvântul latin “educare – educare”) înseamnă a crește, a instrui, a forma, a scoate din..., a duce, etc., ca

urmare educația presupune a scoate individul “din starea de natură “ și a-l introduce “în starea de cultură” (Cucoș, 2006).

Ca atare, ereditatea și mediul, influențează puternic formarea personalității umane, mediul singur, fără ereditate nu poate face nimic, aceeași afirmație o putem susține și despre ereditate. Acești factori acționează strâns, ereditatea furnizează o serie de disponibilități, iar mediul dezvoltă datele înnăscute, dă sens și valoare personalității (Stoica, Stoica, 1982).

Individul, prin educație, devine un om social, ea înlesnește însușirea limbajului social, cultura generală, comportamentul civic, își conturează concepția științifică despre lume, se pregătește pentru integrare în piața muncii.

Educația, alături de ereditate și mediu, are un rol conducător în formarea personalității copilului și această viziune ar trebui să stea la baza oricărei acțiuni educaționale (Stoica, Stoica, 1982).

Prin raportare la propriul parcurs și la formarea mea ca individ, pot spune că sub aspect ereditar mă bucur de o zestre pe care o voi analiza dincolo de genotipul general sau individual, mai cu seamă în zona preponderent psihică, în ceea ce privește categoria potențial de formare sau epigenetic. Există în ceea ce mă privește un potențial general, dar și grade de diferențiere a acestui potențial. În cazul meu se diferențiază un potențial format existând posibilitatea de a-l valorifica prin educație.

Studiile din ultimele decenii „au dovedit că orice copil crește mai bine în familia sa, dacă aceasta este ajutată să-și realizeze rolurile”. (Păun, Potolea, 2002, 218)

Educația în familie de la vârsta copilăriei și-a pus amprenta pe evoluția mea comportamentală și psihică. Consider că dezvoltarea mea este dependentă de calitatea relațiilor cu părinții.

Mă bucur să am părinți atenți la nevoile mele ca persoană, părinți preocupați să mă cunoască și dispuși să investească în dezvoltarea și devenirea mea. Acum, la vârsta adultă pot spune că m-au ajutat să înțeleg că trebuie să mă educ continuu, să devin responsabil de propria formare.

În privința mediului, pot spune că acesta s-a prelungit și mi-a potențat educația. Fac referire mai cu seamă la mediul social, influența profesiei părinților asupra rezultatelor la învățătură și a performanțelor obținute în viață fiind determinantă.

Totodată, școala reprezintă un factor important al educației mele. Am urmat cele mai bune instituții de învățământ, iar în prezent sunt la o facultate de același calibru. Dincolo de conținuturile concrete care se transmit în activitatea didactică, importante au fost și sunt și relațiile dintre cadrele didactice și elevi/studenti. Educația îmi va oferi atât cunostințele cât și capacitățile care să-mi permită integrarea cu succes în societate și continua adaptare la schimbările ce apar în cadrul acesteia.

Acțiunea factorilor de mediu, la fel ca și cea a eredității, este de factura aleatorie, în cazul meu fiind o șansă a dezvoltării.

Încercarea de a exprima, sub forma de proporție, ponderea celor doi factori nu poate fi considerată concludentă din cauza variabilității existente, atât în interiorul celor doi factori, cât și în relațiile dintre ei.

Acțiunea conștientă, sistematică și organizată a mediului asupra dezvoltării psihice se realizează prin intermediul educației.

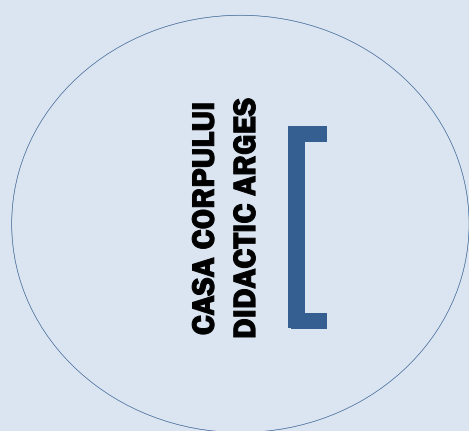
Educația contribuie la îmbogățirea acestei experiențe, în mod organizat, conform cu un scop, insistând asupra realizării unei corelații optime între aspectele informativ și cel formativ, demonstrându-se astfel rolul conducător al educației.

Deoarece educația acționează întotdeauna în corelație cu ceilalți factori, dezvoltarea este o rezultată a acțiunii directe și indirecte a lor, a interacțiunii dintre acestia. Nici unul din factori nu dispune de posibilitati nelimitate, rolul fiecăruia fiind dependent de ceilalți.

Sintetizand, pot afirma că dezvoltarea ca individ este rezultatul interacțiunii complexe a celor trei factori: ereditatea mediul educația.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., Iacob, Luminița, 1999, Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași ;
2. Cucos, C., 2006, Pedagogie, Editura Polirom, Iași ;
3. Gherguț, A., 2013, Sinteze de psihopedagogie specială, Editura Polirom, Iași;
4. Stoica, D., Stoica, M., 1982, Psihopedagogie școlară, Editura Scrisul Românesc, Craiova.

ABORDAREA STEM A ÎNVĂȚĂRII PRIN PROIECTE ETWINNING

prof. Elena-Amalia Comănescu
Școala Gimnazială "Mircea cel Bătrân", Pitești

Aabordarea de tip STEM vizează crearea unui mediu activ de învățare, cu scopul de a-i implica pe elevi în căutarea și găsirea de soluții pentru rezolvarea unor probleme cu care se confruntă în viața reală, punându-i în situația de a-și dezvolta competențe specifice care să-i ajute să înțeleagă mai bine concepte abstracte, prin experimentare sau prin activități de tip learning by doing.

Acest tip de abordare poate fi folosită cu succes în cadrul proiectelor eTwinning, care aduc împreună elevi și profesori, într-un context holistic de învățare prin descoperire, colaborare, implicare proactivă.

Proiectul eTwinning "STEM by Nature" desfășurat în anul școlar 2023-2024, a constituit o provocare pentru cei implicați în găsirea de soluții la problemele cu care lumea de azi se confruntă și care ne afectează negativ viitorul: schimbările climatice, utilizarea inefficientă a

resurselor naturale, perturbarea echilibrului ecologic.

Elevi și profesori din patru țări participante (**România, Turcia, Serbia și Macedonia de Nord**) au răspuns pozitiv la această provocare și au încercat prin activități STEM să observe, să analizeze, să înțeleagă lumea în care trăim și să experimenteze modalități prin care pot contribui în manieră personală, la protejarea ei.

Atmosfera relaxată de lucru, relațiile de prietenie care s-au creat în timpul activităților între elevii și profesorii din țările partenere, cât și bucuria colaborării sau a împărtășirii rezultatelor muncii tuturor, au contribuit la succesul proiectului. Activitățile s-au desfășurat conform planului propus, proiectul bucurându-se de implicarea activă a partenerilor, care au contribuit la realizarea activităților colaborative sau au îndeplinit sarcini pe echipe. Sugestiile și ideile pentru punerea în practică a planului de

activități al proiectului s-au făcut în cadrul întâlnirilor profesorilor sau în cadrul echipelor de lucru pentru activitățile colaborative, pe grupul de comunicare Whatsapp al proiectului, pe email etc. S-au propus de asemenea, unelte digitale variate pe care să le utilizăm la realizarea activităților și a produselor finale ale proiectului. Copiii au fost tot timpul consultați și implicați în propunerea modalităților de realizare a activităților sau a uneltelor digitale folosite.

Activitățile colaborative au avut suportul tuturor, elevii fiind împărțiți în 4 echipe internaționale, care au contribuit la punerea în practică a planurilor STEM (echipa Aer, echipa Plantele, echipa Apa, echipa Energia). Echipa mea de elevi, alcătuită din 5 copii de 11 ani, a lucrat cu succes alături de alți copii din România și Turcia, la realizarea activităților conform planului STEM pentru studiul plantelor.

La realizarea produselor finale s-a asigurat implicarea tuturor participanților, stimulându-li-se curiozitatea, creativitatea și talentul literar sau artistic. Au fost folosite: observația directă, documentarea pe Internet, experimentul, activități practice, pictura/desenul pe suport textil etc. și au fost utilizate ca unelte digitale Google docs, Padlet, Bookcreator, PicCollage, Whatsapp etc.

Dictionarul climatic a presupus realizarea unui ebook cu termeni specifici, echipa mea realizând un studiu despre biodiversitatea din țara noastră, despre vietuitoarele aflate în pericol. Ca activitate practică, copiii au construit o macheta a zonei biogeografice alpine.

Planul STEM pentru echipa noastră a presupus studierea plantelor, iar ca activitate practică obținerea unor vopseluri naturale din pigmenții unor plante, pe care le-am folosit apoi, la decorarea artistică a literei S (din cuvântul STEM), conturată pe un tricou alb.

Acrostihul "Be part of solutions to pollution!" a presupus scrierea unui vers,

începând cu fiecare literă a acestui slogan, înregistrat apoi în ChaterPix.

Activitatea pentru sărbătorirea zilei eTwinning a constat în realizarea unor postere din materiale naturale, prin care am conturat mesajul "Happy eTwinning Day 2024!", fiecarei echipe revenindu-i o literă/cifră.

În activitățile proiectului au fost folosite o serie de unelte digitale care s-au bucurat de interesul elevilor și a căror utilizare a contribuit la dezvoltarea competențelor lor digitale. Dintre acestea, amintesc: Canva, pentru elaborarea logourilor, posterelor, certificatelor pentru elevi și profesori, pentru realizarea unei hărți mentale cu resursele de energie regenerabilă, Google docs pentru distribuirea sarcinilor, pentru realizarea acrostihului, Google forms pentru votarea celui mai bun logo sau poster, pentru testele inițiale și finale destinate elevilor și profesorilor, Linoit pentru colectarea impresiilor părinților, Google Eblogger pentru realizarea blogului proiectului, Padlet pentru colectarea activităților tuturor echipelor implicate în proiect, Bookcreator pentru Dictionarul Climatic și Acrostihului „Be part of solutions to pollution”, PicCollage, BeFuncy pentru realizarea colajelor cu fotografii, Answergarden pentru colectarea ideilor despre utilizarea apei, Jigsawplanet pentru realizarea puzzle-urilor pentru logo și poster, Wordwall pentru jocul cu animalele aflate pe cale de dispariție și pentru gruparea deșeurilor, Jamboard și Artsteps pentru expunerea certificatelor elevilor și a logourilor realizate, Whatsapp pentru comunicarea în cadrul proiectului cu profesorii și elevii/echipele de lucru, Youtube și CupCat pentru realizarea de materiale video, Facebook și Instagram, pentru promovarea activităților proiectului etc.

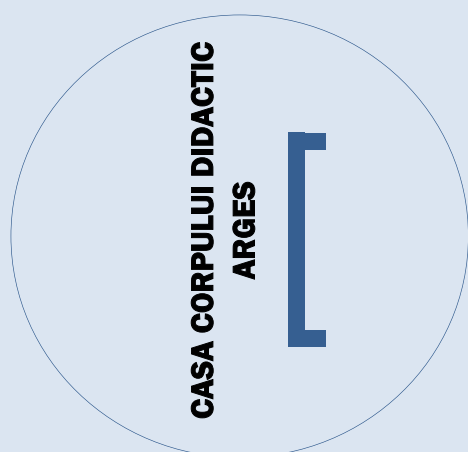
Obiectivele proiectului au fost atinse prin desfășurarea unor activități la care elevii au luat parte cu multă plăcere și au realizat sarcinile care le-au revenit, cu multă implicare și entuziasm,

mai ales, atunci când au lucrat la activitățile colaborative. Metodele de lucru folosite au fost adaptate în funcție de tematica proiectului, dar și de vârsta elevilor, astfel încât fiecare echipă să se poată implica cu succes în activitățile proiectului.

Fiind un proiect care se bazează pe abordarea STEM a învățării, am folosit metoda cercetării științifice, metoda observației directe, metoda analizei și comparației, metoda experimentului, metoda practică de lucru, gamificarea ca metoda de învățare,

brainstormingul, lucrul în perechi sau echipe, utilizând unelte digitale variate care să suscite interesul elevilor pentru învățare.

Alături de echipa mea de elevi harnici și talentați, am realizat sarcinile de lucru prevăzute de proiect și prin implicarea noastră activă, am obținut certificatul național de calitate, contribuind la promovarea învățării prin proiecte, prin abordarea educației STEM atât de actuale, cu importanță majoră în pregătirea elevilor pentru viitor.

ÎMPREUNĂ PENTRU VIITOR, ALĂTURI DE PARTENERI PUTERNICI!

*Profesor Aldea Floricica
Liceul Tehnologic Astra Pitești*

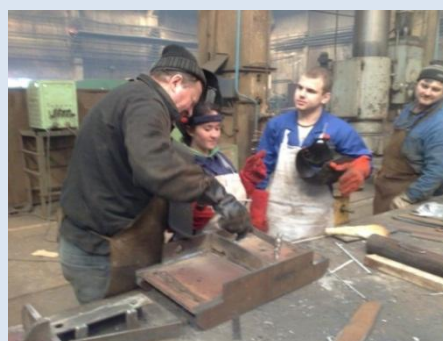
Liceul Tehnologic Astra Pitești, este beneficiarul Proiectului cu titlul,, Competențe profesionale prin stagii de pregătire practică - COMP PROF ASTRA". Proiectul se va desfășura pe o durată de 24 luni. Perioada de desfășurare este 02 decembrie 2024 - finalizare 30 noiembrie 2026. Proiectul are Cod SMYS 305959 finanțat din Fonduri europene, în cadrul Programului Operațional Educație și Ocupare.

Programul Educație și Ocupare (PEO) se bazează pe un set de principii ce au în vedere asigurarea sustenabilității intervențiilor și corelarea acestora cu obiectivele strategice privind cooperarea europeană în domeniul educației și formării profesionale 2021-2030.

Obiectivul principal al proiectului: „Îmbunătățirea calității, a caracterului incluziv, a formării elevilor prin Stagii de Pregătire Practică, pentru integrarea pe piața muncii a 260 elevi și tranziția de la școală la viața activă”.

Efectul pozitiv pe termen lung, este acela că măsurile vizate pentru grupul țintă sunt măsuri active integrante, măsuri care sprijină realmente elevii înscriși în învățământul tehnic, cu privire la formarea profesională, dezvoltare personală de calitate prin participarea la stagii de pregătire practică, la sesiuni de dezvoltare personală și de coaching, la transferul de bune practici și diseminarea experiențelor acumulate, în rândul colectivelor din care fac parte.

Aspecte din stagiile de practică a elevilor Liceului Tehnologic Astra, participanți în Grupul țintă al Proiectului cu ID 305959 cu titlul „Competențe profesionale prin stagii de pregătire practică a elevilor din Liceul Tehnologic Astra - COMP-PROF- ASTRA”.

S-a constatat că de foarte multe ori, performanța elevilor este legată de statutul lor social. Provocările impuse de dezvoltarea tehnologică conduc la consolidarea relației dintre piața muncii și sistemul de educație.

Se impune o formare profesională inițială și continuă de calitate, calificări moderne, adaptate la

solicitările operatorilor. Dezvoltarea învățământului tehnic profesional și dual nu se poate realiza fără colaborarea cu agenții economici.

Prin intervențiile pe care le vizează, proiectul răspunde nevoilor specifice ale grupului țintă și contribuie la realizarea obiectivelor strategiilor și politicilor naționale în domeniul educației și formării profesionale.

Transferabilitatea rezultatelor proiectului și în alte unități de învățământ se va efectua, în cadrul cercurilor pedagogice de specialitate, a întâlnirilor de lucru a profesorilor de specialitate din județ și va avea ca scop diseminarea rezultatelor proiectului și valorizarea acestora după finalizarea lui.

Sperăm ca prezentarea rezultatelor și a impactului proiectului să trezească interes, să constatăm cu toții cei interesați, o creștere a interesului și a gradului de utilizare a produselor și rezultatelor

proiectului, pentru a realiza transferabilitatea rezultatelor acestora și pentru alte categorii de beneficiari, cu precădere din rândul agenților economici parteneri.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

ROLUL ACTIVITĂȚII DE CONSILIERE ȘI ORIENTARE ȘCOLARĂ ÎN PROCESUL DE EVOLUȚIE AL TINERILOR

prof. Gabriela NEAGU

Liceul Tehnologic Construcții de Mașini Mioveni

Prin Consilierea și orientarea școlară se urmărește obținerea unei cât mai mari eficientizări în planul dezvoltării personale cât și în al celei socio - profesionale. Rostul acestei activități, în cadrul instituției instructiv educative, este de a-i ajuta pe elevi să devină mai motivați în a trăi, a munci, a se distra, a învăța, a fi competitiv la nivelul lumii în care dorim și sperăm să fim integrați. Consilierea urmărește formarea unor persoane armonioase cu sine, cu ceilalți, cu lumea cărora le aparține. La finalul școlarizării, ființa trebuie să fie capabilă să transpună în faptă conținutul diplomei obținute în școală (Negrilă, I., 2002).

La rândul său, Băban susține și analizează consilierea ca pe o *relație interumană de asistență și suport* dintre profesori și elevi în scopul dezvoltării personale și prevenției situațiilor problematice și de criză. Scopul intervențiilor, cu rol de consiliere, este rezolvat de către copil în mod independent a problemelor de natură cognitivă, afectivă, psihomotorie (Băban, A., 2002).

Programele de consiliere și orientare sunt utile elevilor deoarece le oferă acestora informații, le formează deprinderi și le dezvoltă experiența necesară identificării unui mod optimist și realist de a-și construi existența. De asemenea, aceștia vor dobândi o

imagine de sine mai bună, vor stabili relații bune cu ceilalți și vor înregistra un randament sporit în activitatea școlară. Una dintre teoriile cele mai pertinente cu privire la consiliere, și pe care ne-o însușim în totalitate, aparține lui C. Rogers, conform căruia activitatea de consiliere *este centrată pe persoană* (Rogers, C., 1966). Metoda lui este holistică și are rolul de a ajuta ființa consiliată să *înțeleagă*, să *planifice* și să *acționeze* așa încât să progreseze în propria-i viață (Rogers, C., 1966).

Consilierea centrată pe persoană este o metodă în care consilierul, bazându-se pe spontaneitatea și pe intuiția sa empatică, încearcă să-l *înțeleagă* pe subiect în unicitatea lui, să-i *sprijine* efortul de a ajunge la conștiința de sine și la ideea de *responsabilitate*. Subiectul trebuie ajutat să se elibereze de forțele care-i limitează manifestarea autentică a personalității. Totodată, el trebuie ajutat să își exploateze constructiv potențialul de care dispune pentru a deveni o persoană armonioasă, competitivă și stimulativă pentru cei din jur. Astfel, modelul *Egan în trei pași*, la care face referință Pică în lucrarea sa, poate fi considerat unul dintre scenariile ce poate fi utilizat în această activitate. Potrivit modelului, succesul depinde de parcurgerea următorilor pași în parte:

1. Să se realizeze un climat psihologic în care elevul să se simtă valorizat, acceptat necondiționat, liber să exploreze;

2. Să se ofere un suport material, intelectual și afectiv care să permită dezvoltarea personală a elevului;

3. Să se realizeze o congruență între ceea ce simte și ceea ce trăiește ca experiență actuală. Acest lucru va conduce la toleranță (Pică, A., Păcurariu, A., 2002). Toți cei trei pași trimit la rolul activității didactice în cadrul acțiunii educaționale, înțeleasă ca ecuație între consiliat – consilier și mediu. Aceasta trebuie să inducă simpatie, încredere, antrenarea

atitudinii deschise, prietenoase, comunicare, etc. Foarte importantă este implicarea profesorului consilier și a dorinței sale de a oferi sprijin.

Cercetările în domeniul consilierii și orientării școlare certifică caracteristici definitorii ale consilierului școlar modern. Conform acestora, consilierul trebuie să țină cont de faptul că în educație, ca și în dezvoltarea unei societăți, există momente de criză pentru subiectul educat/consiliat, care trebuie identificate și apoi stabilizate, pentru a preveni pierderi irecuperabile. Subiecții consiliați nu sunt egali în disponibilități și înclinații, în potențial intelectual sau psihomoral și prin urmare, trebuie tratați diferențiat. Educația modernă pune accent pe predarea diferențiată, singura care poate duce la succes individual. Argumentul în favoarea diferențierii poate fi găsit în motivația conform căreia fiecare elev poate și trebuie să-și găsească locul său în cadrul clasei, al școlii și al societății, în funcție de abilitățile psihointelectuale pe care le are și în conformitate cu pregătirea sa. Diferențierea trebuie să țină cont de câțiva factori: disponibilități creatoare în domeniul științelor exacte sau în domeniul științelor umaniste; de interesele elevilor, de particularitățile de vârstă, de nivelul de cunoștințe ale subiecților. Identificându-le, consilierul își adaptează și își creează metode și mijloace de consiliere și orientare școlară, încât să determine elevul adolescent să participe conștient la cunoașterea de sine și formarea personalității sale. Eficiența diferențierii educației este favorizată de însuși sistemul de învățământ, care-i oferă cadrul legal necesar. Sistemul de învățământ oferă arii de profiluri de învățare diferite, programe școlare în funcție de stadiul de dezvoltare intelectuală la care se află, un curriculum național, și altul la decizia școlii în funcție de

nevoi.

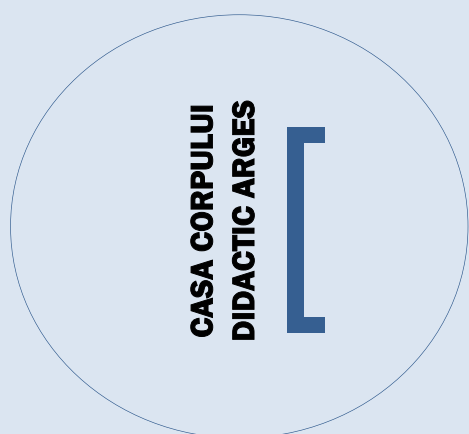
Astfel că, din perspectiva instruirii diferențiate, profesorul devine un sfătuitor, un consilier al elevului. El indică acestuia sursele de informare, îl asistă în autoformare și totodată organizează activitatea didactică. Rolul acestuia este cu atât mai dificil, cu cât diferențele între elevi sunt mascate, iar notele nu pot măsura cu exactitate calitatea cunoștințelor ci doar cantitatea lor.

În activitatea de consiliere și orientare, trebuie să-i deprindem pe subiecți cu aptitudinile de a exprima acești termeni:

Bibliografie:

- Băban, A., Petrovai, D., Lemeni, G., (2001), *Consiliere și orientare. Ghidul profesorului*, Ed. Humanitas Educațional, București
- Pică, A., Păcurariu, A., (2002), *Consilierea – soluție pentru integrarea socio-profesională a tinerilor*, ISJ, Sibiu

nevoi/trebuințe, cu punctul de gravitație care să cadă în interiorul lor, în reflexiile, cugetările lor despre ei. Trebuie să-i învățăm să întreabineze persoana întâi, în locul celei de a treia plural, să se adreseze la lucruri ce le pot găsi în interiorul lor (valori intelectuale, spirituale) și nu în afara lor (bani, ranguri, glorie). Consilierea și orientarea școlară trebuie să aibă un punct de gravitație care să nu cadă în afara celor consiliați, să nu caute mulțumirea „de din afară”, ci izvorul fericirii să fie propria lor putere vitală.

ANUL 2024 - ANUL AVRAM IANCU

Prof. Rățoi Florin-Gabriel
Școala Gimnazială Nr. 1 Poiana Lacului
Structura Școala Gimnazială Păduroi

Prin Legea nr.223/14.07.2023 adoptată de Parlamentul României și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.651/17.07.2023, apoi promulgată de Președintele României, anul 2024, a fost declarat Anul *Avram Iancu*, pentru a marca aniversarea a 200 de ani de la nașterea sa, erou al Revoluției de la 1848-1849, din Transilvania.

Acesta a fost una dintre personalitățile marcante ale revoluției pașoptiste.

Avram Iancu s-a născut în satul Vidra de Sus, Comitatul Turda-Arieș, actualmente comuna Avram Iancu, Județul Alba, în anul 1824.

A văzut lumina zilei într-o familie de moși înstăriți din Munții Apuseni, având un frate Ioan devenit preot și fiind rudă cu Horea, unul dintre conducătorii răscoalei moșilor apuseni din anul 1784. Tatăl său, Alexandru Iancu a fost pădurar, apoi jude domenial.

Având o situație materială bună, a urmat clasele primare la Poiana Vadului și Abrud, gimnaziul inferior la Zlatna, iar gimnaziul superior la Liceul Piarist din Cluj.

Începând cu anul 1844 a urmat Facultatea de Drept la Cluj.

Din anul 1846 a devenit cancelarist la Târgu Mureș.

În anul 1848 și-a luat examenul de avocat, fiind un bun apărător al cauzelor celor nedreptățiți.

În preajma revoluției pașoptiste a făcut parte dintre fruntașii intelectualității românești transilvănene, luptătoare pentru emancipare socială și națională.

A fost unul dintre inițiatorii și organizării adunărilor de la Blaj din 30 aprilie/12 mai, 15-17/27-28 mai și 15-23/27 septembrie/9 octombrie 1848 și conducătorul cetelor înarmate de țărani și mineri din Munții Apuseni, în rândurile cărora și-a câștigat o mare popularitate.

Ridicarea țărănimii la luptă și dezbinarea forțelor revoluționare române și ungare au fost determinate de nepunerea în practică a legii care privea iobăgia, refuzul guvernului revoluționar ungar de a acorda libertăți naționale românilor și votarea unirii Transilvaniei cu Ungaria la Dieta din Cluj.

Revoluția urmărea rezolvarea problemei sociale și a celei naționale. Avram Iancu a devenit conducătorul armatei țărănești antirevoluționare maghiare.

În fruntea acesteia și în colaborare cu autoritățile militare austriece, a organizat apărarea în Munții Apuseni și a respins numeroasele atacuri ale trupelor revoluționare maghiare, superioare ca număr și ca armament, câștigându-și renumele de *crăișorul munților*.

La 4/16 mai 1849 a dat o nouă organizare civilă Munților Apuseni.

În vara anului 1849 a efectuat o ședere de 10 luni la Viena, unde a ținut legătura cu autoritățile imperiale austriece.

Luptele din Munții Apuseni slăbiseră atât forțele revoluționare ale maghiarilor cât și pe cele ale românilor.

Armata țaristă, chemată în ajutor de Franz Joseph (1830-1916), împărat al Austriei (1848-1916), apoi al Austro-Ungariei (1867-1916) a înfrânt armata revoluționară maghiară la Sighișoara.

Copleșite de armatele austriece și de cele rusești, trădate de unii generali, trupele revoluționare maghiare au capitulat la Șiria, lângă Arad pe 13/25 august 1849.

În anul 1852 tânărul împărat Franz Joseph a întreprins o vizită în Transilvania, agenda călătoriei fiind stabilită de Felix Schwarzenberg, guvernatorul Marelui Principat al Transilvaniei, parte a imperiului austriac.

La cererea lui Avram Iancu împăratul a modificat traseul vizitei, a mers în Munții Apuseni, a prânzit la muntele Găina, a trecut prin Vidra și a înnoptat pe 21 iunie/3 iulie 1852 la Câmpeni.

Avram Iancu s-a prezentat seara târziu la cartierul împăratului, după ce acesta se culcase, obosit de călătorie.

Nemulțumit că nu este primit pe loc în audiență, Avram Iancu a iscat o altercație cu șeful de cabinet al împăratului, motiv pentru care a fost dat afară de către jandarmi.

Ulterior a refuzat să primească decorația și funcția acordată de împărat pentru meritele sale, din timpul luptelor contra revoluționarilor maghiari.

Începând cu anul 1852 s-a îmbolnăvit de o boală mintală de care a suferit până la moarte.

S-a retras până la sfârșitul vieții, la 10/22 septembrie 1872 la Baia de Criș, Comitetul Zarand, fiind înmormântat la Țebea, județul Hunedoara, lângă *Gorunul lui Horea*.

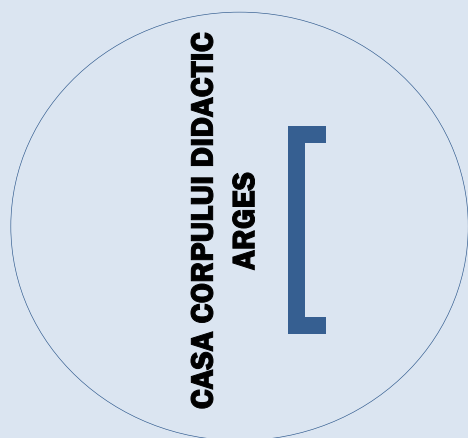
A rămas în istoria modernă a românilor ca o figură luminoasă, personalitate legendară a secolului al XIX-lea, un mare patriot și luptător pentru drepturile și libertățile românilor transilvăneni.

În semn de respect, apreciere și recunoștință postumă, numeroase instituții de cultură și de învățământ, parcuri, bulevarde și străzi din toată țara îi poartă numele.

De asemenea există multe busturi și statui, opere ale unor mari artiști plastici, dedicate memoriei sale, filatelie, monede comemorative și bancnote emise de Banca Națională a României.

Bibliografie:

1. Dragomir Silviu, (1968), *Avram Iancu*, Ediția a II-a, Editura Științifică, București;
2. Dudaș Florian, (1998), *Avram Iancu în tradiția românilor*, Ediția a II-a, Editura de Vest, Timișoara;
3. Mihalache Marin, (1992), *Avram Iancu, erou al cauzei naționale*, Editura Libra, București;
4. Mitu Sorin, (2000), *Imagini europene și mentalități românești din Transilvania la începutul epocii moderne*, Editura Universitară Clujeană, Cluj Napoca;
5. Lazăr Ioachim, Morar Nicolae-Marcel, (2008), *Avram Iancu în memoria posterității*, Editura Emia, Deva;
6. Pascu Ștefan, (1972), *Viața și faptele unui erou martir*, Editura Meridiane, București

LES JEUX ET LES EXERCICES DE CRÉATIVITÉ

Prof. Bădica Maria
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni

Les jeux dans une classe de langue ne devraient pas être considérés comme des activités « bouche trou » destinés à terminer une leçon ou à meubler une dernière heure avant les vacances ou encore comme récompense pour une classe qui a bien travaillé. La motivation ludique, l'envie et le plaisir de jouer contribuent à animer le cours du FLE et permet aux apprenants de s'impliquer davantage dans leur apprentissage en prenant plaisir à jouer avec les mots, les phrases et les textes qu'ils créent individuellement et collectivement. Les jeux et les

exercices de créativité leur permettront d'utiliser de façon nouvelle, personnelle, le vocabulaire et les structures acquises au cours des leçons en les faisant sortir du cadre, du contexte, de la situation dans lesquels ils les ont appris. Cette utilisation nouvelle et personnelle constitue un palier capital dans tout apprentissage, palier qu'il est souvent difficile d'atteindre à l'aide des exercices courants proposés dans les méthodes.

Dans la communication quotidienne, on ne prend pas la parole seulement pour constater un état de fait où demander des informations, on cherche aussi à convaincre son interlocuteur. L'interaction verbale a des enjeux qui ne sont pas toujours référentiels.

C'est un peu la même chose pour le jeu. Il n'y a pas de jeu sans enjeu. Quand on joue, c'est qu'on le veuille ou non, pour gagner. Ce qui motive alors le joueur n'est pas la simple démonstration d'une habileté, d'un savoir-faire, c'est bien plutôt la possibilité de vaincre et d'être reconnu vainqueur. Ce qui engage les interlocuteurs dans une conversation, c'est l'affrontement et la possibilité, dans le déroulement de l'interaction, de marquer des points, d'avancer des pions imaginaires. A ce jeu, on prend la parole, on se fait prendre la parole, on la garde, on la donne...

La communication est aussi une activité ludique. Un jeu peut avoir des avantages non négligeables sur certaines techniques d'expression ou certains exercices scolaires mais il est important, dès l'instant où l'on introduit une activité ludique dans l'apprentissage, d'en bien formuler les règles :

□ Un bon jeu a des règles précises : celui qui y joue sait où il va, pourquoi et comment.

□ Un bon jeu peut favoriser un emploi réaliste de la langue.

□ Un bon jeu est en principe créatif, c'est-à-dire qu'il doit placer le joueur en face d'un réel problème à résoudre.

□ Un jeu conduit à l'emploi répété d'un lexique et de structure prévisibles, ce qui peut le rendre compatible avec la rigueur d'un programme ou d'une progression d'apprentissage.

Il y a des jeux pratiquement silencieux, c'est le cas par exemple d'un bon nombre de jeux des cartes ou de jeux de damiers.

Il y a des jeux verbaux peu interactifs : les jeux de mots et d'esprit. Il y a aussi les jeux qui favorisent les interactions autonomes dans un groupe. Ce type de jeu, de par ses règles, doit mettre les joueurs dans l'obligation de communiquer.

Des activités et des jeux de ceux que nous avons présentés peuvent donner des résultats encourageants pour développer l'envie de parler et de communiquer dans une salle de classe. Sans vouloir prétendre que l'on peut tout apprendre en groupe ou en jouant. Il est certain que l'approche par compétences peut enrichir de façon significative la pratique pédagogique. Si nous voulons que nos apprenants acquièrent une certaine compétence, il faut leur proposer des exercices et des activités qui leur permettent de s'entraîner verbalement et régulièrement pour atteindre cet objectif qui n'est pas hors de leur portée.

Depuis plusieurs années, les activités ludiques en classe de langue ont commencé à gagner du terrain et presque tous les enseignants semblent d'accord pour reconnaître leur utilité. L'utilisation du jeu dans la classe de langue peut avoir beaucoup d'avantages.

Le jeu permet:

- de proposer des situations réelles de communication, par des situations authentiques: être à la recherche de ce que l'on ne connaît pas;

- communiquer: c'est chercher à savoir, échanger des informations, comparer. C'est dépasser la peur de faire des erreurs, de ne pas comprendre et celle de ne pas être compris.

- l'interactivité: les enfants sont autonomes, le maître est médiateur. Donc d'obtenir une attention et une implication de l'ensemble des élèves.

- de proposer une grande variété de situations motivantes et familières.

- de modifier le rythme d'un cours et de relancer l'intérêt des élèves.

- d'apporter aux élèves un moment où ils s'approprient l'action et d'accroître le temps de parole de chacun.

- de faire répéter et réutiliser de façon naturelle des structures, du vocabulaire.

- de faire participer les élèves timides ou anxieux.

- et surtout de mettre en place une communication d'élève à élève pour

rompre avec le dialogue élève-professeur ou classe-professeur, celui-ci étant directif et limitant les échanges verbaux!

- favoriser l'interaction d'élèves à élèves permet d'augmenter le temps de parole et l'autonomie de chacun.

Le jeu est un précieux outil pédagogique d'approfondissement et d'appropriation. C'est un outil irremplaçable par l'authenticité de communication qu'il permet. En outre, en permettant l'autonomie d'un groupe d'élèves, le jeu répond aux besoins de cours à plusieurs niveaux, et permet la pratique d'une pédagogie différenciée.

MĂRȚIȘORUL, TRADIȚIE ȘI MÂNDRIE ROMÂNEASCĂ

*Prof. înv. primar Camelia Florina Chirca
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

Tradițiile românești reprezintă una dintre valorile inegalabile și incontestabile ale poporului nostru și nu trebuie să lăsăm timpul și evenimentele lumii moderne să ne facă să le uităm. Grija față de păstrarea tradițiilor este o componentă esențială a dezvoltării morale, sociale, culturale și spirituale, copii trebuind să fie educați de mici să respecte și să păstreze tradițiile.

Chiar dacă tendința este de a ne rupe de o parte dintre datini și de valorile pe care acestea le susțin, fiecare dintre noi avem o mare datorie: aceea de a ne ști tradițiile și obiceiurile și de a le preda copiilor și elevilor noștri.

În ziua de 1 Martie, după datină, noi, românii, celebrăm cu nespusă bucurie și emoție sărbătoarea Mărțișorului, triumful primăverii asupra iernii, obiectul cu șnur alb și roșu fiind un simbol al reînnoirii timpului și al renașterii naturii.

Mărțișorul poate fi considerat un fel de talisman menit să ne poarte noroc, fiind oferit împreună cu urări de bine, sănătate, dragoste și bucurie.

Șnurul de mărțișor, alcătuit din două fire de lână răsucite, colorate în alb și roșu, reprezintă unitatea contrariilor: primăvară-iarnă, căldură-frig, lumină-întuneric. Șnurul se poartă fie legat la mână, fie purtat în piept, de la 1 martie până când se arată semnele de biruință ale primăverii: se aude cucul cântând, înfloresc cireșii, vin berzele sau rândunelele. Atunci, mărțișorul fie se leagă de un trandafir sau de un pom înflorit, ca să aducă noroc, fie este aruncat în direcția de unde vin păsările călătoare, rostindu-se: „Ia-mi negrețele și dă-mi albețele”.

Școala este cadrul în care elevii sunt învățați să păstreze propria cultură, sunt dirijați spre o atitudine de promovare a valorilor naționale, venind în întâmpinarea nevoilor fundamentale ale societății noastre, și anume acelea de a-și păstra o identitate la care să se raporteze permanent.

Este important să le insuflăm elevilor noștri dorința de a realiza manual, prin propriile eforturi mărțișoare tradiționale, folosind materiale reciclabile și nu numai, manifestându-și din plin creativitatea. Arta confecționării mărțișorului trebuie cunoscută, conservată, practică și, mai ales, trebuie purtată cu mândrie și predată urmașilor, cu sfințenie.

Dorim să învățăm elevii să aprecieze și să respecte frumusețea obiceiurilor populare românești, a meșteșugurilor tradiționale atât de mult apreciate în țară, cât și în afara ei, exprimându-și bucuria prin confecționarea de mărțișoare, din materiale reciclabile și nu numai.

Am considerat oportun acest proiect educațional, în vederea evidențierii valorilor, a tradițiilor și a obiceiurilor românești, prin care cultivăm de la cea mai fragedă vârstă sentimentul de apartenență, de iubire și dragoste pentru rădăcinile și valorile poporului român.

Proiectul educațional „Mărțișorul, tradiție și mândrie românească”, organizat la Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești, în data de 8 martie 2025, în parteneriat cu Școala Gimnazială „Tudor Mușatescu”, Pitești, Școala Gimnazială Vrănești, Călinești, Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Pitești, Școala Gimnazială „Nicolae Simonide”, Pitești, ajuns la cea de-a opta ediție, s-a adresat preșcolarilor și elevilor din ciclurile primar/gimnazial, cadrelor didactice și membrilor comunității.

Activitatea principală a proiectului a constat în desfășurarea concursului de creație artistico-plastică la care participanții au confecționat mărțișoare tradiționale, felicitări, au pictat sau au măiestrit impresionante aranjamente florale din flori de primăvară, folosind materiale și tehnici de lucru la alegere.

Concursul a avut ca impact asupra elevilor educarea interesului și a dragostei pentru frumusețea creațiilor folclorice românești, crearea de obiecte decorative și realizarea unui schimb de impresii cultural-artistice cu alți elevi și

cadre didactice din județ pe tema folclorului, a datinilor, a obiceiurilor și a tradițiilor populare românești, valorificarea valențelor creative ale acestora.

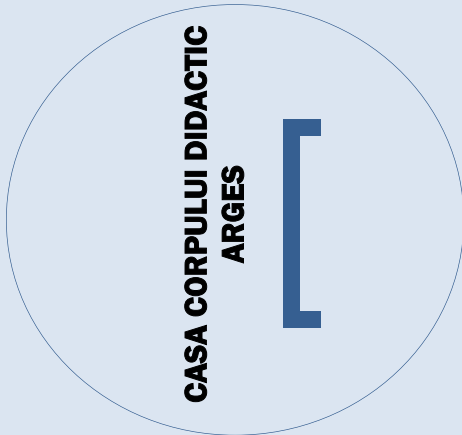
Proiectul educațional „Mărțișorul, tradiție și mândrie românească” a fost conceput cu scopul de a promova și de a păstra tradițiile românești specifice anotimpului primăvara, de a stimula creativitatea tuturor elevilor și a cadrelor didactice și de a trezi sentimentul de apartenență la o tradiție comună românească.

Ca urmare a implementării proiectului, s-a valorificat potențialul creator al elevilor în procesul instructiv-educativ, extracurricular, s-a realizat un schimb de experiență între cadrele didactice participante, a crescut motivația în organizarea de activități extrașcolare,

Prin continuarea activității grupului de inițiativă/acțiune constituită în cadrul proiectului, prin menținerea/dezvoltarea parteneriatelor încheiate în cadrul proiectului, prin promovarea eficienței și determinarea cadrelor didactice implicate în proiect, care suportă cheltuielile privind organizarea și desfășurarea concursului, considerăm că proiectul poate continua și în anii următori.

Participanții vor utiliza achizițiile dobândite în proiect atât în viața de zi cu zi, cât și în inițierea unor noi activități, proiecte.

INVESTIGAȚIA ȘI PROIECTUL - METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE

Prof. Panait Carmina
Școala Gimnazială „George Topîrceanu,, Mioveni

• Investigația atât ca modalitate de învățare cât și ca modalitate de evaluare, oferă posibilitatea elevului de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval de timp mai lung sau mai scurt. Îndeplinește mai multe funcții:

- Acumularea de cunoștințe;
- Exersarea unor abilități de investigare a fenomenelor;
- Exersarea abilităților de evaluare a capacităților de a întreprinde asemenea demersuri;
- Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate fi organizată individual sau pe grupuri de lucru, iar aprecierea modului de realizare a investigației este de obicei, de tip holistic.

Cu ajutorul acestei metode profesorul poate să aprecieze:

- Gradul în care elevii își definesc și înțeleg problema investigată;
- Capacitatea de a identifica și a selecta procedeele de obținere a informațiilor, de colectare și organizare a datelor;
- Abilitatea de a formula și testa ipotezele;
- Felul în care elevul prezintă metodele de investigație folosite;
- Conciziunea și validitatea raportului – analiză a rezultatelor obținute.

Toate acestea, corelate cu gradul de complexitate al sarcinii de lucru și cu natura disciplinei de studiu fac din metoda investigației un veritabil instrument de analiză și apreciere a cunoștințelor, capacităților și personalității elevului.

• Proiectul este o activitate mai amplă decât investigația care începe în clasă prin definirea și înțelegerea sarcinii (eventuală și prin începerea rezolvării acesteia), se continuă acasă pe parcursul a câtorva zile sau săptămâni (timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul) și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și dacă este cazul, a produsului realizat. Proiectul poate fi individual sau de grup iar titlul/subiectul va fi ales de profesor sau elevi.

Criterii de alegere a proiectului.

Elevii trebuie:

- Să aibă un anumit interes pentru subiectul respectiv;
- Să cunoască dinainte unde își pot găsi resursele materiale;
- Să fie nerăbdători în a crea un produs de care să fie mândri;
- Să nu aleagă subiectul din cărți vechi sau să urmeze rutina.

Capacitățile/competențele care se evaluează în timpul realizării proiectului:

- modele de lucru;
- utilizarea corespunzătoare a bibliografiei;
- utilizarea corespunzătoare a materialului și echipamentului;
- acuratețea tehnică;
- generalizarea problemei;

- organizarea ideilor și materialele într-un raport;
- calitatea prezentării;

Elementele de conținut ale proiectului se pot organiza după următoarea structură:

- pagina de titlu;
- cuprinsul;
- introducerea;
- dezvoltarea elementelor de conținut.

De asemenea în realizarea proiectului, următorii pași sunt importanți de reținut:

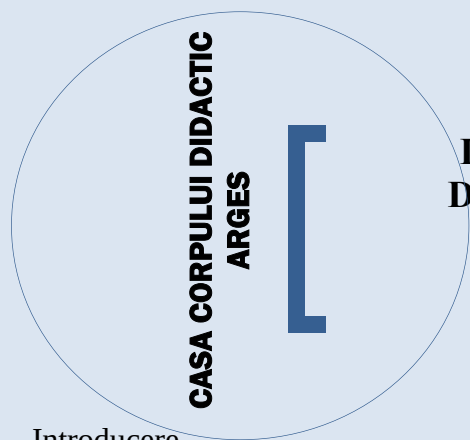
- stabilirea domeniului de interes
- stabilirea premiselor inițiale – cadru conceptual, metodologic, datele generale ale anchetei;
- identificarea și selectarea resurselor materiale
- precizarea elementelor de conținut ale proiectului

Avantajele folosirii acestei metode:

- oferă șansa de a analiza în ce măsură elevul folosește adecvat cunoștințele, instrumentele, materialele disponibile în atingerea finalităților propuse;
- este o metodă alternativă de evaluare care scoate elevii și cadrul didactic din rutina zilnică;
- pune elevii în situația de a acționa și de a rezolva sarcini în mod individual sau de grup, autotestându-și capacitățile cognitive, sociale și practice.

Pentru fixarea și evaluarea cunoștințelor, profesorul poate recurge – în special pentru parcurgerea etapei de culegere, organizare, prelucrare și evaluare a informațiilor la un test criterial; acesta va conține un număr de itemi obiectivi și semiobiectivi, dar și un număr oarecare de itemi subiectivi care să dea posibilitate elevilor să reflecteze sistematizat asupra procesului de învățare și a produselor obținute.

Bibliografie: Drăghicescu, L., Petrescu, A.M., Stăncescu, I., Rolul strategiilor didactice interactive în ameliorarea calității învățării. Târgu Mureș, Editura Universității „Petru Maior”.

IMPORTANȚA FOLCLORULUI COPIILOR ÎN DEZVOLTAREA ȘI PASTRAREA IDENTITĂȚII NOASTRE ROMANEȘTI

*Prof. Iordache Liliana-Gabriela
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni*

Introducere

Folclorul este sufletul unui popor, o moștenire vie transmisă din generație în generație, care reflectă tradițiile, credințele, valorile și modul de viață al comunităților. În cadrul acestuia, folclorul copiilor – reprezentat prin cântece, jocuri, poezii, ghicitori și povești populare – joacă un rol esențial în procesul de educație timpurie. El nu este doar o formă de divertisment, ci și un mijloc prin care copiii se conectează cu rădăcinile lor culturale și își formează identitatea națională.

Folclorul copiilor – o unealtă educațională valoroasă

În cadrul educației timpurii, folclorul copiilor are multiple beneficii:

- Dezvoltă limbajul și gândirea: Ghicitorile, zicătorile și poveștile populare contribuie la îmbogățirea vocabularului și la dezvoltarea logicii și a imaginației.
- Stimulează memoria și atenția: Prin repetitivitate și ritm, copiii rețin mai ușor informațiile și își exersează memoria.

- Încurajează exprimarea artistică: Cântecul și dansurile populare dezvoltă simțul estetic și coordonarea corporală.

- Cultivă valori morale și sociale: Prin personajele din basme și povestiri, copiii învață despre bine și rău, curaj, prietenie, adevăr, respect față de tradiții și bătrâni.

Contribuția folclorului la formarea identității românești

Identitatea națională se formează încă din copilărie, prin contactul cu elemente definitorii ale culturii proprii. Prin folclor, copilul:

- Învață limbajul specific românesc, cu expresii autentice și forme arhaice care definesc frumusețea limbii noastre.

- Cunoaște datinile, obiceiurile și simbolurile tradiționale: de la colinde și sorcove până la jocurile populare și portul tradițional.

- Se identifică cu spațiul cultural românesc, înțelegând legătura cu satul românesc, cu natura, cu anotimpurile și cu munca tradițională.

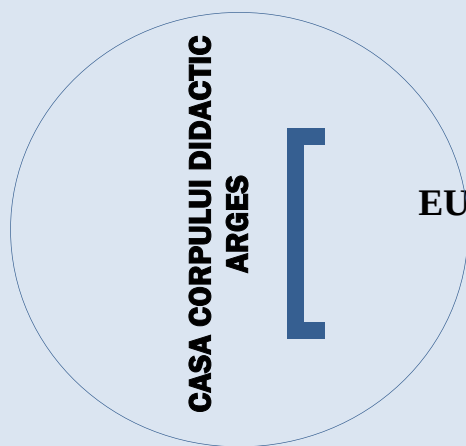
- Se simte parte dintr-un neam, cu o istorie și o memorie colectivă care merită cunoscută și dusă mai departe.

Rolul educației și al familiei în transmiterea folclorului

Școala, familia și comunitatea au o misiune importantă în păstrarea și promovarea folclorului. În grădinițe și școli, învățătorii și educatorii pot introduce elemente folclorice în activitățile zilnice: cântece tradiționale, poezii populare, jocuri cu strigături sau dramatizări inspirate din basme românești. La rândul lor, părinții pot povesti copiilor legende locale, îi pot implica în sărbători tradiționale sau le pot arăta obiecte autentice din casa bunicilor.

Concluzie

Folclorul copiilor este mai mult decât o parte din trecutul nostru – este o punte între generații, un liant între identitatea personală și cea colectivă. Prin promovarea sa în educația timpurie, contribuim nu doar la dezvoltarea armonioasă a copilului, ci și la păstrarea vie a spiritului românesc. Este de datoria noastră, ca părinți, profesori și membri ai unei comunități, să încurajăm iubirea față de tradiție și cultura autentică românească, astfel încât copiii de azi să devină purtătorii valorilor de mâine.

CURS DE FORMARE PENTRU PROFESORI LA STRASBOURG: "EXPLAINING THE EUROPEAN UNION AND ITS OPPORTUNITIES TO YOUR STUDENTS"

Prof. Popa Gabriela
Colegiul Național "Zinca -Golescu" Pitești

La începutul lunii decembrie, în intervalul 2 – 7/12/2024, două cadre didactice de la Colegiul Național "Zinca Golescu" din Pitești au participat la un curs de formare organizat la SAS Europass Academy Strasbourg, Franța, având tema "Explaining the European Union and Its Opportunities to Your Students". Cursul a fost finanțat prin proiectul cu Acreditare Erasmus+ 2024-1-RO01-KA121-SCH-000232444. Evenimentul a inclus atât activități teoretice, cât și practice, menite să sprijine profesorii în promovarea valorilor și oportunităților Uniunii Europene către elevii lor.

Cursul a fost structurat pe parcursul unei săptămâni, abordând o gamă diversă de teme și activități.

Programul a debutat cu o prezentare generală a cursului, iar participanții au avut ocazia să se cunoască între ei prin activități de tip icebreaker, menite să creeze o atmosferă deschisă și colaborativă. Profesorii și-au prezentat școlile de proveniență, schimbând idei și bune practici legate de educația europeană. Cursul a dezbătut următoarele aspecte:

Introducere în Uniunea Europeană. Au fost discutate metode eficiente pentru explicarea procesului de integrare europeană, astfel încât să devină mai relevant și accesibil pentru elevi. În acest sens s-a prezentat jocul "Europe matters. A question of values", conceput de Consiliul Europei și care are ca scop cunoașterea de către tineri a istoriei și valorilor promovate în toată Uniunea Europeană.

Combaterea stereotipurilor. Prin activități interactive, participanții au învățat cum să demonteze prejudecățile care sunt o barieră în aplicarea valorilor Uniunii Europene. Prin intermediul jocului de rol, participanții la curs au trebuit să aleagă, pe rând, dintre mai multe categorii de persoane imaginare, mai mult sau mai puțin defavorizate, și să explice alegerea făcută.

Instituțiile Uniunii Europene și combaterea știrilor false. Cursul a inclus sesiuni despre funcționarea instituțiilor UE și despre metodele de identificare a știrilor false, oferindu-le profesorilor instrumente utile pentru a dezvolta gândirea critică a elevilor. Jocul "Keep or Delete?" care ne-a fost prezentat, poate pune elevii în fața unei alegeri dificile: ce conținut online poate fi păstrat sau trebuie șters. El scoate în evidență granița subțire între libertatea de expresie și conținutul care poate leza drepturile semenilor noștri.

Valori comune și patrimoniu European. S-a discutat despre importanța promovării valorilor comune și a patrimoniului european, subliniind rolul profesorilor în consolidarea identității europene în rândul tinerilor. Una dintre metodele prezentate a fost "Dezbaterea", instrument care aduce împreună abilități ca: gândirea critică, comunicarea, discursul public, argumentarea.

Oportunități oferite de UE. Au fost prezentate cele mai relevante programe europene destinate elevilor și cadrelor didactice, precum și câteva aspecte privind scrierea proiectelor finanțate de UE și modalități de construire a rețelelor transfrontaliere.

Săptămâna s-a încheiat cu o sesiune de recapitulare a competențelor dobândite, feedback colectiv și acordarea Certificatului de Participare.

Pe lângă sesiunile interactive de formare din sala de curs, participanții au luat beneficiat de o instructivă vizită de documentare la Parlamentul Uniunii Europene. În plus, au luat parte la diverse activități culturale, explorând orașul Strasbourg și bogata sa moștenire istorică.

Participarea la cursul de la Strasbourg a însemnat pentru profesorii de la Colegiul Național "Zinca Golescu" o experiență deosebită, o ocazie unică de a-și îmbunătăți abilitățile pedagogice, de a-și lărgi orizonturile europene și de a împărtăși bune practici cu colegii lor din alte țări. Participanții s-au întors acasă cu resurse și idei valoroase, atât pentru orele de Consiliere și orientare, cât și pentru disciplinele de specialitate, pregătiți să inspire generațiile viitoare să descopere și să valorifice oportunitățile oferite de Uniunea Europeană.

"Sprijinul Comisiei Europene pentru producerea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului.

Acesta reflectă numai punctul de vedere al autorilor, iar Comisia nu poate fi considerată responsabilă pentru orice utilizare care poate fi făcută din informațiile conținute de acestea."

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

SFINȚII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN ȘI ELENA, MODELE DE URMAT ÎN LUMINA CREDINȚEI ORTODOXE

*Profesor: Veronica Vochin
Școala Gimnazială "Alexandru Davila" Pitești*

În Ortodoxie, Sfinții nu sunt doar figuri istorice, ci prieteni și mijlocitori înaintea lui Dumnezeu, modele de trăire duhovnicească. Sfinții Împărați Constantin și Elena, prăznuiți pe 21 mai, ocupă un loc de cinste în rândul sfinților împărătești, fiind numiți „întocmai cu Apostolii”. Viața lor este o dovadă a modului în care lucrarea harului dumnezeiesc se poate manifesta și în viața conducătorilor politici, atunci când aceștia își pun puterea în slujba lui Hristos și a Bisericii Sale.

Lucrarea lui Dumnezeu în viața Sfântului Constantin cel Mare

Sfântul Constantin cel Mare a trăit într-o vreme în care creștinii erau persecutați, iar păgânismul domina viața publică. Dumnezeu a lucrat prin el în chip minunat, arătându-i semnul Sfintei Cruci pe cer, cu mesajul: „In hoc signo vinces” („În acest semn vei învinge”). Acest moment nu a fost doar o revelație personală, ci începutul unei noi epoci: cea a recunoașterii

creștinismului ca religie liberă prin Edictul de la Milano (313).

Sfântul Mare Împărat Constantin a fost un vas ales al lui Dumnezeu, asemenea împăratului David din Vechiul Testament. El nu a fost doar un politician abil, ci un om care a înțeles că adevărata putere vine de la Dumnezeu. De aceea, a folosit autoritatea sa pentru a sprijini Biserica, a organiza primul Sinod Ecumenic de la Niceea (325) și a promova unitatea credinței. El este un model de conducător care își închină viața slujirii binelui comun și dreptei credințe.

Sfântul Constantin cel Mare, cunoscut și ca Împăratul Constantin I (306–337 d.Hr.), este una dintre cele mai importante figuri din istoria creștinismului, datorită contribuțiilor sale esențiale la răspândirea și legalizarea religiei creștine în Imperiul Roman. Iată principalele sale realizări creștine:

1. Edictul de la Milano (313)
 - Împreună cu împăratul Licinius, Constantin a emis Edictul de la Milano, prin care creștinismul a fost legalizat în Imperiul Roman.
 - Acest edict a pus capăt persecuțiilor împotriva creștinilor și a garantat libertatea religioasă.
2. Sprijinirea Bisericii Creștine
 - Constantin a oferit sprijin material Bisericii, inclusiv scutirea de taxe și donații de terenuri.
 - A construit biserici importante, inclusiv:
 - o Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim
 - o Biserica Sf. Petru din Roma
 - o Biserica Sfânta Sofia (în forma timpurie) la Constantinopol
3. Convocarea Primului Sinod Ecumenic (Niceea, 325)
 - A convocat Sinodul de la Niceea, primul conciliu ecumenic al Bisericii Creștine.
 - Scopul a fost combaterea ereziei ariene și unificarea credinței creștine.
 - Aici s-a formulat Crezul de la Niceea, bază a credinței ortodoxe și catolice.
4. Fondarea Constantinopolului (Noua Romă)
 - A mutat capitala Imperiului Roman la Constantinopol (astăzi Istanbul), oraș cu o identitate creștină puternică.

- A contribuit astfel la formarea unei civilizații bizantine cu rădăcini creștine profunde.

5. Botezul și convertirea la creștinism

- Deși s-a botezat pe patul de moarte viața și conducerea sa au fost marcate de favorizarea creștinismului.

- A fost primul împărat roman creștin și a pus bazele unei relații strânse între Biserică și stat.

Datorită acestor realizări, Sfântul Constantin este numit „întocmai cu Apostolii” și este sărbătorit pe 21 mai împreună cu mama sa, Sfânta Elena.

Sfințenia și râvna Sfintei Împărătese Elena

Sfânta Elena, mama lui Constantin, este un model de femeie creștină, plină de evlavie și râvnă duhovnicească. După ce s-a convertit la creștinism, a căutat cu osârdie locurile sfinte din Ierusalim și, prin descoperire dumnezeiască, a găsit lemnul Sfintei Cruci, pe

care a fost răstignit Mântuitorul.

Această descoperire nu este doar un act istoric, ci o manifestare a purtării de grijă a lui Dumnezeu față de poporul Său. Sfânta Cruce devine de atunci nu doar simbolul jertfei lui Hristos, ci și izvor de tămăduire și biruință. Elena a întărit credința poporului prin zidirea Bisericii Sfântului Mormânt și a altor locașuri sfinte.

Sfânta Împărăteasă Elena a fost o femeie înțeleaptă, blândă și milostivă, care a trăit în smerenie, dar cu o râvnă apostolică. Viața ei este o chemare către milostenie, rugăciune și lucrare pentru slava lui Dumnezeu.

Învățătura ortodoxă reflectată în viața lor ne învață că sfințenia nu este rezervată doar monahilor sau mucenicilor, ci și celor care, trăind în lume, aleg să-L urmeze pe Hristos. Viața Sfinților Împărați este o mărturie că și în mijlocul responsabilităților lumești, omul poate deveni sfânt dacă se călăuzește după voia lui Dumnezeu.

Virtuțile lor reflectă învățătura ortodoxă astfel:

Credința – ca temelie a tuturor faptelor bune; Sf. Constantin a crezut în semnul Sfintei Cruci și a acționat cu îndrăzneală.

Dragostea – față de Dumnezeu și de aproapele; Sf. Elena și-a dăruit viața pentru binele sufletesc al altora.

Râvna pentru Biserică – exprimată prin sprijinirea învățaturii ortodoxe, combaterea ereziei și zidirea de biserici.

Slujirea aproapelui – prin acte de milostenie, pace și dreptate.

Așadar, Sfinții Împărați Constantin și Elena sunt dovada vie că omul, indiferent de poziția sa socială, poate deveni sfânt dacă se lasă călăuzit de harul lui Dumnezeu. Ei rămân modele de urmat nu doar pentru conducători, ci pentru orice creștin care dorește să-și sfințească viața în lume. Într-o societate adesea ruptă de valorile creștine, ei ne cheamă la întoarcerea către Hristos, către credință vie, smerenie și jertfelnicie.

Bibliografie:

1. Sfânta Scriptură – Ediția Sinodală, București, 2019.
2. Pr. Dumitru Stăniloae – Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. 1-3, Editura Institutului Biblic, București.
3. Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu – Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Editura IBMO, București.
4. Arhim. Cleopa Ilie – Predici la duminici și sărbători, Ed. Mănăstirea Sihăstria.
5. Pr. Sofian Boghiu – Despre sfințenie și trăirea ortodoxă, Editura Bizantină.
6. Viețile Sfinților, luna mai, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2012.
7. www.doxologia.ro – Portal oficial al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei.

UNIUNEA EUROPEANĂ – ÎNTRE VALORI COMUNE ȘI OPORTUNITĂȚI EDUCAȚIONALE

*Prof. Grecu Aida Mihaela
Colegiul Național „Zinca Golescu”, Pitești*

Uniunea Europeană este un proiect unic în istoria modernă: un grup de state suverane care, în vremuri de pace, au ales să renunțe voluntar la o parte din suveranitate pentru a forma o comunitate internațională bazată pe cooperare. Inițial axată pe colaborarea economică, această construcție a evoluat într-o entitate care influențează profund viața cotidiană a cetățenilor europeni. Cu toate acestea, deși UE are un impact major în numeroase domenii, nivelul de informare corectă despre funcționarea sa rămâne scăzut, iar dezinformarea este încă prezentă. De aceea, educația tinerilor despre valorile și mecanismele Uniunii devine o prioritate, iar profesorii au un rol esențial în acest demers.

În acest context, în perioada 2–7 decembrie 2024, am participat la un curs de formare organizat la SAS Europass Academy din Strasbourg, Franța. Cursul structurat cu titlul "Explaining the European Union and Its Opportunities to Your Students" a fost finanțat prin proiectul Erasmus+ 2024-1-RO01-KA121-SCH-000232444 implementat de Colegiul Național „Zinca Golescu” din Pitești și a reunit educatori din mai multe țări europene: Italia, Belgia, Grecia, România.

Programul de formare a inclus atât sesiuni teoretice, cât și activități practice menite să ofere participanților metode moderne și interactive de predare a subiectelor legate de UE. Cursul a debutat cu activități de tip "icebreaker" pentru a facilita colaborarea, urmate de prezentarea instituțiilor participante și schimburi de bune practici privind educația europeană.

Printre temele principale abordate s-au numărat:

Introducerea în Uniunea Europeană: prin jocuri educative, precum "Europe matters. A question of values", cadrele didactice au explorat metode prin care pot face procesul de integrare europeană mai ușor de înțeles pentru elevi.

Combaterea stereotipurilor: prin activități de rol și discuții interactive, s-au identificat prejudecățile care împiedică aplicarea valorilor europene și s-au căutat soluții educaționale pentru eliminarea lor.

Instituțiile europene și lupta împotriva dezinformării: profesorii au învățat cum să dezvolte gândirea critică a elevilor, folosind jocuri precum "Keep or Delete?", care pun în discuție limitele libertății de exprimare în mediul online.

Valori comune și patrimoniu european: s-a evidențiat importanța promovării unei identități europene prin activități de dezbateri care îmbină gândirea critică, exprimarea argumentativă și colaborarea.

Oportunități oferite de UE: s-au prezentat principalele programe europene (inclusiv Erasmus+), metode de redactare a proiectelor și strategii de formare a rețelilor de parteneriat transfrontalier.

Pe parcursul săptămânii, am explorat și numeroase resurse educaționale legate de UE, au împărtășit experiențe și metode didactice inovatoare și au reflectat asupra modului în care pot crea lecții care să stimuleze dezbateră și înțelegerea politicilor europene în rândul elevilor. Vizita la Parlamentul European și activitățile culturale din Strasbourg au completat experiența formativă, oferind o perspectivă practică și simbolică asupra identității europene. Participarea la cursul din Franța, într-un cadru multicultural, a reprezentat o oportunitate valoroasă de a promova școala, țara și regiunea de proveniență, evidențiind valorile, tradițiile și realizările acestora într-un context internațional. Prin interacțiunea cu participanți din diverse culturi, s-au creat legături profesionale durabile, favorizând schimbul de bune practici educaționale și consolidând o rețea de colaborare ce poate genera proiecte comune în viitor. Această experiență contribuie nu doar la dezvoltarea personală și profesională, ci și la vizibilitatea instituției și a identității culturale pe care o reprezentăm. La final, pot spune că m-am întors acasă cu o mai bună înțelegere a valorilor și obiectivelor Uniunii Europene, pregătită să combat dezinformarea, să explic în mod corect funcționarea instituțiilor europene și să ofer elevilor lor acces la oportunitățile pe care le oferă apartenența la această uniune.

Această experiență a reprezentat o ocazie valoroasă de dezvoltare profesională și personală, cu impact direct asupra activității educaționale din România și, mai ales, asupra modului în care tinerii vor fi ghidați să devină cetățeni europeni informați, activi și responsabili.

„Sprijinul Comisiei Europene pentru realizarea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului. Acesta reflectă exclusiv punctul de vedere al autorilor, iar Comisia nu poate fi trasă la răspundere pentru utilizarea informațiilor prezentate.”

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

LES SUPPORTS ET LA DÉMARCHE DANS LA COMPRÉHENSION ÉCRITE - Étude de spécialité

Prof. Marinescu Marinela
Școala Gimnazială „Traian”, Pitești

Les supports doivent être variés et choisis en fonction du niveau des élèves. Ils doivent être également le plus possible authentiques:

des cartes postales ; des messages ; des télégrammes ; des publicités ; des catalogues ; des brochures ; des courriers électroniques ; des programmes (de télévision, de soirée, d'office de tourisme...) ; des affiches ; des prospectus ; des cartes d'invitation ou de remerciement ; des menus ; des notices d'utilisation ; des programmes touristiques ; des extraits de récits, des extraits de journaux, des extraits de magazines, des extraits de sites Internet ; des extraits de reportage ; des

lettres personnelles/formelles ; des CV et lettres de motivation ; des textes de nature professionnelle ; des documents officiels ; des articles de presse (magazines, journaux) ; des textes littéraires.

La démarche

Au début on parle d'un petit moment de sensibilisation qui prépare les apprenants à la lecture/l'écoute par une introduction du thème du document:

- Dégager le mot qui désigne le thème du document et demander aux élèves de citer tous les mots que ce thème leur évoque. Vérifier que les mots proposés sont connus de tous et, dans le cas contraire, demander aux apprenants

de les expliquer à ceux qui ne les connaissent pas. Pour les niveaux plus avancés, développer le vocabulaire par des synonymes et/ou antonymes chaque fois que possible et compléter si nécessaire.

- On aide les apprenants à trouver le thème spécifique abordé dans le document en invitant les élèves à discuter sur des images.

- Faire un remue-méninge autour du thème abordé en demandant aux apprenants les termes qu'ils connaissent déjà. Les aider à compléter cette liste. Les amener à parler au sujet du thème abordé. Pour les niveaux plus avancés, faire un remue-méninge du thème abordé dans le document. Demander également d'évidencier les principaux problèmes liés au sujet.

- Proposer un jeu du type "Cherchez l'intrus".

- Proposer une liste de termes liés au sujet et demander le point commun qui existe entre eux. Les apprenants peuvent être invités à proposer d'autres mots ou expressions qu'ils connaissent.

Dans un premier moment on donnera le document écrit aux élèves et on leur demandera de s'intéresser à l'entourage du texte (titre, mise en page, photos...), de trouver la source du document, ce qui aidera à la

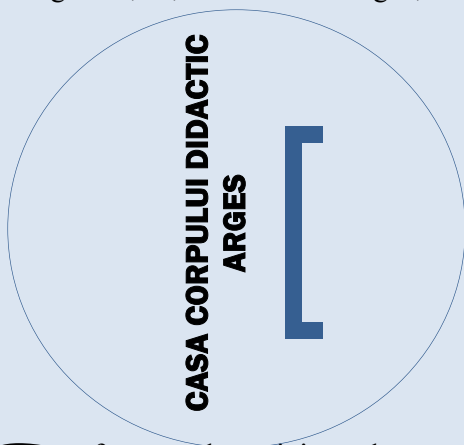
Bibliografie:

- Cadre Européen Commun de Référence pour les langues- apprendre, enseigner, évaluer, Conseil de l'Europe, 2005
- Cuq, J.-P., Gruca, I., Cours de didactique du français langue étrangère et seconde, Paris, PUG, 2002
- Cuq, Jean-Pierre, Dictionnaire de didactique du français langue étrangère et seconde, Paris, Asdifle/Clé International, 2003
- Tagliante, C., La classe de langue, Clé International, Paris, 1994

compréhension globale ensuite. Ils peuvent travailler en petits groupes pour comparer leurs résultats. On mettra des questions comme: Qu'est-ce qu'il y a autour du texte? D'où est tirée la page du document? d'une revue, d'un quotidien... Qu'est-ce qu'on observe à la fin du document?

Dans un second moment, on laissera les apprenants découvrir seuls le texte en lecture silencieuse. La lecture silencieuse est plus rapide et plus efficace. Puis, on accompagnera la lecture d'une fiche avec quelques questions simples concernant la compréhension globale du texte: Qui? Quoi? Où? Quand?

Ensuite, pour une compréhension détaillée du document, on demandera aux apprenants d'établir des hypothèses qu'on vérifiera par un questionnement oral ou écrit. On choisira des questions avec des justifications des réponses par des retours au texte et on évitera les questions fermées. Il ne faut pas répondre par oui ou par non. On varie les questions, on les formule de différentes façons. Puis, on parle de l'organisation du texte: ponctuation, paragraphes, connecteurs... Il est important d'insister sur les connecteurs car ils donnent la cohérence textuelle.

METODE MODERNE DE PREDARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Măndescu Mihaela Dumitra
G.P.P "TIC-PITIC"-Mioveni

Conform pedagogiei moderne educatoarii, în mod continuu, trebuie să promoveze învățarea eficientă bazată pe sporirea gradului de implicare activă și creativă a copilului, menită să înlesnească cunoașterea prin participarea directă la construirea cunoașterii.

Schimbarea în activitatea didactică desfășurată în grădinița de copii implică aplicarea de metode, tehnici și procedee moderne ce contribuie la eficientizarea învățării.

Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici, astfel încât lucrând împreună copiii își maximizează atât propria învățare, cât și pe a celorlalți copii, este calea folosită de către educatoare pentru a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința.

Pentru a facilita și moderniza învățarea am organizat deseori activități desfășurate pe grupuri mici de copii. Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere,

au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideii cu ceilalți. Pe tot parcursul desfășurării acestor activități am fost partener de învățare, am intervenit acolo unde a fost nevoie, am îmbunătățit sarcinile, am ajutat copiii să înțeleagă și să explice punctele de vedere.

În continuare prezint câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor de învățare prin cooperare:

- **Metoda “Schimbă perechea”**

Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi.

Educatoarea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Pentru activitatea matematică.

Tema: „Numere pare / impare”

Etapele activității:

1. *Se organizează colectivul în două grupe egale.* Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.

2. *Educatoarea comunică cerința:* „Spune un număr par/impar!”.

3. *Lucru în perechi.* Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

4. *Analiza ideilor și a elaborării concluziilor.* În acest moment, copiii se regroupează și pe tabla magnetică aranjează în ordine crescătoare/ descrescătoare numerele pare /impare.

- **Metoda „Turul galeriilor”**

Tema : „Grădina cu flori a primăverii”- *Activitate practică*

Copiii se împart pe grupe, își aleg tema și materialele necesare pentru a realiza o parte a lucrării colective(pomi înfloriți, gardul grădinii, florile primăverii, fire de iarbă din material textil).

După lucrul pe grupuri se assemblează lucrarea colectivă , fiecare trece și observă lucrarea finală.

La sfârșit se face o analiză a lucrării realizate.

- **Metoda „Studiul de caz”**

Categoria de activitate: *Educație pentru societate*

Tema: „Cum mă comport în societate?”

Se formează grupe de copii. Fiecare grupă primește aceeași imagine în care este prezentată o întâmplare. Copiii citesc imaginea, analizează conținutul și apoi găsesc soluții pentru rezolvarea problemei.

După un timp de lucru, stabilit de la început, fiecare grupă își desemnează câte un reprezentant care va expune soluția găsită pentru rezolvarea problemei.

La final se trag concluzii.

- **Metoda cubului**

Etapele metodei:

1. Pe cele șase fețe ale cubului se menționează sarcinile: descrie; compară; analizează; asociază; aplică; argumentează.

2. Anunțarea temei /situației puse în discuție.

Exemplu: Categoria de activitate: *Activitate matematică*

Tema: “Figuri geometrice”

3. Împărțirea clasei în șase grupuri, care examinează tema conform cerinței înscrise pe fața cubului alocată fiecărui grup:

a) *Describe:* culorile, formele, mărimile/dimensiunile.

- b) *Compară*: asemănările și diferențele specifice față de alte realități.
 - c) *Asociază*: tema la ce te îndeamnă să te gândești?
 - d) *Analizează*: spune din ce se compune, din ce este făcut etc.?
 - e) *Aplică*: cum poate fi folosită? Ce poți face cu ea?
 - f) *Argumentează* pro sau contra ei, enumerând suficiente motive care să susțină afirmațiile tale.
4. Fiecare grup prezintă oral în fața celorlalte grupuri concluziile la care a ajuns (materialul elaborat).
5. Se centralizează concluziile
- Se poate combina cu metoda comunicării rotative (se schimbă sarcinile).

În concluzie, metodele moderne de predare- învățare dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună, la toate tipurile de lecții, acoperind neajunsurile învățării individualizate, acordând în același timp, o importanță considerabilă dimensiunii sociale, prin desfășurarea proceselor interpersonale. Folosind acest mod de lucru este important să ținem seama de avantaje și dezavantaje, având în vedere că o bună organizare a activității în echipă este un succes pentru învățământul preșcolar care trebuie să țină pasul cu întreg sistemul de învățământ românesc și să meargă împreună spre un învățământ modern.

Esențial este ca noi, educatorii, să avem o atitudine pozitivă față de diferitele dimensiuni ale schimbării, să fim abilitați să folosim diferite instrumente metodologice care să ne permită efectuarea „pasului înainte” pe care societatea ni-l cere.

Bibliografie:

1. Crenguța-Lăcrămioara Oprea – *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universitatea București, 2003.
2. *** - Revista *Învățământul preșcolar*, București, Nr.1/2007.

CÂTEVA METODE DIDACTICE TRADIȚIONALE APLICABILE ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ

Prof. Bulata Bianca
Liceul Teoretic „Dr. Victor Gomoiu” Vânju Mare, Mehedinți

Analiza literară presupune „explicarea, interpretarea și aprecierea” elementelor care compun un text literar. Comentariul literar reprezintă o compunere care constă în analiza critică a unui text sau fragment de text din punct de vedere istoric și literar. Activitățile de explicare, interpretare și apreciere se aplică și în cazul comentariului literar.

Diferența dintre analiza literară și comentariu literar este aceea că prima metodă se referă la toate aspectele unui opere literare, spre deosebire de comentariul literar, care vizează o parte alcătuitoare a unei opere literare sau mai multe. Caracterizarea reprezintă o lucrare școlară care prezintă aspectele caracteristice ale unei opere literare, ale unui personaj literar¹.

Constantin Parfene opinează că analiza literară reprezintă o modalitate prin care elevul are posibilitatea de a „cunoaște valoarea estetică a operei literare”² și, în același timp, reprezintă „o variantă didactică a analizei literare”. Analiza literară școlară are ca obiectiv valorificarea capacităților elevilor de a descoperi caracteristicile și valoarea artistică a unei opere literare. De asemenea, în activitatea de realizare a

¹ Emanuela Ilie, *Didactica literaturii române*, 2008, pp. 107-108.

² Constantin Parfene, *Literatura în școală*, 1977, p. 69.

unui comentariu literar, profesorul trebuie să aibă în vedere vârsta și posibilitățile intelectuale ale elevilor. La clasele a V-a și a VI-a, comentariul literar este simplu și constă într-o conversație pe baza unor impresii determinate de opera literară, în interpretarea unui text din perspectiva subiectului, personajelor, sentimentelor. La clasa VII-a, elevii își formează deprinderea unor interpretări aprofundate, ei pot discuta din punct de vedere literar idei, curente, genuri, specii literare. La clasele a X-a și a XI-a, comentariul literar are dimensiuni mai mari, cuprinde detalii numeroase. Prin lectura textului literar, elevii identifică anumite elemente care alcătuiesc textul literar, realizează activități de interpretare, explicare și evaluare estetică și literară³.

Analiza lingvistică este, în opinia lui Constantin Parfene, o metodă didactică care are o importanță deosebită, asemenea conversației, deoarece ajută elevii să-și dezvolte competența de a se exprima corect în limba română, capacitatea de observație, de generalizare, de a formula idei. Analiza lingvistică cuprinde mai multe categorii în funcție de domeniul limbii care trebuie analizat. În cadrul orelor de limba și literatura română, care au în centru operele literare ale lui Ion Creangă, profesorul poate utiliza analiza stilistică a textelor pentru a evidenția „expresivitatea faptelor de limbă aflate la diversele niveluri ale ei (fonetic, lexical, morfo-sintactic)”⁴.

Constantin Parfene amintește principiile enunțate de Tudor Vianu în studiul „Probleme de stil și artă literară” la care analiza stilistică trebuie să se raporteze. Astfel, „particularitățile de expresie”, a căror valoare afectivă trebuie să o perceapă receptorul, sunt acele fapte de limbă care se remarcă prin frecvența lor. Originalitatea și arta scriitorului, factorii socio-culturali care au influențat și au determinat crearea operei literare, faptele de limbă preluate din sfera colectivă și valorificate prin originalitatea și subiectivitatea scriitorului, devenite apoi fapte de limbă individuale, sunt elemente care trebuie identificate și interpretate în cadrul orelor de limba română.

Pentru realizarea analizei stilistice, profesorul și elevii trebuie să apeleze la capacitatea de evaluare, la obiectivitate, și nu trebuie să se abată de la „principiul contextualității, întrucât valoarea expresivă a unui fapt de limbă se remarcă în cadrul contextului (situației) comunicării.

Constantin Parfene stabilește nivelurile comunicării care trebuie analizate din punct de vedere stilistic: nivelul fonetic, nivelul lexical, nivelul grafematic, nivelul lexical, nivelul morfologic, nivelul sintactic, nivelul figurativ. Elementele care pot fi analizate în textele lui Ion Creangă sunt armonia sunetelor, punctuația, regionalismele, arhaismele, cuvintele populare, timpurile verbale, expresivitatea topicii, coordonarea și subordonarea sintactică, structura enunțurilor, modurile de expunere, figurile de stil. Constantin Parfene precizează, conform principiului enunțat de Tudor Vianu, că „stilistica limbii vorbite trebuie completată cu stilistica literară”.

Demonstrația este o metodă didactică tradițională, des utilizată în cadrul orelor de limba română. Constantin Parfene reia definiția lui Ioan Cerghit și menționează că demonstrația „constă în folosirea unui șir de raționamente logice însoțite de utilizarea concomitentă a unor mijloace intuitive (scheme, planșe etc.), pentru a concretiza, vizual, relațiile abstracte din limbă”. Prin demonstrație este posibilă formarea de priceperi și deprinderi prin utilizarea rațiunii, intuiției, analizei, comparării, sintetizării și generalizării. Demonstrația are caracter euristic, asociază cuvinte și imagini, implică participarea activă a elevului. Pornind de la datele existente, elevii efectuează activități raționale și ajung să înțeleagă anumite noțiuni și să obțină anumite cunoștințe. Elevii nu se limitează numai la cunoașterea pasivă a informațiilor, ci apelează la diverse procese ale gândirii.

La textele lui Ion Creangă, metoda demonstrației implică reprezentarea unor acțiuni pentru a înțelege ce sugerează unele verbe utilizate în opera literară, asocierea unor imagini artistice evocatoare cu scopul de a

³ Constantin Parfene, *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală. Ghid teoretico-aplicativ*, 1999, pp. 124-125.

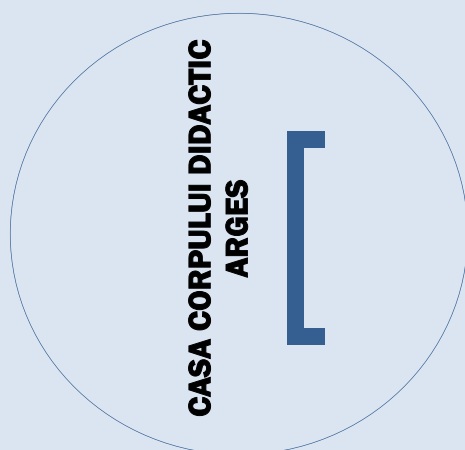
⁴ *Ibidem*, p. 27.

face cunoscute trăsăturile distinctive formulate prin adjective, reprezentarea schematică a unor construcții sintactice pentru a le face mai ușor de înțeles⁵.

Sorin Cristea evidențiază faptul că demonstrația se bazează pe legătura dintre „cunoașterea intuitivă și cunoașterea logică”. La orele de limba și literatura română, demonstrația se poate realiza prin utilizarea unor documente istorico-literare. În termeni moderni, demonstrația „bazată pe raționamente inductive și deductive, dar și analogice (...) implică valorificarea (...) problemelor obișnuite, care solicită cercetarea indirectă a realității, reflectată specific la (...) limbă și literatură română”. Metoda demonstrației îmbină procese precum percepția, cunoașterea, intuiția, explicarea și interpretarea⁶.

Bibliografie:

- Cristea, Sorin, *Metodologia instruirii în cadrul procesului de învățământ. Metode și tehnici didactice*, Editura Didactica Publishing House, 2018
- Crișan, Alexandru; Dobra, Sofia; Sâmișăian, Florentina, *Limba română. Manual pentru clasa a V-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2015
- Crișan, Alexandru; Dobra, Sofia; Sâmișăian, Florentina, *Limba română. Manual pentru clasa a VI-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2000
- Crișan, Alexandru; Dobra, Sofia; Sâmișăian, Florentina, *Limba română. Manual pentru clasa a VII-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2015
- Crișan, Alexandru; Papadima, Liviu; Pârvulescu, Ioana; Sâmișăian, Florentina; Zafiu, Rodica, *Limba și literatura română: manual pentru clasa a X-a*, Editura Humanitas Educațional, București, 2006
- Ilie, Emanuela, *Didactica literaturii române. Fundamente teoretico-aplicative*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2008
- Parfene, Constantin, *Literatura în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977
- Parfene, Constantin, *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală. Ghid teoretico-aplicativ*, Editura Polirom, Iași, 1999

CAFENEAUA PUBLICĂ ȘCOALA ALTFEL

Prof. inv. primar Tonghioiu Roxana Paula
Școala Gimnazială Nr.1 Poienarii de Muscel, Argeș

Domeniul	Educație socială, Educație nonformală
Grupul țintă	Elevii clasei a III-a
Obiective operaționale SMART	• Identificarea unui număr de cinci exemple comportamentale din categoria AȘA NU! la nivelul clasei; • Aplicarea a trei modalități de rezolvare propuse în cadrul activității, pentru combaterea comportamentelor identificate, într-un interval de două săptămâni; • Întocmirea a cel puțin două grafice de monitorizare a comportamentelor la

⁵ *Ibidem*, pp. 28-58.

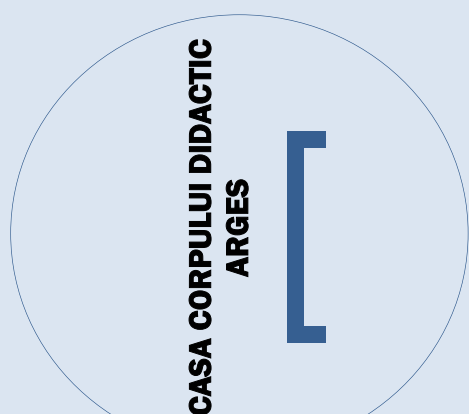
⁶ Sorin Cristea, *Metodologia instruirii în cadrul procesului de învățământ. Metode și tehnici didactice.*, pp. 71-74.

	finalul perioadei stabilite; Crearea unui joc de rol în care să se regăsească minim două reacții empatice-săptămânal, pentru o perioadă de trei luni, la orele de Educație civică.
Produse finale și rezultate obținute	Panou de desene și colaje despre temele dezbătute Atitudine responsabilă față de ceilalți Broșură cu jocuri de rol despre empatie
Metode de evaluare și de diseminare folosite	Brainstorming Pălăriile gânditoare Observația Dialogul activ Diseminarea proiectului s-a realizat prin postări de fotografii pe Facebook, pe grupul de Whatsapp al clasei, prin realizarea unui panou cu desene și colaje cu titlul COPIL CA TINE, amenajat pe holul școlii și prin participarea ulterioară la slujba religioasă de la biserica din localitate.
Impactul (asupra instituției, personalului școlii, elevilor, părinților, comunității locale etc.)	Prin această activitate interactivă, elevii au învățat despre empatie, toleranță, respect. De asemenea, aceștia au înțeles că este important să se pună în locul altuia pentru a vedea perspective diferite, dar și pentru a accepta că fiecare persoană este unică, diferită și trebuie acceptată și respectată. Proiectul a contribuit la dezvoltarea socială, emoțională și cognitivă a copiilor, iar pildele preotului invitat i-a adus mai aproape de Dumnezeu.
Parteneri	Biserica din localitate, preot paroh Alin Enache Părinți ai elevilor
Materiale	Tabla smart, internet, instrumente de scris, ceai, covrigei
Descrierea pe scurt a activității	Activitatea a avut ca formă principală de organizare metoda de educație non-formală <i>Cafeneaua publică</i> care favorizează interacțiunea dintre elevi, dialogul activ și generarea de idei noi într-un cadru relaxant. Scopul principal a fost înlăturarea comportamentelor negative în rândul elevilor. S-a urmărit totodată îmbunătățirea relațiilor de cooperare din cadrul microgrupului de elevi, dezvoltarea empatiei, a toleranței, precum și a stimei de sine și a respectului față de cei din jur. Atât preotul, cât și cei patru părinți implicați au facilitat și au accesibilizat dezbateri pe teme de actualitate, cu conexiuni și aplicații din viața reală. Proiectul a avut un succes real prin faptul că toți elevii au interacționat, și-au învins timiditatea datorită cadrului diferit de organizare(relaxant, prietenos, creativ).
Descrierea activității	La această activitate au participat patru părinți, alături de preotul paroh al bisericii din localitate, Alin Enache. Proiectul s-a desfășurat într-un cadru relaxant și a fost organizat sub forma unor mese rotunde, unde toți participanții au avut ocazia să servească un ceai cald cu arome terapeutice și covrigei. "Gazda cafelei" a fost cadrul didactic organizator care inițiat și a provocat elevii la dezbateri a unor teme despre toleranță, empatie și grijă față de cei din jurul nostru. Elevii au fost împărțiți în patru grupe, fiecare dintre acestea având câte un adult(părintii) în rolul "gazdei", cu atribuții de îndrumare, facilitare și încurajarea unui dialog activ între copii. Facilitatorul(gazda cafelei) a propus patru teme pe care le-au dezbătut toți participanții: Povestea celor două vase(poveste terapeutică despre calități și defecte)

<https://www.youtube.com/watch?v=3uA771Q-RPo>

- Acte caritabile de Crăciun
- "NU-mi pasă ce li se întâmplă celor din jurul meu, atât timp cât eu sunt bine!"-dezbateri
- Violența copiilor în școală-soluții pentru a opri acest comportament

La fiecare grupă a fost desemnat un părinte care să ghideze discuțiile elevilor, dar cu accent pe interacțiune și exprimare liberă. Ideile fiecărei mese rotunde au fost notate și strânse într-un grafic pe care l-au citit la final. Singura regulă a fost ca fiecare elev să-și schimbe locul la celelalte echipe, așa încât să existe o contribuție personală pentru toate cele patru teme de dezbateri.

ÎN LUMEA TEATRULUI

prof. înv. primar. Daniela Filofteia STOICA
Liceul Teoretic "IULIA ZAMFIRESCU" Mioveni

Arta, în general, și teatrul școlar, în special, contribuie la educarea gândirii reproductive și creative, a inteligenței, imaginației, inventivității și spontaneității.

Prin intermediul activităților de punere în scenă a unor piese de teatru se crează cadrul favorabil exprimării libere a tuturor copiilor, stimularea spiritului de echipă, adaptarea la cerințele scenei și publicului, cu o atitudine degajată din partea lor, lipsită de emoții, educându-i ca spectatori și ca "actori". Activitatea artistică a copiilor are un rol important în îmbogățirea culturii lor, în educația lor afectiv – estetică și, nu în ultimul rând, un rol distractiv - recreativ.

Copiii sunt talentați, toți pot să se exprime artistic într-un gen sau altul spre delectarea lor și a celor din jur. Procesul de transpunere scenică a unui rol oferă multiple posibilități de cultivare a personalității copilului. Elevii nu doar memorează și interpretează roluri, ci și ajută la confecționarea decorurilor, măștilor, a costumelor și a altor materiale de recuzită. Astfel de activități stimulează atât talentele artistice ale copiilor, cât și creativitatea lor.

Activitățile de punere în scenă a unor piese de teatru constituie experiențe de învățare și de explorare a multiplelor fațete ale personalității umane, a vieții însăși, care este de fapt teatrul.

"Regizorul/cadrul didactic" doar creează atmosfera momentului respectiv și ajută copilul-actor să se contopească sufletește cu personajul.

Copilul își pune în valoare prezența scenică, dublată de aplomb, dicția, mimica, siguranța de sine, plăcerea de a spune textele în fața publicului. Un copil înzestrat cu vizibile calități artistice place, cucerește, emoționează.

Elevii Liceului Teoretic "IULIA ZAMFIRESCU" Mioveni au pus în scenă mai multe piese de teatru pe care le puteți urmări accesând link-urile de mai jos.

Bubico

<https://www.youtube.com/watch?v=YI5XY7HcNA>

D-I Goe

<https://www.youtube.com/watch?v=NLIIOhebZmk>

D-I Goe

<https://www.youtube.com/watch?v=QSVUfSPFsGQ>

D-I Goe

<https://www.youtube.com/watch?v=1JQxYGuyB9g>

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

REGINA MARIA A ROMÂNIEI - UN DESTIN MAREȚ ÎN REINTREGIREA ROMÂNIEI

*Prof. dr. Zgreabăn Eugenia
Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești*

Miercuri, 29 octombrie 2025, se împlinesc 150 de ani de la nașterea Reginei Maria a României, soția Regelui Ferdinand, o femeie frumoasă, inteligentă și plină de vitalitate, o englezoaică care a simțit și a trăit românește.

Regina Maria a fost o figură marcantă a istoriei noastre, cunoscută pentru contribuțiile sale la Primul Război Mondial și pentru rolul său în modernizarea României. Printre operele interesante despre ea se numără cele care evidențiază activitatea sa diplomatică, implicarea în viața socială și culturală, precum și impactul personalității sale asupra mentalității românești.

Cea mai frumoasă Regină din Europa era „Regina Maria a României” (Maria Alexandra Victoria), „mica principesă cu ochii albaștri”, născută la castelul Eastwell Park în comitatul Kent-Marea Britanie, la 29 octombrie 1875. Era al doilea copil al ducesei Maria Alexandrovna Romanova, mare ducesă a Rusiei (unica fiică a țarului Alexandru al II -lea al Rusiei) și a ducelui Alfred de Edinburg (al doilea fiu al reginei Victoria a Marii Britanii).

Regina Maria și-a petrecut copilăria și adolescența la Eastwell Park, reședința familiei din comitatul Kent. Despre educația primită de prințesa Maria, una cu adevărat regală, Nicolae Iorga afirma: „credea în regi și în misiunile lor, dar și în drepturile lor. Nu era trufașă, dar nici umilă, ci regală din rădăcina părului până la tălpile picioarelor, imperioasă, aprinsă, activă, fetița plină de bucuria vieții și de credința în rasa ei”.

La vârsta de 12 ani a fost nevoită să se mute împreună cu familia sa, în Malta, datorită numirii tatălui său, în funcția de Comandor al flotei mediteraneene, iar la 14 ani s-a mutat din nou, dar de data aceasta, în micul ducat german Coburg, pe care tatăl său urma să-l moștenească.

S-a bucurat de viața petrecută la Coburg până la vârsta de 17 ani, atunci când se căsătorește cu principele Ferdinand, moștenitorul tronului României (nepotul după tată al regelui Carol I) și trebuia să-l urmeze în România într-o țară străină ... „Țara e nesigură, iar societatea - groaznică -, iar ea e doar o copilă fără experiență” menționa ducesa de Edinburg, într-o scrisoare adresată fiicei sale, Vicky.

Principesa Maria fiind încă un copil la acea vârstă, singură printre străini, într-o țară străină, cu o cultură și o credință diferite de ale sale, i-a fost foarte greu la început, dar cu ajutorul prietenilor a reușit să depășească acele momente.

Prietenii Waldorf și Pauline Astor, în urma vizitelor în România au învățat-o pe tânăra principesă Maria să recunoască și să savureze farmecele unice ale acestei țări. Waldorf Astor a fost primul om care a sfătuit-o pe principesă să stabilească relații mai apropiate cu poporul ei. Când principesa Maria i-a scris că în cele din urmă învață românește, el a fost foarte încântat. „*Sunt convins că-ți va asigura popularitatea mai mult decât orice altceva. Dacă atunci când te afli în fața lor, poți să le vorbești limba fluent și fără accent, eventual și cu câteva cuvinte din argoul local, vei câștiga mai multă simpatie decât îți imaginezi*”.

Și așa a fost.... A ajuns să fie adorată de poporul pe care și regina la rândul ei l-a iubit foarte mult. „*Odată eram pentru acest popor o străină; acum sunt una dintre ei, și pentru că vin de atât de departe, am fost mai mult în stare să-i văd cu însușirile lor bune și cu neajunsurile lor*”⁷. „*Le-am vorbit limba cu stângăcie, făcând multe greșeli, dar, deși străină, nicăieri, între țărani n-am întâmpinat neîncredere ori bănuială. Erau bucuroși să-mi vorbească, bucuroși să mă lase să intru în căsuțele lor și-ndeosebi să-mi vorbească de necazurile lor*”⁸, menționa regina în cartea „Regina unei țări mici-Gânduri despre țara dragă mie”.

Reginei Maria îi plăcea foarte mult să petreacă timpul în mijlocul oamenilor, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu ei. „*Duminica Paștelui am petrecut-o pe de-a-ntregul printre țărani, trecând din sat în sat.*

⁷Regina Maria a României, *Regina unei țări mici. Gânduri despre țara dragă mie*. Tradusă de Nicolae Iorga, Editura Predania, p. 11.

⁸*Ibidem* p. 14.

Îmi place să colind în mijlocul acestui popor liniștit și senin. Răbdarea lor e atât de minunată și dorința mea cea mai mare era să-i ajut pe cât îmi stă în putință”⁹.

A știut întotdeauna cum să se prezinte atât în fața supușilor săi, cât și în fața oficialităților, impresionând prin spiritul și spontaneitatea de care dădea dovadă în majoritatea împrejurărilor. Știa să fie și regină și femeie în același timp, știa să se facă iubită și iubea din tot sufletul său poporul român (lucru demonstrat și prin introducerea costumului național în cercurile aristocratice).

Regina Maria a ajuns să cunoască profund poporul român, cultura, obiceiurile, regiunile rurale și, mai ales, aspirațiile românești, care au devenit și ale ei.

Ea s-a implicat activ în viața politică, având întâlniri cu miniștri și diplomați, susținându-și fervent punctele de vedere. Înainte și după izbucnirea Primului Război Mondial, Regina Maria și-a dedicat cu generozitate timp și energie, soldaților răniți pe front și bolnavilor de tifos și holeră, a coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și a strâns fonduri pentru serviciul de ambulanță, primind supranume precum „Mama Regină”, „Regina soldat” sau „mama răniților”.

După anii de război, Regina Maria vizitează Franța și Marea Britanie, fiind trimisă de rege și susținută de clasa politică, pentru a pleda cauza țării la Conferința de Pace de la Paris, unde a fost unul din cei mai potriviți emisari, impresionând prin puterea ei de convingere, spre a obține recunoașterea visului istoric al românilor: România Mare.

La Paris, Regina Maria s-a întâlnit și cu alte personalități importante precum Președintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, Herbert Hoover, Lloyd George (Prim-ministrul Marii Britanii), Mareșalul Foch, Aristide Briand, Eleftherios Venizelos, Arthur Balfour, Sir Robert Cecil, Anne de Noailles.

Fermecătoare și distinsă, Regina Maria s-a bucurat de-a lungul vieții de atenția celor mai importante personalități politice pe plan mondial.

Regina Maria a continuat să pledeze cauza României și să promoveze valorile țării dincolo de granițe, dragostea pentru țară fiind una cu ființa sa, până când a fost îndepărtată din viața politică a țării, odată cu preluarea tronului de către fiul său, Carol al II-lea. S-a retras la Balcic sau la Castelul Bran, dându-și ultima suflare la Castelul Pelișor, casa visurilor sale.

⁹Maria Regina României, *Povestea vieții mele*, vol. III, Editura RAO, 2013, București, p. 371.

CLASA IDEALĂ-MIT SAU REALITATE?

*Profesor Vlășceanu Cristina Maria
Colegiul Național "Zinca Golescu", Pitești*

A fi dascăl înseamnă nu doar a preda ci și a învăța (aproape) în fiecare zi o lecție, de nivel academic sau de viață. Interacțiunea cu clasele de elevi presupune, pe lângă un transfer de informație și confruntarea cu un val de provocări din partea unor tineri dinamici, creativi, receptivi, curioși, reticenți, orgolioși ori lipsiți de motivație. Din această perspectivă, dascălul trebuie să fie mereu atent la nevoile și particularitățile elevilor săi și să găsească întotdeauna cele mai bune strategii pentru a-și optimiza munca la clasă, dar și pentru a crea coeziunea grupului.

Cursul „Classroom Management Solutions for Teachers: New Methodologies, Effective Motivation, Cooperation and Evaluation Strategies”, desfășurat în perioada 15-20 iulie, prin intermediul Europass Teacher Academy, din cadrul proiectului Acreditare 2023-1-RO01-KA121-SCH-

000146705 derulat la Colegiului Național "Zinca Golescu", Pitești, la care am participat, mi-a oferit posibilitatea de a descoperi strategii inedite și variate menite să faciliteze coordonarea unei clase de elevi.

Cu un conținut bine structurat și cu metode interactive, bazate cu precădere pe lucru în echipe mixte, cu un formator tânăr, vizionar, flexibil, deschis la idei și soluții noi, cursul a fost o reușită și o adevărată experiență menită să-mi asigure evoluția atât în plan profesional, cât și personal. Interacțiunea cu colegii din țări diferite precum Austria, Germania, Malta, Italia, Ungaria, Cipru ori Portugalia, mi-a dat șansa să descopăr anumite aspecte referitoare la sistemele internaționale de învățământ, dar și să realizez un schimb de bune practici pe care le voi aplica în cadrul orelor de curs cu mare interes. Deși în viziunea fiecărui cursant clasa ideală avea caracteristici diferite, au existat totuși puncte comune, toți fiind de acord că educația modernă trebuie să se fundamenteze pe patru aspecte: comunicare, creativitate, colaborare, gândire critică.

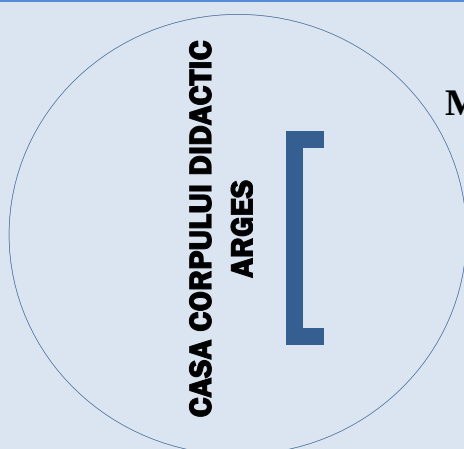

După activitățile introductive, în care am reușit să ne cunoaștem mai bine și să stabilim niște coordonate de comunicare, am fost implicați pe parcursul celor șase zile de curs în activități variate, inedite pe alocuri, toate aspectele dezbătute fiind concentrate în jurul managementului clasei de elevi. Fiecare în parte, a avut un aport în identificarea acelor soluții menite pe de o parte, să stârnească motivația elevilor spre învățare și pe de altă parte, să-i pregătească pentru ceea ce presupune munca în echipă. Am descoperit astfel

că, stabilirea unui set de reguli ale clasei implicându-i în mod direct pe elevi, va crește șansele de armonizare a grupului, dar și de eficientizare a activității didactice. În plus, predarea cunoștințelor prin metode de tip joc de rol, brainstorming, metoda pălărilor gânditoare, învățarea bazată pe proiecte, pe investigații, pe soluții, ori Flipped Classroom (clasa inversată), va avea efecte benefice în gestionarea timpului, în implicarea și motivarea elevilor spre învățare, precum și în dezvoltarea capacității de colaborare, comunicare, a creativității și a gândirii critice.

Raportarea permanentă la aspecte ale vieții de zi cu zi va duce la conștientizarea, responsabilizarea elevilor. În plus, participarea la un astfel de curs, mi-a testat abilitățile de comunicare în limba engleză, abilitățile digitale, toleranța față de diversitatea culturală și de opinie, capacitatea de colaborare și cooperare în echipe de lucru mixte, dar și de interacțiune cu un mediu cultural variat, lărgindu-mi orizonturile. Am fost fascinată de interferența culturii franceze cu cea germană, prezentă la tot pasul. Întreaga experiență o voi împărtăși cu colegii și elevii mei, încurajând implicarea și participarea la astfel de cursuri, prin evidențierea multiplelor beneficii atât la nivel instituțional, cât și personal.

Participarea mea la cursul „Classroom Management Solutions for Teachers: New Methodologies, Effective Motivation, Cooperation and Evaluation Strategies” s-a realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene în cadrul Programului Erasmus+. Informațiile prezentate reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului articolului, iar Comisia Europeană și Agenția Națională în Domeniul Educației și Formării Profesionale nu sunt responsabile pentru felul în care este folosit conținutul acestor informații.

MOOC/ CLOM DIDACTIQUE DU FLE DANS UNE PERSPECTIVE FRANCOPHONE

Prof. Burcea Cătălina
Școala Gimnazială "Tudor Arghezi", Pitești
Școala Gimnazială "Ion Pillat", Pitești

De 17 à 19 octobre 2024, en Suisse, à Genève, a eu lieu le lancement du MOOC/ CLOM Didactique du FLE dans une perspective francophone. Ce MOOC/ CLOM est le fruit d'un gros travail mené par l'Organisation Internationale de la Francophonie (par le biais de ses Centres régionaux francophones) en collaboration avec l'Université de Genève, L'École de langue et de civilisation françaises et La maison des langues de Genève.

Ce cours en ligne massif et ouvert s'adresse aux enseignant-es de français langue étrangère dans le monde, de tous les pays d'Europe et des autres continents. C'est un programme en 5 modules qui fait possible la découverte des fondamentaux, des évolutions récents et des approches actuelles pour enseigner le français dans une perspective francophone.

Le lancement du MOOC/ CLOM représente un moment très important pour la didactique du FLE et sa réalisation a été possible grâce aux efforts d'une équipe très active et impliquée de l'Université de Genève. Les 4 responsables sont Isabelle Racine, Laurent Gajo, Roberto Paternostro et la coordinatrice du programme, Jade Wang Szilas.

UN PROGRAMME RICHE ET INCLUSIF

Ce cours adopte une approche diversifiée, tenant compte des réalités des francophonies et des multiples perspectives d'enseignement. À travers ses 5 modules, il propose un riche parcours d'apprentissage qui permettra de :

Explorer les bases de la didactique du FLE et ses principaux virages historiques

Découvrir les différentes déclinaisons du domaine, du FLS (français langue seconde) au FLI (français langue d'intégration) en passant par le FLSco (français langue de scolarisation)

Approfondir les contenus de l'enseignement, qu'ils soient langagiers, littéraires ou culturels

Vous familiariser avec des développements didactiques récents en lien avec l'intégration du numérique et la prise en charge de la diversité linguistique

Questionner les objets enseignés et les approches didactiques dans une perspective francophone.

Le MOOC/ CLOM a bénéficié de la participation de plus de 40 experts intervenant-es du monde entier (Daniel Coste, Jean Pierre Cuq, Christian Puren, Rennie Yotova, Pierre Martinez, Virginie André et Hervé Adami, Jean-Marc Mangiante et Chantal Parpette, Fatima Chnane-Davin, Nadine Bordessoule et Martine Lenoble, Roberto Paternostro, Isabelle Racine, Elke Nissen, Laurent Gajo, etc.) et 10 enseignant-es bêta-testeurs/euses parmi lesquels j'ai été moi aussi.

Les bénéfices de prendre part à un tel projet né d'une initiative conjointe de l'Organisation Internationale de la Francophonie et l'Université de Genève et de parcourir ce MOOC/ CLOM sont inestimables ; le partage, les pratiques et les activités incluses sont des moyens enrichissants dont tout professeur de français veut certainement avoir l'occasion de bénéficier parce qu'une formation de cette taille représente vraiment un atout. J'ai découvert des aspects et des informations qui m'aideront dans mon activité professionnelle et cette formation marquera certainement un point de référence pour mon parcours professionnel quant à la langue française et aussi du point de vue personnel.

Ma participation à ce projet et le parcours de ce MOOC/ CLOM a un fort impact non seulement au niveau des pratiques acquises et le développement qui vise la direction professionnelle, mais aussi dans une direction personnelle, celle des expériences auxquelles j'ai pris part qui certainement m'aideront également identifier d'autres façons pour aborder divers situations, me donner des solutions, peut-être autres, par rapport à celles que je connais déjà.

Pour moi, être un membre de l'équipe des bêta-testeurs/euses de ce CLOM/MOOC a été une chance dont je tire profit au maximum et pour laquelle je remercie à l'OIF et à l'Université de Genève!

Profitez-vous aussi! Inscrivez-vous dès maintenant: Pour vous inscrire, suivez ce lien.

Plus d'informations sur:

<https://www.unige.ch/lettres/elcf/service-a-la-cite/mooc-oif>

<https://www.francophonie.org/lancement-du-clom-didactique-du-fle-dans-une-perspective-francophone-3423>

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

CONCURSUL JUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARA ȘI ARTISTICO-PLASTICA „SANZIENELE, ZI DE SARBATOARE SI NOAPTE MAGICA”

*Prof. înv. primar Camelia Florina Chirca,
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

Motto:

"...datinile, proverbele, muzica și poezia sunt arhivele popoarelor, iar cu ele se poate constitui trecutul lor îndepărtat. Căci nu există bucurii mai de preț ca averea de cuget și simțire inclusă și păstrată cu sfântă grijă de-a lungul vremurilor în adâncul sufletului românesc, al moșilor și al strămoșilor noștri.

Alexandru Vlahuță

Creștinii din România sărbătoresc în fiecare an pe 24 iunie atât nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, cât și Sânzienele. În popor, se crede că noaptea care precedă ziua de Sânziene este una magică, în care toate minunile sunt posibile. Tot în această noapte, atât forțele binelui, cât și cele ale răului se manifestă simțitor.

Numele de Sânziene provine, conform unor istorici, de la zeița romană Diana, patroana vânătorilor și a pădurilor. Totuși, există și voci care au atribuit vechilor traci originea acestora. Sânzienele sunt cunoscute și sub alte nume, precum: Frumoasele, Zânele sau Drăgaicele (această denumire provine din limba slavă și este folosită în special în sudul țării). Semnificația universal acceptată a acestei sărbători este una a iubirii și a fertilității.

Conform credinței populare, în noaptea de 23 spre 24 iunie, cerurile se deschid, iar Sânzienele încep să danseze. Această sărbătoare este una a Soarelui, a dragostei și a poftei de viață.

Dacă ar fi să ne luăm după legende, acestea spun că sânzienele sunt niște ființe foarte frumoase care trăiesc pe câmpii sau în păduri. Acestea se prind în horă și conferă florilor sau buruienilor întrebunișuri deosebite, devenind leac pentru toate bolile. Mai mult, în noaptea aceasta, Zânele zboară prin aer sau umblă pe pământ, cântă și împart rod holdelor, femeilor căsătorite și contribuie la înmulțirea animalelor și a păsărilor. Iar dacă toate acestea nu sunt de ajuns, Sânzienele tămăduiesc bolnavii și apără semănăturile de grindină.

În unele regiuni ale țării încă se ține tradiția de Sânziene, când fetele culeg flori de sânziene de pe câmp și le împletesc în cununi, pe care, apoi, fetele le aruncă peste case. Dacă acestea se lovesc sau se agață de horn, acest lucru înseamnă că urmează o cununie în cel mai scurt timp. În zorii zilei de 24 iunie, băieții se adună în cete și bat satele în lung și în lat cu flori de sânziene la pălării, apoi se alege Drăgaica dintr-un grup de șapte fete. Aleasa trebuie să fie cea mai cuminte, cea mai frumoasă, dar și cu cea mai bună inimă dintre toate. După ce fata este aleasă, este împodobită cu spice de grâu, în timp ce restul tinerelor se îmbracă în alb. Apoi, alaiul pornește prin sat, iar la răscruce de drumuri fetele fac o horă și încep să cânte voioase.

Unele persoane mai numesc sărbătoarea de Sânziene și Amușitul Cucului. Dacă acesta încetează din cântat înainte de Sânziene, vara se anunță secetoasă. Pentru ca oamenii să fie sănătoși și pentru a avea spor la munca câmpului, se încing peste șale cu tulpini de cicoare.

Pentru a alunga spiritele rele, oamenii aprind focuri peste care se aruncă substanțe puternic mirositoare, sună din buciuri și strigă în jurul focurilor pentru a ține la distanță spiritele malefice.

Activitățile extrașcolare au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferind cele mai eficiente și cele mai oportune modalități de valorificare a tradițiilor, a obiceiurilor și a datinilor locale și naționale.

Patrimoniul valoric național trebuie îmbogățit și transmis din generație în generație, prin procesul educațional.

Educația urmărește familiarizarea cu valorile naționale materiale și moral-spirituale: renașterea, valorizarea și perpetuarea tradițiilor, utilizarea potențialului educativ al datinilor și al obiceiurilor calendaristice populare, formarea conștiinței naționale, educarea spiritului civic. Obiceiurile și tradițiile populare sunt un domeniu important al culturii populare românești. Ele au rolul de a regla și de a consolida relațiile comunitare, fiind respectate cu strictețe de majoritatea membrilor societății.

Varietatea folclorului românesc dezvăluie frumusețile artei populare, în care sunt adunate sentimentele unui popor care își mărturisește existența milenară pe aceste plaiuri.

Rolul nostru, al dascălilor, este acela de a-i determina pe elevi să cunoască, să prețuiască și să respecte obiceiurile și tradițiile poporului în care s-au născut, să iubească meșteșugurile natale, portul românesc și sărbătorile care se contopesc cu marile evenimente din viața oamenilor.

Prin acest proiect, ne-am propus să sensibilizăm elevii și cadrele didactice față de datinile, tradițiile, obiceiurile populare românești, pentru folclor, în general, și să colaborăm cu specialiști în folclor care pot emite teorii valabile și fascinante pentru elevi și dascăli.

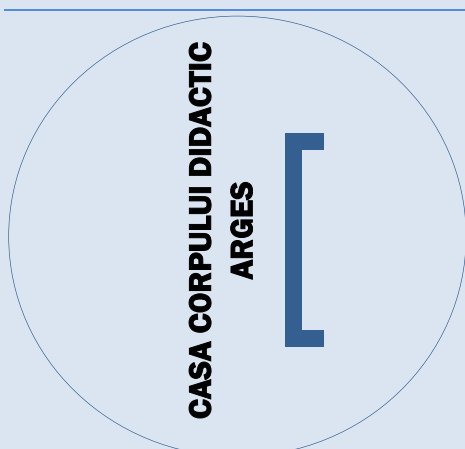
Desfășurat în parteneriat cu Școala Gimnazială „Tudor Mușatescu”, Pitești, Școala Gimnazială Vrancești, Călinești, Muzeul Pomiculturii și Viticulturii Golești, proiectul educațional „Sânzienele, zi de sărbătoare și noapte magică” a fost conceput cu scopul de a promova și de a păstra tradițiile românești specifice anotimpului vară, de a stimula creativitatea tuturor elevilor și a cadrelor didactice și de a trezi sentimentul de apartenență la o tradiție comună românească.

Ajuns la cea de-a patra ediție, proiectul s-a adresat unui număr de aproximativ 200 de preșcolari/elevi și 50 de cadre didactice și s-a desfășurat la Muzeul Pomiculturii și Viticulturii Golești, Ștefănești, în 22 iunie 2025.

Ca urmare a implementării proiectului, s-a valorificat potențialul creator al elevilor în procesul instructiv-educativ, extracurricular, s-a realizat un schimb de experiență între elevii și cadrele didactice participante, prin educarea interesului și a dragostei pentru frumusețea creațiilor folclorice românești și a legăturii dintre om și natură, crescând, astfel, motivația pentru organizarea de activități extrașcolare.

Achizițiile dobândite în proiect vor fi utilizate atât în viața de zi cu zi, cât și în inițierea unor noi activități sau proiecte educaționale.

CRUCEA LA ROMANI

*Profesor Sămărescu Nicoleta Maria
Școala Gimnazială Căteasca*

În spiritualitatea românească, Sfânta Cruce este cinstită și prin observarea riguroasă a postului prescris de Biserică în zilele închinare sfintei Cruci. Pravila Mare, din anul 1652, prevede și până astăzi obligația postului: „și în ziua înălțării și de viață făcătoarei Cruci, luna septembrie 14/27, ori în ce zi se va întâmpla, ori sâmbăta ori duminica, sau într-altă zi, și alt nu mancăm fără numai untdelemn și vin, iar pește nicidecum, pentru legarea zilei”¹.

Semnificativă este situația mărturisită de mulții călători prin părțile noastre. Toți au fost surprinși de mulțimea răstignirilor (Troite) care se află la răscruci, lângă fântâni, biserici, cimitire, prin sate (mai ales) și orașe. Nicio țară ortodoxă nu are atâtea răstigniri ca cele aflate în țara noastră. Putem spune fără să exagerăm că această formă de cinstire deosebită a Sfintei Cruci reflectă o anumită trăsătură a subconștientului colectiv al neamului nostru. Vitregia istoriei noastre ca neam a lăsat în ființa noastră o urmă adâncă. Suferința, durerea, nedreptatea etc. care însoțesc istoria noastră n-au distrus acest neam creștinesc. Noi am început să cinstim obiectul torturii noastre, iar în felul acesta confirmăm ceea ce a spus Apostolul Pavel despre nebunia celor care cinstesc crucea (I Corinteni 1, 18).

Semnificativ este faptul că mulți oameni dintre cei care înalță troite nu sunt niște credincioși care au o legătură permanentă cu Biserica. Ei fac acest lucru pentru că strămoșii lor făceau astfel, pentru că Crucea este cea care îi apără de rău, care îi ajută să fie mai puternici. Fără să conștientizeze, poporul nostru trăiește teologia Crucii care este vestitoarea Învierii. Anume Învierea este nădejdea noastră și sărbătoarea cea mai cinstită de noi.

Pe lângă aceasta, Crucea mai este și un mijloc de aducere aminte a istoriei mântuirii întregului neam omenesc. Prin exemplul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, creștinismul ne arată că viața veșnică se dobândește în urma biruinței asupra păcatului, Învierea este precedată de Crucea Golgotei. În felul acesta, creștinismul îi atribuie o nouă conotație suferinței și Crucii. Prin suferință ajungem la lumina Învierii, iar credincioșii trebuie să fie conștienți de acest adevăr existențial. Acest lucru este redat și prin faptul că Crucea a fost înălțată pe dealul Căpățânii (din ebraică Golgota se traduce căpățână), acolo unde a fost îngropat Adam. Acesta este motivul pentru care la baza Sfintei Cruci este reprezentat un craniu care simbolizează, totodată, și biruința asupra morții. Așa cum prin Adam a pătruns moartea în lume, prin moartea pe Cruce a Mântuitorului Iisus Hristos este adusă Viața veșnică și Învierea.

Bibliografie:

SFÂNTA SCRIPTURĂ PRAVILA MARE - Îndreptarea legii (Pravila Mare), 1652, p. 189

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

CUM POT FI MOTIVAȚI ELEVII?

*Profesor Marinescu Constantina Cristina
Colegiul Național "Zinca Golescu", Pitești*

Deși beneficiaz de o experiență de peste două decenii la catedră, mărturisesc faptul că aproape de fiecare dată, interacțiunea cu clasele de elevi, a fost o provocare, fie din perspectiva profesorului de specialitate, fie din cea a dirigintelui. Am observat faptul că e din ce în ce mai greu să stârnești interesul elevilor spre învățare, să-i motivezi și mai ales, să-i faci să înțeleagă importanța colaborării și a lucrului în echipă.

Posibilitatea de a participa la cursul „*Classroom Management Solutions for Teachers: New Methodologies, Effective Motivation, Cooperation and Evaluation Strategies*”, desfășurat la Strasbourg, în perioada **15-20 iulie 2024**, furnizat de **Europass Teacher Academy**, din cadrul proiectului **Acreditare 2023-1-RO01-KA121-SCH-000146705** derulat în cadrul Colegiului Național "Zinca Golescu", Pitești, am văzut-o ca pe o oportunitate de a descoperi noi strategii și tehnici prin care să eficientizez activitatea la clasă.

Am fost plăcut impresionată de faptul că am avut ocazia să interacționez cu colegi din țări precum Italia, Malta, Germania, Portugalia, Austria, Ungaria, Cipru și, prin discuțiile avute, ori prin activitățile

realizate în echipe mixte, să descopăr idei și perspective noi, pe care aștept cu nerăbdare să le aplic în lucrul cu elevii mei.

Activitățile au fost interactive, bazate pe comunicare, colaborare, creativitate ori gândire critică și au vizat aspecte referitoare la managementul clasei de elevi. Formatorul Ibrahim Albasri a adus în discuție și ne-a oferit spre dezbatere o serie de aspecte prin care putem stârni interesul și motivația elevilor spre învățare, propunându-ne strategii variate

precum jocul de rol, brainstormingul, pălăriile gânditoare ori Flipped Classroom.

Totodată, am adus în discuție și necesitatea utilizării diferitelor instrumente TIC în captarea atenției elevilor, dar și importanța abordării unor modele de instruire noi, moderne, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte (PBL), pe investigații (IBL), în scopul dezvoltării în rândul acestora a unor abilități precum rezolvarea de probleme ori autonomia.

Fiecare dintre noi am abordat problematicile din perspectivă personală, potrivit particularităților

sistemului nostru de învățământ, pentru ca, în final, să comparăm și prin colaborare, să identificăm aspecte comune. În centrul acestor discuții și strategii au fost elevii și nevoile acestora. Am avut astfel ocazia să descopăr la colegii mei tehnici și viziuni inedite de abordare, pe care le voi aplica la rândul meu, claselor de elevi cu care lucrez.

În altă ordine de idei, participarea la acest curs mi-a oferit posibilitatea să îmi testez și să-mi îmbunătățesc capacitatea de comunicare în limba

engleză, de adaptare la situații noi, de utilizare a instrumentelor TIC, de lucru în echipă, dar și să descopăr un oraș cu o anumită însemnătate politică, culturală și turistică în Europa, care te încântă la tot pasul, prin arhitectura unică, cu influențe germane prezente la tot pasul. Întoarsă în țară, voi împărtăși cu colegii mei această experiență și voi aplica, cu entuziasm, toate strategiile de lucru identificate în cadrul acestui curs.

Participarea mea la cursul „Classroom Management Solutions for Teachers: New Methodologies, Effective Motivation, Cooperation and Evaluation Strategies” s-a realizat cu sprijinul financiar al Comisiei Europene în cadrul Programului Erasmus+. Informațiile prezentate reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului articolului, iar Comisia Europeană și Agenția Națională în Domeniul Educației și Formării Profesionale nu sunt responsabile pentru felul în care este folosit conținutul acestor informații.

STUDIU DE SPECIALITATE - DIVERSITATEA CULTURALĂ

*Profesor Ghilencia Mirela Elena
Școala Gimnazială "Petre Tudose" Mălureni*

Diversitatea culturală contribuie la crearea unui spațiu în care oamenii pot fi ei înșiși în mod autentic, inclusiv aspecte precum orientarea sexuală, identitatea, religia, limba, genul, handicapul, statutul socioeconomic și etnia.

Diversitate culturală înseamnă varietatea de culturi care interacționează și coexistă în același spațiu geografic. Acest concept presupune recunoașterea și acceptarea diferențelor culturale. Diversitatea culturală este indispensabilă pentru pace și securitate la nivel local, național și internațional.

Doar acceptând și respectând diferențele culturale, noi vom susține o dezvoltare durabilă a comunităților, popoarelor și națiunilor. Acceptarea diferențelor culturale este esențială în susținerea și promovarea diversității culturale.

Prin urmare, este important să recunoaștem că fiecare cultură este diferită și fiecare individ are o identitate culturală unică. Mai mult, înțelegerea faptului că lumea este alcătuită din oameni cu culturi diferite este esențială pentru a deveni o persoană respectuoasă și respectată, care este capabilă să lucreze cu ceilalți pentru binele comun.

Stereotipurile sunt bazate pe informații lipsite de argumente, formate în lipsa unor experiențe directe. Datorită stereotipurilor, oamenii își creează prejudecăți care duc la neînțelegeri, conflicte sociale și discriminări.

Pentru a evita aceste probleme, putem proceda astfel: să avem răbdare să cunoaștem oamenii, să nu pornim cu idei preconcepute, să ne dezvoltăm empatia și toleranța, pentru a înțelege felul în care cuvintele și comportamentul nostru îi poate afecta pe ceilalți, să învățăm despre diferite culturi și tradiții, să fim critici cu privire la orice stereotip cultural pe care îl auzim.

Discriminarea se întâmplă atunci când o persoană sau un grup de oameni nu sunt tratați corect din cauza etniei, religiei, naționalității, genului, aspectului fizic, a unei dizabilități sau a oricăror factori, prin comparație cu alte persoane.

Aunci când promovăm diversitatea în clasă, putem folosi o serie de activități și principii pentru a ajuta elevii să recunoască și să respecte diferențele oamenilor, creând o atmosferă atotcuprinzătoare. Promovarea diversității și a egalității în educație este esențială atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Scopul este de a crea un mediu de clasă incluziv – un loc sigur fără prejudecăți – în care elevii au posibilitatea de a prospera. Predarea cu succes și creșterea gradului de conștientizare cu privire la diversitate funcționează pentru a evidenția caracteristicile și trăsăturile individuale care îi fac pe oameni unici, mai degrabă decât diferiți. Când elevii sunt învățați să respecte diversitatea, aceștia dobândesc cunoștințe și înțelegere care îi pot ajuta să îmbunătățească

relațiile, să abordeze prejudecățile și să ia decizii pozitive de-a lungul vieții. În societatea de astăzi, provocatoare și diversă, ar trebui să însuflețim tinerilor atitudini pozitive și deschise la minte.

Trăind într-o societate multiculturală este important să înțelegem că indiferent de culoarea pielii, accent, limba vorbită sau locul în care ne-am născut, suntem cu toții egali și merităm să fim tratați la fel. Pentru a opri discriminarea, este necesar să reflectăm cu toții asupra impactului cuvintelor și

acțiunilor noastre asupra altor oameni.

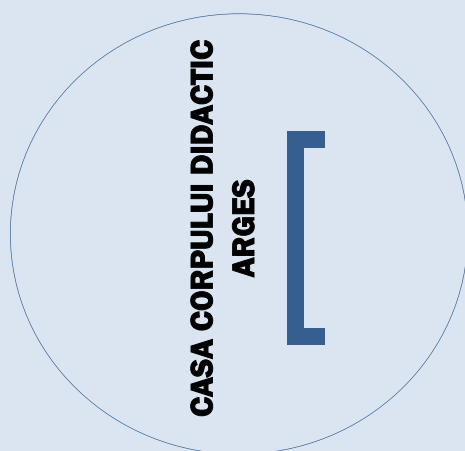
Ar trebui să fim mai atenți la ce cuvinte folosim când vorbim despre rase, religie, aspect fizic sau alte diferențe culturale. De asemenea, este important să ne asigurăm că toată lumea se simte binevenită și inclusă.

Prin faptul că tratăm fiecare copil ca fiind unic, creăm un mediu care influențează pozitiv toate aspectele de dezvoltare: fizic, social, emoțional, cognitiv. Învățându-i că este în regulă să aibă propriile preferințe, propriile sentimente, diferite de ale celorlalți, îi învățăm astfel să devină ei înșiși, să se descopere cu adevărat, să înțeleagă că nimeni nu este perfect și că toți greșim, că este important să învățăm din aceste greșeli, că este esențial să aibă încredere în propriile forțe. Este important să conștientizăm că fiecare copil este special, după cum spunea Albert Einstein, „toți suntem genii”.

„Copiii sunt ca fluturii care zboară în văzduh. Unii se înalță mai sus ca alții, însă fiecare zboară cât de bine poate. De ce să-i compari între ei? Fiecare este diferit. Fiecare este special. Fiecare este frumos.”

Bibliografie

1. Bugajski, Janusz: Political Parties of Eastern Europe. A Guide to Politics in the Post-Communist Era. Armonk, NY-London, England: M.E. Sharpe (The Center for Strategic and International Studies), 2002.
2. Cunningham, F.: Theories of Democracy. A Critical Introduction, London-New York: Routledge, 2002.
3. Kymlicka, W., Opalski, M. (ed.): Can Liberal Pluralism Be Exported? Western Political Theory and Ethnic Relations in Eastern Europe, Oxford: Oxford University Press, 2000.
4. Snyder, Jack: From Voting to Violence. Democratization and National Conflict, New York-London: W. W. Norton & Company, 2000.
5. Stein, J. P. (ed.): The Politics of National Minority Participation in Post-Communist Europe. State-Building, democracy, and Ethnic Mobilization, Armonk, NY-London, England: M.E. Sharpe (EastWest Institute), 2002.AA

EDUCAȚIA TIMPURIE ÎNTRE NECESITATE ȘI OBLIGATIVITATE

*prof. înv. special Ruja Iuliana
Grădinița specială „Sfânta Elena” Pitești
prof. înv. special Anghel Claudia Ionela
Grădinița Specială „Sfânta Elena” Pitești*

Realizată atât în mediul familial cât și în cadrul serviciilor specializate precum creșa sau grădinița, educația timpurie este o necesitate în contextul social actual, deoarece perioada cuprinsă între naștere și 6/7 ani este cea în care copiii au o dezvoltare rapidă. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu, compensarea acestor pierderi este destul de dificilă și de costisitoare.

Înscrierea copilului la grădiniță în primii ani de viață nu numai că îi stimulează creșterea intelectuală, ci îl ajută să dezvolte abilități emoționale și sociale. Cu alte cuvinte, copiii învață să comunice, să colaboreze și să rezolve probleme prin întâlniri cu colegii de clasă și cu profesorii pentru educație timpurie, sunt încurajați să-și exprime emoțiile și să cultive empatia, aceste abilități sociale și emoționale învățate de către copii la grădiniță, având un impact pozitiv semnificativ asupra capacității lor de a construi relații pozitive și de a face față cu succes dezvoltării abilității sociale și realizărilor viitoare.

Valorile promovate de orice curriculum pentru educația timpurie, conform Proiectului pentru Reforma Educației Timpurii (P.R.E.T.), fac referire la:

- Drepturile fundamentale ale copilului (dreptul la viață și sănătate, dreptul la familie, dreptul la

educație, dreptul de a fi ascultat și de a se exprima liber etc.);

- Dezvoltarea globală a copilului;
- Incluziunea, ca proces de promovare a diversității și toleranței;
- Non-discriminarea și excluderea inechității sociale, culturale, economice și de gen (asigurarea de șanse egale tuturor copiilor, indiferent de gen, etnie, religie printr-o abordare educațională echilibrată).

Pentru a înțelege mai bine necesitatea și nu doar forma de obligativitate a educației timpurii, cel mai benefic pentru copil este să se lucreze în echipă, părinți-copii-profesori-psihologi-kinetoterapeuți-asistenți sociali la nevoie, pornind de la aceeași înțelegere a copilului și a dezvoltării acestuia, pentru a asigura o intervenție integrată și o abordare globală a dezvoltării fiecărui copil cu care interacționează și față de care au o responsabilitate, ce aduce ca finalități a educației timpurii:

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi; încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor

și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare;

- Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare.

Pe termen lung, vom vedea următoarele efecte ale educației timpurii:

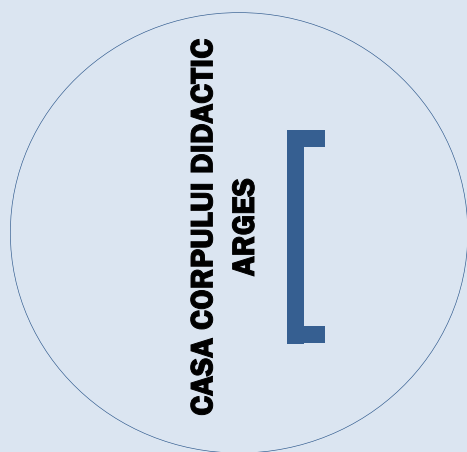
1. Copiii care au beneficiat de educație timpurie de calitate se simt mai atrași de școală, manifestă atitudini pozitive față de învățare, obțin rezultate mai bune, sunt motivați și doresc să finalizeze întregul parcurs școlar, ceea ce duce la scăderea absenteismului, creșterea ratei de școlarizare și reducerea abandonului școlar.

Bibliografie:

- Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6/7 ani), M.E.N, 2019
- Liliana Ezechil - Comunicarea educațională în context școlar, Editura Didactică și Pedagogică, 2002
- M.Ștefănescu -, „Principiile directe de dezvoltare ale învățământului preșcolar”, E.D.P.1975

2. Educația timpurie contribuie la egalizarea șanselor copiilor (copiii în situații de risc, care provin din medii socio-culturale dezavantajate, cei care prezintă dizabilități sau aparțin unor grupuri etnice minoritare), la progresul acestora și ulterior la integrarea în societate.

În concluzie, grădinița este piatra de temelie a călătoriei educaționale a fiecărui copil în parte, oferindu-i beneficii pe tot parcursul vieții. Recunoscând importanța grădiniței și investind în accesibilitatea și calitatea cursurilor, viitorul copiilor este mai luminos, aceștia devin viitor cetățeni de vază ai societății fiind inspirați să prospere din punct de vedere academic, social și emoțional, pornind pe un drum plin de succes.

O EDUCAȚIE DE CALITATE

*Profesor educație timpurie: Matei Adriana Cristina
G.P.P., „Dumbrava Minunată”, Pitești*

Conceptul de calitate are o puternică încărcătură culturală, fiind dependent de valorile promovate de indivizi, grupuri și la nivelul societății în ansamblu. Calitatea educației este definită, promovată, asigurată și evaluată pe baza valorilor exprimate la nivel social, al sistemului școlar, al școlii și al comunității.

Calitatea trebuie înțeleasă drept măsura standardizată a excelenței pe care beneficiarii o stabilesc pentru anumite servicii educaționale: elevii, părinții, angajatorii sunt cei care stabilesc cum trebuie să fie

un program educațional de calitate, iar unitatea școlară respectivă trebuie să ofere acel program așa cum a fost el definit de către beneficiari. Deci, calitatea este asigurată de școală dar este definită de beneficiari.

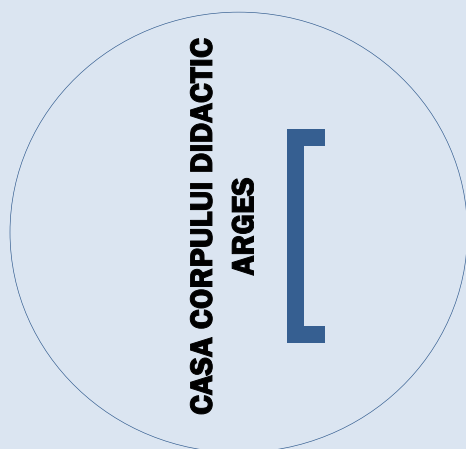
Pentru a asigura calitatea și, implicit, încrederea beneficiarilor, principiile calității trebuie formulate în mod explicit, întrucât ele orientează managementul concret al calității (atât în privința respectării standardelor cât și referitor la îndeplinirea și chiar depășirea așteptărilor beneficiarilor). Aceste principii sunt formulate pornind de la valorile fundamentale asumate la nivel de sistem școlar și care, implicit, trebuie să facă parte din cultura organizațională a fiecărei unități școlare.

Educația de calitate mizează pe interdependența între furnizorii și beneficiarii implicați în oferta de educație. O organizație și furnizorii ei sunt interdependenți, iar avantajul reciproc întărește capacitatea instituțională de a crea valoare. Educația de calitate abordează procesul educațional unitar, în mod sistemic. Un rezultat dorit nu poate fi atins decât dacă activitățile și resursele necesare sunt abordate în mod unitar, iar procesele derulate sunt gândite și manageriate în mod sistemic. Totodată, decizia educațională de calitate are la bază un sistem pertinent, credibil și transparent de indicatori. Educația de calitate este promovată de lideri educaționali. Liderii sunt cei care asigură unitatea și continuitatea scopurilor și a direcțiilor de dezvoltare a organizației, ei creând și menținând mediul propice pentru participarea la luarea deciziilor a tuturor celor interesați și pentru realizarea obiectivelor organizaționale. Educația de calitate asigură participarea actorilor educaționali și valorizarea resursei umane. Oamenii sunt esența oricărei organizații. De implicarea lor și de dezvoltarea lor profesională depinde modul în care își folosesc competențele în beneficiul organizației.

În concluzie creșterea calității educației trebuie să devină, în mod explicit, baza întregului proces de proiectare/planificare realizat la nivelul unității școlare iar, ciclul dezvoltării unității școlare trebuie considerat ca un ciclu al calității. Managementul calității se definește prin ansamblul activităților generale de management care determină politica în domeniul calității, obiectivele și responsabilitățile fundamentale ale organizației și care le implementează prin: planificare, control, asigurarea și îmbunătățirea calității. Controlul calității se referă la tehnici și activități cu caracter operațional utilizate pentru satisfacerea condițiilor referitoare la calitate.

Bibliografie:

1. Breban V. Dicționar general al limbii române. București, Editura Enciclopedică, 1992;
2. Bucos T. Educația-factor determinant în valorificarea potențialului economic național. Monografie. Chișinău, ASEM;
3. Cace C. Calitatea în educație, indicatori ai calității. In: Strategii de asigurare și evaluare a calității în învățământ, sesiune intern. de comunicări științifice, 18-19 mai 2007. București: ASE, 2007, p. 56-69;
4. Cojocar V.Gh. Calitatea în educație. Managementul calității. Chișinău, Tipografia Centrală, 2007;

EVALUAREA NAȚIONALĂ ÎNTRE CONTESTARE ȘI ACCEPTARE

*Prof. învă. primar, Marinescu Gina Adriana,
Școala Gimnazială „MARIN BRANIȘTE” Suseni*

Evaluările Naționale sunt acțiuni secvențiale care au rolul de a evalua secvențial, având în vedere aprecierea acțiunii de educație realizată în școală. În cadrul acestora sunt vizate obiective și conținuturi de evaluare cu grade diferite de complexitate raportate la obiectivele educaționale.

Evaluările naționale au rolul de a informa atât cadrele didactice și copiii, cât și părinții în legătură cu performanțele școlare și nivelul pregătirii copilului evaluat. Evaluările optimizează procesul de învățământ și reglează funcțiile acestuia în contextul curent, anticipând evoluții școlare și profesionale ale elevilor.

Instrumentele de evaluare folosite sunt elaborate având în

vedere gradul de complexitate al obiectivelor de evaluat folosindu-se itemi obiectivi, semiobiectivi și subiectivi. Interpretarea datelor se realizează după modelul testelor internaționale (PISA, TIMS). Testele de evaluare fiind corectate pe baza unor descriptori de performanță asociați codurilor din „Caietul cadrului didactic”).

Etapele evaluărilor naționale din ciclul primar sunt atent gândite astfel că la finalul clasei pregătitoare elevii, ca să se constate dacă adaptarea copiilor în mediul școlar a avut succes se finalizează prin completarea Raportului de evaluare a dezvoltării elevului (RED). La clasa aII-a se realizează finalul unui ciclu de achiziții fundamentale, iar la finalul clasei aIV-a se încheie un ciclu de școlarizare. Fiecare dintre aceste evaluări are rolul de a oferi informații în legătură cu procesul și sistemul de învățământ.

Evaluarea constă în oferirea de informații care se adresează în primul rând cadrului didactic care observă și măsoară în ce măsură sarcina sa a fost îndeplinită. Informația primită în urma evaluărilor naționale este destinată și elevilor și părinților acestora pentru a afla în ce stadiu al dezvoltării se află, cât de bine a dobândit anumite cunoștințe și cât a reușit să își însușească anumite comportamente, atitudini și aptitudini.

Ca și utilitatea a evaluărilor naționale putem vorbi, în sens larg, despre extinderea programelor personalizate în funcție de rezultatele fiecărui elev, despre schimbări majore în învățământ, despre modalități de evaluare la un anumit moment dat.

Bibliografie:

Metodologia de organizare și desfășurare a Evaluărilor Naționale la clasele a II-a, a IV-a și a VI-a în anul școlar 2016-2017.

FEMEIA SI PARTICIPAREA LA JOCURILE OLIMPICE

Prof. Petrescu Mirela Elena
Colegiul Național „Ion C. Brătianu” - Pitești

Jocurile Olimpice au fost întotdeauna considerate o platformă a excelenței umane și a spiritului competitiv. Cu toate acestea, în istoria lor îndelungată, participarea femeilor a fost mult timp limitată sau chiar exclusă. Cu toate acestea, în ultimele decenii, femeile au devenit din ce în ce mai prezente și influente în această arenă a sportului internațional. Acest eseu își propune să exploreze evoluția participării femeilor la Jocurile Olimpice, evidențiind impactul lor asupra egalității de gen și performanței sportive.

Evoluția Participării Femeilor la Jocurile Olimpice:

În perioada antică, femeile erau interzise să participe la Jocurile Olimpice antice, care erau dedicate exclusiv bărbaților. Cu toate acestea, o schimbare semnificativă a avut loc în secolul al XX-lea, odată cu adoptarea mișcării pentru drepturile femeilor și progresul în egalitatea de gen. Primul pas important a fost înregistrat în 1900, când primele femei au concurat la Jocurile Olimpice moderne, desfășurate la Paris. Aceasta a marcat începutul unei noi ere în istoria Jocurilor Olimpice, în care femeile au început să-și facă simțită prezența și să-și demonstreze abilitățile atletice la nivel internațional.

Deși progresele inițiale au fost lente și uneori pline de obstacole, în decursul secolului al XX-lea, participarea femeilor la Jocurile Olimpice a crescut semnificativ. În fiecare ediție a Jocurilor, numărul de evenimente deschise femeilor a crescut, iar sportivele au început să concureze într-o varietate tot mai mare de discipline. Astăzi, femeile concurează cu succes în aproape fiecare sport și eveniment al Jocurilor Olimpice, de la atletism și înot la fotbal și haltere.

Impactul Participării Femeilor asupra Egalității de Gen:

Participarea femeilor la Jocurile Olimpice a avut un impact profund asupra egalității de gen în sport și în societate în general. Prin demonstrarea abilităților lor atletice și prin succesul lor în competiții, femeile au dovedit că sunt la fel de capabile ca bărbații în domeniul sportiv. Acest lucru a contribuit la combaterea stereotipurilor și prejudecăților legate de capacitățile fizice și intelectuale ale femeilor.

De asemenea, participarea femeilor la Jocurile Olimpice a fost un catalizator pentru schimbări sociale și politice în întreaga lume. Succesul și notorietatea sportivelor olimpice au inspirat milioane de femei și fete să urmărească visurile lor și să lupte pentru drepturile și oportunitățile lor în alte domenii ale vieții. În plus, prezența femeilor la Jocurile Olimpice a contribuit la promovarea egalității de gen în cadrul organizațiilor sportive și la adoptarea unor politici și practici mai incluzive în sport.

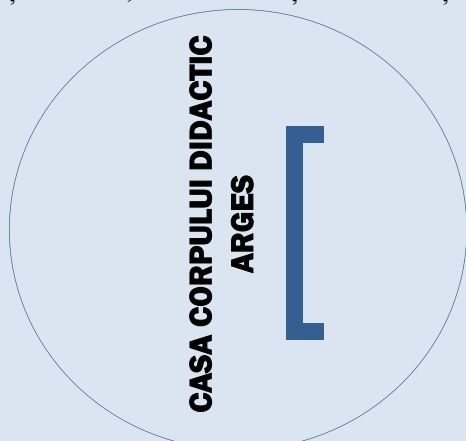
Performanța Sportivă a Femeilor la Jocurile Olimpice:

De-a lungul anilor, femeile au demonstrat că sunt la fel de competitive și talentate ca bărbații în ceea ce privește performanța sportivă la Jocurile Olimpice. De fapt, în unele sporturi, femeile au excelat chiar mai mult decât bărbații, atingând performanțe extraordinare și stabilind recorduri mondiale impresionante.

De exemplu, în gimnastică, atletism, înot și alte sporturi, femeile au obținut rezultate remarcabile și au devenit unele dintre cele mai respectate și celebre figuri din lumea sportului. Succesul lor în competiții a inspirat milioane de oameni și a consolidat statutul femeilor în sport.

Participarea femeilor la Jocurile Olimpice este o poveste de succes a progresului și a perseverenței umane. De la interdicțiile antice la realizările impresionante de astăzi, femeile au parcurs un drum lung și au demonstrat că nu există limite pentru ceea ce pot realiza. Impactul lor asupra egalității de gen și performanței sportive este profund și durabil, iar contribuția lor la mișcarea olimpică și la societate în ansamblu este incontestabilă.

EGALITATEA DE ȘANSE ÎN EDUCAȚIE

prof. Forgács István
Colegiul Național "Kölcsey Ferenc" Satu Mare

Școala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără și școlarizarea copiilor defavorizați sau celor cu cerințe educative speciale. Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltare.

Egalitatea șanselor semnifică, în fapt, oferirea de opțiuni multiple pentru capacități și

aptitudini diferite, „o educație pentru toți și pentru fiecare”, o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă și condiții socio-economice, dar și o educație pentru fiecare, în funcție de nevoile sale specifice – evitându-se omogenizarea și încurajându-se diversitatea – care să creeze premisele egalității șanselor de acces în viața socială. Această opțiune a fost susținută de politicile de egalizare a șanselor care au avut ca obiective combaterea excluziunii și selecției exacerbate, formarea competențelor de bază pentru toți indivizii, educația de tip „a doua șansă” pentru cei care au părăsit sistemul educativ, integrarea educației formale cu educația non-formală și educația informală, astfel încât să se extindă situațiile de învățare.

În categoria copiilor defavorizați îi putem include pe cei proveniți din familii monoparentale sau orfani de

ambii părinți, copiii ai căror părinți sunt șomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate și a căror școlarizare depinde de existența unui mijloc de transport și copiii de etnie romă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Cea mai bună soluție pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor se dovedește a fi educația incluzivă, caracterizată prin următoarele principii: dreptul fiecărui elev la educație pe baza egalității șanselor; nici un elev nu poate fi exclus din educație sau supus discriminării pe motive de rasă, religie, culoare, etnie, sex, limbaj, dizabilități; școala se adaptează la nevoile elevilor; diferențele individuale între elevi constituie o sursă de bogăție și diversitate, și nu o problemă. Școala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor.

Adaptarea curriculumului se poate realiza prin selectarea unor conținuturi din curriculumul general adresat copiilor normali, care pot fi însușite de copiii cu cerințe speciale; introducerea elevilor cu cerințe educative speciale într-o varietate de activități individuale, terapeutice, destinate recuperării acestora; folosirea unor metode și procedee didactice, a unor mijloace de învățământ intuitive, de natură să sprijine înțelegerea conținuturilor predate la clasă. Conceptul de cerințe educative speciale presupune necesitatea unei abordări diferențiate și specializate a educației copiilor în funcție de deficiențele pe care le prezintă. Tipurile de deficiențe întâlnite la elevii cu cerințe speciale sunt: deficiențe mintale, deficiențe de auz sau vedere, deficiențe fizice, psihomotorii, tulburări de limbaj, tulburări de comunicare și relaționare, tulburări de atenție și hiperactivitate – ADHD. Tot aici se înscriu și cazurile copiilor care eșuează la școală din diferite motive – copii instituționalizați, copii care provin din comunități etnice defavorizate etc. Aceștia au dreptul fundamental la educație, posedând caracteristici, interese, aptitudini și necesități de învățare proprii. De aceea proiectarea sistemelor educaționale și implementarea programelor școlare trebuie să țină seama de marea diversitate a caracteristicilor și

trebuințelor elevilor incluși în procesul instructiv-educativ, care trebuie să asigure șanse egale pentru copiii defavorizați prin implicarea tuturor cadrelor didactice, părinților și a instituțiilor locale abilitate.

Din perspectiva reglementărilor adoptate de statul român, copiii cu cerințe educative speciale pot fi integrați fie în unități școlare de educație specială, fie în grupe și clase speciale din unități preșcolare și școlare obișnuite, fie în mod individual în unități de învățământ obișnuite. Aceste școli trebuie să se adapteze unei pedagogii centrate asupra copilului, capabilă de a veni în întâmpinarea trebuințelor fiecărui copil în parte. Cadrele didactice trebuie să adopte mijloace de combatere a atitudinilor discriminatorii, construind o societate bazată pe spiritul de toleranță și oferind șanse egale la educație pentru elevii defavorizați. Societatea contemporană pune tot mai mult accentul pe diversitate.

Educația pentru diversitate este un răspuns la pluralismul de toate felurile cu care ne confruntăm. Valorificarea diversității permite toleranța; recunoaște, apreciază și facilitează procese implicate în explorarea și descoperirea noului, conduce la întărirea relațiilor în cadrul comunității și mărește posibilitățile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă, din ce în ce mai complexă. Instituțiile de învățământ trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul lor.

Profesorii au nevoie să își conștientizeze propriile prejudecăți, să fie corect formați, să ia în considerare condițiile sociale și nevoile elevilor. Copiii trebuie pregătiți să învețe să trăiască și să interacționeze pozitiv în această lume diversă. Multiculturalitatea este un fenomen care ne îmbogățește cu diversitate. Școala trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, ideea ca nu există valori superioare sau valori inferioare. Există valori specifice care trebuie prețuite prin aportul lor la nuanțarea și îmbogățirea celorlalte culturi cu care vin în contact.

Școala românească trebuie să construiască diverse strategii pentru o tratare pluralistă a diversității culturale, cum ar fi: aprecierea patrimoniului cultural pe care îl aduc cu ei elevii și utilizarea acestuia pentru a

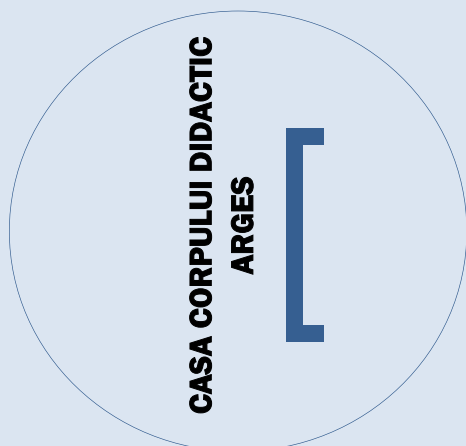
ajuta profesorii și directorii să învețe culturile elevilor; utilizarea conflictelor etnice pentru producerea unor schimburi culturale și sociale pozitive; crearea unui mediu de cooperare între elevi, profesori și familiile elevilor; facilitarea succesului tuturor prin asigurarea accesului egal și eficient la instituția școlară; înlăturarea prejudecăților legate de rasă, clasă socială sau etnie; eliminarea unor practici care dezavantajează persoane și grupuri de elevi.

Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor.

Bibliografie:

- Mara D. – „Strategii didactice în educația incluzivă”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004.
- Verza E., Păun E. – „Educația integrată a copiilor cu handicap”, UNICEF, București, 2008.

Conceptul de „egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse. Specia umană se conformează și ea acelui principiu director al evoluției speciilor – variabilitatea; indiferent de numărul indivizilor, educația lor trebuie să fie diferențiată și specializată, în funcție de „echipamentul natural-genetic” al fiecăruia, de aptitudinile și interesele fiecărei persoane, corelate cu nevoile de cadre competente ale societății.

STUDIU DE SPECIALITATE: APLICAREA EFICIENȚA A PREDĂRII DIFERENȚIATE ÎN CADRUL DISCIPLINELOR TEHNICE

*Prof. Ing. Grînea Ruxandra Sorela
Liceul Tehnologic Constantin Brâncuși Pitești*

Pentru asigurarea succesului în învățare pentru toți elevii, este necesară o educație diferențiată, ceea ce presupune crearea situațiilor favorabile fiecărui elev, descoperirea și stimularea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare și afirmare ale fiecăruia. Egalitatea șanselor de formare presupune drepturi egale la învățătură, unitatea obiectivelor, finalităților și scopurilor învățării, dar nu reprezintă identitatea sau uniformitatea de tratament didactic.

Diferențierea impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții ca elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul față de sine și față de ceilalți. În caz contrar, la elevii care necesită o tratare diferențiată și nu o primesc, poate să apară indiferența sau chiar o atitudine negativă față de activitatea la lecții, față de învățătură, colegi, cadre didactice, față de școală în general, care să afecteze capacitatea de autoapreciere și să deterioreze profund starea lor psihică. Devieri comportamentale, trăsături negative ca minciuna, falsitatea, înșelătoria sunt adesea utilizate ca „mijloace salvatoare” pentru a depăși situația incomodă în care se găsesc unii dintre ei,

dacă nu se bucură de atenția colectivului clasei și a dascălului și nu li se asigură în cadrul lecțiilor posibilitatea de a depăși impasul respectiv.

Cunoașterea individuală a elevului, cât și tratarea diferențiată este nu numai o modalitate a prevenirii eșecului școlar, ci și garanția unor satisfacții deosebite în munca dascălului.

Un învățământ de calitate este acela în care toți elevii, indiferent de mediul de proveniență și de nivelul dezvoltării intelectuale, sunt sprijiniți și încurajați în dezvoltarea lor, așa cum arată și P. Ștefănescu – Goangă: „Educația numai atunci este eficientă, când tratează pe fiecare conform cu natura sa și când dă fiecăruia hrana mintală de care el are nevoie”.

Pentru asigurarea succesului în învățare pentru toți elevii, este necesară o educație diferențiată, ceea ce presupune crearea situațiilor favorabile fiecărui elev, descoperirea și stimularea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare și afirmare ale fiecăruia. Egalitatea șanselor de formare presupune drepturi egale la învățatură, unitatea obiectivelor, finalităților și scopurilor învățării, dar nu reprezintă identitatea sau uniformitatea de tratament didactic.

O educație intelectuală diferențiată se fundamentează pe construirea unor demersuri educative care să fie elaborate numai după ce:

- au fost stabilite cauzele și motivele rezultatelor bune și al nereușitelor;
- au fost stabilite modalitățile de organizare ale elevilor, în diverse momente ale lecției, pe grupe de nivel, grupe de interes și grupe de metode și stiluri de învățare;
- au fost stabilite sarcini de lucru diferențiate ca grad de dificultate și ca volum;
- a fost stabilit sprijinul ce urmează a fi acordat elevilor în funcție de categoria din care fac parte;
- au fost alese acele metode de învățare care să ușureze participarea fiecăruia, să reducă inhibiția, să permită valorizarea elevilor, reducând ponderea timpului alocat învățării frontale în favoarea învățării prin cooperare sau colaborare.

- au fost organizate conținuturile în jurul scopurilor formulate.

Astfel, procesul de diferențiere trebuie să cuprindă:

- diferențierea obiectivelor de învățare;
- diferențierea activităților de învățare;
- diferențierea evaluării;

Diferențierea impune crearea unui mediu de învățare care să asigure condiții ca elevii să lucreze împreună, să învețe cum să învețe, să-și acorde sprijin, să-și dezvolte respectul față de sine și față de ceilalți. În caz contrar, la elevii care necesită o tratare diferențiată și nu o primesc, poate să apară indiferența sau chiar o atitudine negativă față de activitatea la lecții, față de învățatură, colegi, cadre didactice, față de școală în general, care să afecteze capacitatea de autoapreciere și să deterioreze profund starea lor psihică. Devieri comportamentale, trăsături negative ca minciuna, falsitatea, înșelătoria sunt adesea utilizate ca „mijloace salvatoare” pentru a depăși situația incomodă în care se găsesc unii dintre ei, dacă nu se bucură de atenția colectivului clasei și a dascălului și nu li se asigură în cadrul lecțiilor posibilitatea de a depăși impasul respectiv.

Pe parcursul activității didactice am observat că elevii cu astfel de probleme, la care uneori apar și devieri comportamentale provin dintr-un mediu cu un nivel socio-cultural scăzut, un mediu socio-afectiv neprielnic dezvoltării lor. Toate acestea se răsfrâng negativ asupra acestor copii, ducând la o rămânere în urmă în dezvoltarea intelectuală și afectivă a lor, comparativ cu cei de aceeași vârstă care cresc în condiții normale.

Bibliografie:

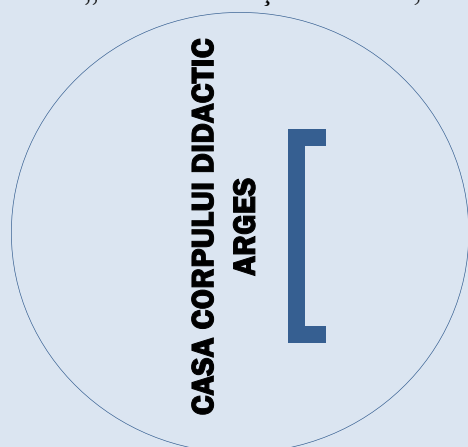
Radu, Ion, *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1978.

Cosmovici, A. (coord.), *Psihologia școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998.

Revista „Învățământul primar”, nr. 2-3/2003, Editura Miniped, București.

Revista „Învățământul primar”, nr. 1-3/2006, Editura Miniped, București.

„Tribuna învățământului”, nr. 587, 23-29 aprilie 2001.

INVĂȚĂMÂNTUL ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERNISM

*Aldea Floricica, professor
Liceul Tehnologic Astra, Pitesti*

Transformările profunde ce se petrec în societatea contemporană impun instituției școlare noi exigențe de pregătire a tinerei generații. Asumându-și responsabilitățile de formare a cetățenilor, școala se vede nevoită să se adapteze mereu, prin proiecte curriculare novatoare, rapidelor schimbări economice și sociale, care influențează hotărâtor concepția privind rolul sistemului de învățământ.

Până nu demult se considera că obiectivul prioritar al învățământului ar consta în instruirea sau transmiterea de cunoștințe de la profesor spre elevi. Într-o asemenea optică învățarea se rezumă la înregistrarea, păstrarea și reproducerea unor cunoștințe, pe care profesorul le considera necesare pentru cultura lor generală. Gândirea și acțiunea elevilor erau direcționate și dirijate în mod riguros din exterior. Activitatea instructiv-educativă era una de tip „predică-interogatoriu”. Nu se încuraja cercetarea și descoperirea, ci veșnicul exercițiu reproductiv. Experiența de viață a elevilor și cotidianul concret erau ignorate. Filosofia învățământului românesc din ultimele decenii se caracteriza îndeosebi prin:

autocentrare, autosuficiență, intelectualism, autoritarism, hiperierarhizare, hipercentralizare, depersonalizare, conservatorism și inegalitate de șanse.

În învățământul tradițional temele erau mai importante decât dezvoltarea persoanei, programa mai importantă decât elevii, cunoștințele abstracte mai importante decât cele aplicative, abilitățile teoretico-discursive mai importante decât cele comportamentale, informarea mai importantă decât formarea. Informaționalul, transmiterea și acumularea de cunoștințe reprezentau centrul instruirii. În atenția depășirii unei asemenea abordări unilaterale, învățământul modern și-a îndreptat atenția spre învățarea elevilor, priviți ca subiecți activi ai propriei lor formări. Punctul de vedere adoptat astăzi proclamă „primatul învățării elevilor în raport cu predarea profesorului”.

Schimbarea priorităților în domeniul obiectivelor a impus și o deplasare a rolului central atribuit de obicei profesorului spre elev, considerându-se că „învățământul este mult mai eficient dacă este centrat pe elev și pe activitatea sa”. Are loc o

transformare radicală a modelului instructiv-educativ, centrat acum pe rezultate. Modelul centrat pe profesor vede în transferul de informații scopul principal al învățământului; cel centrat pe învățarea activă a elevului pune accentul pe achiziția de competențe, pe asimilarea și utilizarea de cunoștințe, cât și pe dorința de a continua să învețe pe toată durata vieții. Obiectivele urmărite de către profesor, în școala tradițională, se limitau la transmiterea unui volum cât mai mare de cunoștințe elaborate și a unor procedee determinate de operare, solicitându-le elevilor o activitate mintală de memorare, reproducere și imitare. Se acorda o importanță excesivă predării rigide, care nu permitea elevilor să intervină, să aibă inițiative sau să adere la alte opinii.

Învățământul modern pune accentul pe latura formativă a învățării, preocupându-se de identificarea unor modalități eficiente de organizare și îndrumare a activității elevilor. În locul unui învățământ verbalist și pasiv, bazat pe transmiterea și receptarea unor cunoștințe elaborate se promovează ideea de efort personal, adică de a-l pune pe elev în contact direct cu sursa de informare, îndemnându-l la căutări, explorări, cercetări care să-l conducă la redescoperirea adevărului pe cât posibil prin forțe proprii. Învățarea devine astfel o experiență esențialmente personală.

Învățământul modern aduce în centrul atenției elevul, cu particularitățile, trebuințele și interesele sale. O asemenea abordare aduce schimbări de fond în predarea disciplinelor școlare. Profesorul devine organizatorul unor experiențe de învățare relevante, creând un mediu educațional care încurajează motivația intrinsecă, angajarea elevilor și interacțiunea pozitivă. A preda nu înseamnă să procedezi în așa fel încât anumite conținuturi să se întipărească în memoria unui elev pasiv, dar receptiv, ci, mai ales, să-l

înveți pe acesta să participe activ la procesul didactic.

Profesorul stimulează, organizează și îndrumă experiențele de învățare ale elevilor, îi încurajază să aibă inițiative și curaj de a acționa. Se realizează trecerea de la învățarea perceptivă, relativ pasivă, la învățarea activă, al cărui randament este considerabil mai mare.

Astăzi, învățarea tinde, din ce în ce mai mult, să devină anticipativă. Se caută soluții de supraviețuire pe termen lung în vremuri de discontinuitate, de schimbări rapide și esențiale. În acest context, sensul învățării trece de la „ce învățăm?” la „cum învățăm?”, la asigurarea acelor instrumente și mecanisme care să-l ajute pe elev „să învețe cum să învețe”.

Învățarea novatoare trebuie să fie participativă, la toate nivelurile. Școala modernă nu mai este posibilă fără implicarea și participarea activă a elevului care trebuie să devină un partener motivat și avizat al procesului de învățare. Democratizarea relației cu elevul este nu doar un act de deontologie profesională, ci o dimensiune necesară a unui real proces de reformă.

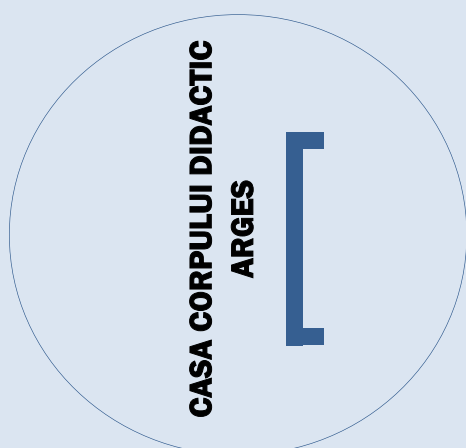
În fața tuturor provocărilor societății moderne, învățământul și, prin el, tehnicile și strategiile de învățare trebuie să depășească tendința de enciclopedism, de cunoaștere exhaustivă sau de simplă reproducere a unor informații îndelung memorate. Învățării de tip enciclopedic trebuie să-i contrapunem o cultură a acțiunii contextualizate, memorării excesive să-i răspundem cu tehnici de argumentare, gândirii reproductive și informației „de-a gata” să le opunem gândirea critică, pozitivă și constructivă. De la îndoparea cu cunoștințe, tranzităm spre un învățământ centrat pe participare și pe dezvoltarea funcțiilor cognitive cu scopul ameliorării rezultatelor. Este vorba de un continuum ce merge de la învățământul tradițional axat pe paradigma transmiterii la un

învățământ care se ambiționează să favorizeze dezvoltarea gândirii, a facultăților de dobândire și folosire a cunoștințelor, de creație în cunoaștere

la toate vârstele, focalizat pe dezvoltarea capacităților de a face față situațiilor noi de învățare sau de viață.

Bibliografie:

- Ioan Negret, Didactica Nova, Editura Aramis, 2005;
- Ioan Nicola, Tratat de Pedagogie Scolara, Editura Aramis, 2003;
- Jean Piaget, Psihologie si pedagogie, Editura Gallimard, 1988;
- Constantin Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, 2014.

RISCURILE UTILIZARII REȚELELOR DE SOCIALIZARE LA COPII ȘI ADOLESCENȚI

*Informatician Lincă Corina,
Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” Pitești*

Rețelele de socializare au câștigat o popularitate tot mai mare în rândul copiilor și adolescenților. Generația Alpha, cunoscută și drept „generația nativilor digitali” datorită accesului constant și nelimitat la informație, devine extrem de competitivă. Aceasta poate duce însă la un deficit atitudinal, comportamental și emoțional. Având în vedere că sunt aproape în permanență conectați la internet, copiii din această generație sunt expuși riscurilor de dependență de ecrane, dar și la consumul de conținut inadecvat vârstei lor, iar capacitatea de a distinge între realitatea fizică și cea virtuală este adesea afectată. Într-un context în care utilizarea rețelelor de socializare este în continuă creștere, apare întrebarea: Care sunt riscurile asociate acestora? Răspunsurile la această întrebare sunt intens dezbătute în literatura de specialitate, mai ales că adolescenții și copiii sunt cele mai vulnerabile categorii în fața acestor riscuri (Rădăcină, 2018).

1. Imaginea Corporală și Stima de Sine

Unul dintre cele mai discutate efecte negative ale rețelelor de socializare este impactul asupra imaginii corporale și a stimei de sine. Adolescențele sunt adesea expuse la imagini idealizate și nerealiste ale frumuseții pe platforme precum Instagram, TikTok și Facebook. Aceste imagini pot crea standarde de frumusețe imposibil de atins, ducând la sentimente de inadecvare și nemulțumire față de propriul corp.

Studiile arată că utilizarea intensă a rețelelor de socializare este asociată cu creșterea riscului de tulburări alimentare și de probleme de sănătate mintală, cum ar fi depresia și anxietatea. Adolescențele pot simți presiunea de a arăta perfect în fiecare postare, ceea ce le poate afecta negativ stima de sine.

2. Cyberbullying-ul

Cyberbullying-ul sau hărțuirea online este un alt efect negativ major al rețelelor de socializare. Adolescențele sunt deseori victime ale comentariilor răutăcioase, mesajelor abuzive și atacurilor personale

pe aceste platforme. Cyberbullying-ul poate avea consecințe grave, ducând la stres emoțional, anxietate, depresie și, în cazuri extreme, la comportamente autovătămătoare sau suicid.

Rețelele de socializare permit agresorilor să rămână anonimi, ceea ce face hărțuirea și mai greu de gestionat și de oprit. În plus, mesajele și comentariile rămân online și pot fi distribuite rapid, amplificând impactul negativ asupra victimelor.

3. Dependența și Procrastinarea

Utilizarea excesivă a rețelor de socializare poate duce la dependență și la procrastinare. Adolescenții pot petrece ore întregi pe aceste platforme, navigând prin fluxuri nesfârșite de postări și videoclipuri. Această utilizare excesivă poate afecta negativ performanțele școlare, ducând la scăderea concentrării și a productivității.

4. Somnul și Sănătatea Mintală

Expunerea la ecrane înainte de culcare poate afecta negativ calitatea somnului. Lumina albastră emisă de dispozitivele mobile interferează cu producția de melatonină, hormonul care reglează somnul. Lipsa de somn poate duce la probleme de concentrare, iritabilitate și o stare generală de oboseală.

5. Impactul Asupra Relațiilor Interpersonale

Rețelele de socializare pot afecta și relațiile interpersonale ale adolescenților. Comunicarea prin intermediul acestor platforme poate fi superficială și lipsită de profunzimea interacțiunilor față în față. Copiii pot simți că prietenii lor virtuali nu le oferă sprijinul emoțional de care au nevoie în momentele dificile.

Deși rețelele de socializare oferă numeroase oportunități de conectare și de exprimare personală, ele pot avea și efecte negative semnificative asupra copiilor. Este important ca părinții, educatorii și adolescenții înșiși să fie conștienți de aceste riscuri și să ia măsuri pentru a minimiza impactul negativ. Promovarea unui echilibru sănătos între utilizarea rețelor de socializare și activitățile din lumea reală este esențială pentru bunăstarea mentală și emoțională a adolescenților.

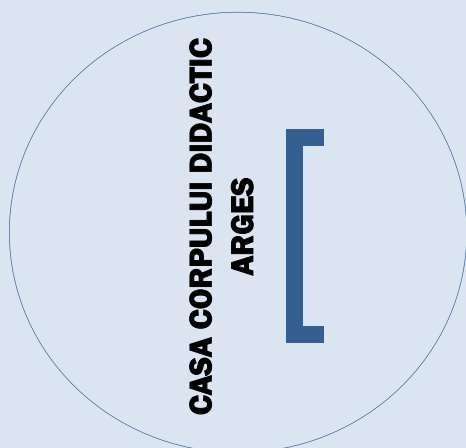
Rețelele de socializare pot afecta și relațiile interpersonale ale adolescenților. Comunicarea prin intermediul acestor platforme poate fi superficială și lipsită de profunzimea interacțiunilor față în față. Adolescenții pot simți că prietenii lor virtuali nu le oferă sprijinul emoțional de care au nevoie în momentele dificile.

În plus, compararea vieților lor cu cele ale altora poate duce la gelozie și sentimente de invidie, afectând relațiile de prietenie. Postările aparent perfecte ale prietenilor pot crea iluzia unor vieți ideale, ceea ce poate duce la o percepție distorsionată a realității și la relații tensionate.

În concluzie, creșterea utilizării rețelor de socializare a fost corelată cu o creștere semnificativă a problemelor de sănătate fizică și mintală în rândul copiilor și adolescenților. (Maurer, May, 2020) Studiile sugerează o legătură între aceste tendințe, iar soluțiile propuse includ dezvoltarea unor planuri personalizate de utilizare a media în familie, adaptate vârstei și nevoilor fiecărui copil.

Bibliografie

1. DISRUPTIVE LA. „Perspectivele și Problemele Integrării în Spațiul European al Cercetării și Educației”, (pp. Volumul X, Partea 2.). Cahul.
2. Maurer, B. T. (May, 2020). The effect of digital media on children in their formative years. Journal of the American Academy of Physician Assistants 33(5), 46-51.
3. Rădăcină, E. O. (2018). Implicațiile utilizării calculatorului și internetului asupra dezvoltării sociale ale tinerilor. Cluj Napoca: Presa Universitară Clujeană.

INTEGRAREA COPIILOR CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT

prof. Maier Arnold

Colegiul Național "Kölcsey Ferenc" Satu Mare

"Comportamentul reprezintă expresia relației dintre dezvoltarea psihică, mai cu seamă a personalității, și mediul ambiant, în care trăiește individul" (Verza E.). Acesta este dependent de nivelul intelectual al individului, de cunoștințele și experiența de viață a acestuia, fiind influențat de mediu: familie, grup, școală – societatea în care își desfășoară activitatea.

Calitatea acestor influențe determină structurarea unor comportamente proprii, pe fondul dezvoltării psihice de ansamblu, fie adaptative, integrative și racordate la normele sociale, sau, dimpotrivă, aberante, dezadaptative și de conflict în raport cu parametri sociali.

Integrarea copiilor cu tulburări de comportament presupune aplicarea strategiilor de intervenție psihopedagogică destinate prevenirii și corectării comportamentelor indesezirabile mediului școlar și social, consolidarea unor atitudini favorabile față de școală din partea elevului cu tulburări de comportament. Un rol important în cadrul acestui proces revine consilierului școlar, care poate folosi o varietate de metode și tehnici de consiliere destinate schimbării sentimentelor și atitudinilor care stau la baza apariției tulburărilor de comportament. Pentru a consolida efectul recuperator al programelor de consiliere, este necesar ca fiecare profesor de la clasa unde sunt integrați copiii cu tulburări de comportament să colaboreze permanent cu psihologul sau consilierul școlar și

să manifeste anumite deprinderi sociale sau pedagogice, să aibă o atitudine pozitivă asupra elevilor clasei, să stabilească cu ușurință relații interpersonale și să poată comunica cu orice elev, indiferent de potențialul său intelectual și aptitudinal și de manifestările psihocomportamentale ale acestuia. În cadrul activităților didactice, o atenție deosebită va fi acordată procesului de evaluare care ar putea să sprijine metodele și tehnicile folosite la activitățile de consiliere, unde prin acordarea unor anumite recompense (valorizarea în fața colegilor, aprecieri verbale, obținerea de note bune sau calificative la anumite discipline), pot fi atinse unele comportamente nedorite sau consolidate anumite comportamente pozitive. Activitatea educativă cu elevii care prezintă tulburări de comportament solicită din partea fiecărui profesor o foarte bună cunoaștere a naturii umane, a strategiilor de cunoaștere a personalității elevilor și o capacitate empatică deosebită, necesară înțelegerii și acceptării celor din jur așa cum sunt ei în realitate, cu calitățile și defectele lor.

Problematica modalităților de adaptare a conținuturilor educative în condițiile integrării și structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe educative speciale presupune analizarea următoarelor aspecte:

- tipul și gradul deficienței tulburărilor diagnosticate la copiii ce urmează a fi integrați-

rolul și importanța diagnosticului diferențial în susținerea unui program recuperator și educațional eficient;

- vârsta copilului- decalajul dintre vârsta cronologică și vârsta mintală;

- experiența de viață a copilului în familia din care provine- gradul de implicare a familiei în dezvoltarea și evoluția normală a copilului, educația oferită, sprijin afectiv și material și atitudinea membrilor familiei față de problemele speciale ale copilului;

- ruta școlară a copilului- dacă a urmat sau nu programul unei școli speciale, rezultatele școlare obișnuite, problemele privind modul și potențialul de învățare al copilului;

- ambianța din școala de masă în care este integrat copilul- atitudinea și disponibilitatea conducerii școlii și a cadrelor didactice față de problemele acestor copii, resursele de care dispune școala pentru a favoriza adaptarea și integrarea copiilor cu cerințe educative speciale, existența consilierului școlar și a profesorului de sprijin în școala respectivă;

- atitudinea și modalitățile de implicare a familiei și comunității în sprijinirea integrării copiilor cu cerințe speciale în școala de masă- există sau nu interes pentru această formă de educație și integrare a copiilor cu dizabilități în viața socială normală;

- pregătirea psihopedagogică a cadrelor didactice- presupune cunoașterea metodelor de lucru cu această categorie de copii, posibilitățile lor de învățare, modalitățile și formele de evaluare;

- strategia și modalitățile de organizare a activităților de predare-învățare la clasă- disponibilitatea fiecărui profesor de a lucra

diferențiat și individualizat acolo unde condițiile și limitele de timp permit acest lucru;

- politica educațională adaptată la nivelul școlii privind organizarea și structurarea curriculumului la decizia școlii și activitățile extrașcolare din perspectiva cerințelor educative speciale ale copiilor cu dizabilități.

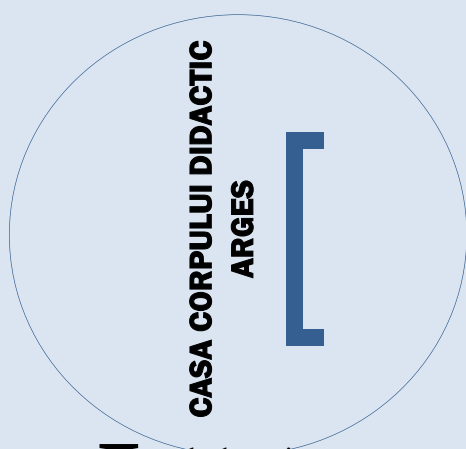
Orice copil poate întâmpina dificultăți de învățare sau de adaptare școlară datorate unor multiple cauze, dependente sau nu de voința sa. Acest lucru nu trebuie să constituie un argument în favoarea excluderii sale din școala de masă și transferarea într-o școală specială. Sunt situații când școala poate genera stări de disconfort care produc anxietate copilului, determinându-l să ajungă la eșecuri școlare sau când deciziile profesorilor, modalitățile de organizare a activităților didactice determină apariția dificultăților de învățare din partea unor elevi, care pot favoriza conduite de evitare sau respingere a școlii.

Abordarea unei perspective curriculare deschise, transparente și flexibile poate veni în sprijinul cerințelor unui număr cât mai mare de elevi, inclusiv pentru cei care sunt excluși din școlile obișnuite.

Colaborarea între elevi și profesori, parteneriatul în învățare și deschiderea școlii față de cerințele tuturor categoriilor de copii și ale comunității conferă instituției școlare rolul de componentă fundamentală a sistemului social, aptă să răspundă concret nevoilor de moment ale evoluției din societatea contemporană și să rezolve o serie de probleme referitoare la nevoile de acceptare/valorizare socială a ființei umane și la capacitatea fiecărui individ de a se adapta și integra cât mai bine într-o societate aflată într-o schimbare.

Bibliografie:

- Cucoș, C, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1999
- Verza, E, Psihopedagogie specială, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994

JOCURILE DE MIȘCARE – MIJLOC EFICIENT DE EDUCARE A COPIILOR

prof. Maier Francisc
Școala Gimnazială "Ion Creangă" Satu Mare

Jocul de mișcare este un exercițiu fizic și un mijloc principal de dezvoltare armonioasă a copilului de vârstă preșcolară, este o acțiune preponderent corporală, efectuată sistematic și conștient în vederea perfecționării dezvoltării fizice și a capacităților motrice. Jocul este un mijloc ideal de educație și satisface în cel mai înalt grad nevoia de mișcare și de acțiune. Prin joc copilul își satisface imediat, după posibilități, propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o creează singur.

În concepția piagetiană, jocul de mișcare reprezintă punctul de start al procesului de socializare progresivă a copilului. Debutând pe parcursul stadiului gândirii preoperatorii, jocul de mișcare cu reguli facilitează depășirea egocentrismului inițial al copilului și-l obișnuiește pe acesta cu activitățile de grup prin respectarea unor norme comune de conduită.

La vârsta preșcolară jocul are o dublă semnificație. Pe de o parte, el este cadrul în care se manifestă, se exteriorizează întreaga viață psihică a copilului, în joc copilul exprimându-și cunoștințele, emoțiile, satisfăcându-și dorințele și eliberându-se, descărcându-se tensional. Pe de altă parte, jocul constituie principalul instrument de formare și dezvoltare a capacităților psihice, acestea neputând fi concepute și imaginate în afara jocului. Jocul formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Jucându-se cu obiecte, copilul își dezvoltă percepțiile de formă, mărime, culoare, greutate, își dezvoltă capacitatea de observare. Prin joc se dezvoltă activitatea voluntară, își dezvoltă însușirile voinței: răbdare, perseverență, stăpânire de sine. Tot în joc sunt modelate însușirile și trăsăturile de personalitate: respectul față de ceilalți, responsabilitatea, cinstea, curajul, corectitudinea etc.

O arie largă de răspândire o au la vârsta preșcolară jocurile cu reguli, al căror principal scop este exersarea îndemânării și formarea deprinderilor motrice. De cele mai multe ori elementul și atmosfera de joc sunt realizate prin intermediul întrecerii. Pe parcursul vârstei preșcolare, jocurile de mișcare evoluează atât sub aspectul complexității subiectului și regulilor, cât și a modului de organizare a copiilor în joc.

Jocurile de mișcare utilizate în activitatea de educație fizică au conținuturi și orientări multiple și îmbracă forme de organizare și desfășurare foarte variate. Numite și dinamice, jocurile de mișcare se clasifică după deprinderea motrică pe care o formează: mers, alergare, săritură, aruncare și prindere, echilibru, cățărare-coborâre, tracțiuni, împingeri și transport de greutăți. Ele au anumite caracteristici, cum ar fi:

- permit manifestarea complexă și favorizează dezvoltarea simultană a deprinderilor motrice de bază;
- presupun colaborare, cooperare cu colegii de joacă, armonizarea intereselor, asumarea unor responsabilități;

- situațiile favorabile sau nefavorabile care apar pe parcursul jocului lasă urme adânci asupra personalității copilului;

- emoțiile și sentimentele, stările afective trăite și celelalte procese psihice prezente în aceste împrejurări sunt proprii fiecărui copil, dar în același timp, comune grupei din care face parte;

- impun colectivului respectarea disciplinei, a regulilor de întrecere;

- permit manifestarea inițiativei, independenței în acțiune, a spiritului de observație;

- educă competitivitatea.

În organizarea și desfășurarea jocurilor de mișcare profesorul trebuie să respecte anumite cerințe, cum ar fi:

- selecționarea judicioasă a jocurilor în vederea îndeplinirii întocmai a sarcinilor instructiv-educative;

- să corespundă particularităților somato-funcționale și psihice ale copiilor;

- să țină seama de condițiile materiale și mediul în care se desfășoară;

- să impună respectarea de către toți copiii a regulilor de joc și să stimuleze spiritul de colaborare între participanți;

- să cultive respectul față de adevăr;

- să asigure echilibrul valoric al echipelor;

- să asigure participarea activă a tuturor copiilor.

Explicarea și demonstrarea jocului

Explicarea trebuie să fie clară, succintă, făcută pe un ton potrivit, să fie accesibilă, evitându-se deplasările celui care explică. Se va spune: denumirea jocului, conținutul, pe scurt, principalele reguli, precizări cu privire la stabilirea învingătorului, urmărirea fiecărui participant, comenzile pentru începere, desfășurare și final. Explicația va fi însoțită de demonstrație.

În timpul explicației și demonstrației, grupa va fi astfel așezată, încât să poată urmări demonstrația. Pentru a vedea gradul de înțelegere a regulilor, profesorul poate întreba câțiva copii, sau le poate cere să efectueze o parte din acțiuni (jocul de probă).

Desfășurarea jocului

Începe la un anumit semnal dat de profesor, după ce aceasta s-a convins că toți copiii sunt pe locurile lor și au înțeles jocul. În continuare va urmări desfășurarea jocului, având grijă să fie respectate regulile acestuia, stimulând spiritul de inițiativă, atenționând pe cei care încearcă să încalce regulile. Respectarea regulilor și sarcinilor de joc, a normelor de conduită față de adversar contribuie la realizarea unei atmosfere agreabile. În timpul jocului se creează o stare emoțională de bucurie. Arbitrajul trebuie să fie corect, nepărtinitor. Un joc bine conceput este capabil să mobilizeze toate forțele, să mențină treaz interesul copiilor, să atingă maximum de eficiență.

Terminarea jocului

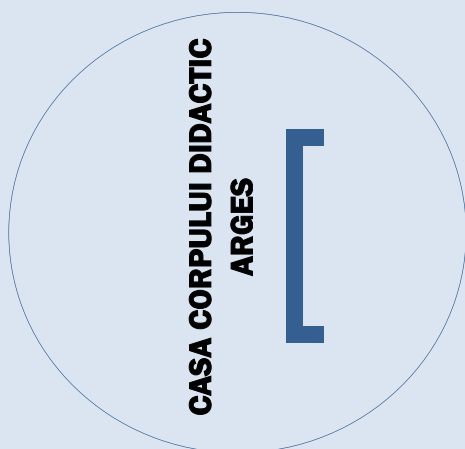
Se face prin anunțarea încheierii acestuia, prin aprecieri generale și individuale și comunicând rezultatul întrecerii, în cazul în care jocul s-a desfășurat sub formă de concurs.

Stabilirea rezultatului trebuie făcută obiectiv, evitându-se aprecierile care ar putea descuraja pe cei învinși.

Prin marea lor varietate, jocurile de mișcare sunt mijloace eficiente de dezvoltare a fizicului și psihicului, un important mijloc de educație.

Bibliografie:

- Buruiian, L., Educația fizică în grădiniță – Îndrumar metodic – aplicativ, Casa de Editură Mureș, 2004
- Barcan, Țicaliuc, E., Exerciții și jocuri pentru preșcolari, Editura Sport-Turism, 1976

PREȘCOLARII ȘI SPORTUL

*Prof.înv.preșcolar Mutu Cosmina
G.P.P. „Castelul Fermecat” Pitești*

Educația fizică reprezintă activitatea de formare-dezvoltare a personalității umane proiectată și realizată prin valorificarea deplină a potențialului fizic, fiziologic și psihologic al organismului în condițiile specifice societății contemporane. Formarea și perfecționarea deprinderilor motrice cu specific multilateral (igienic, aplicativ, sportiv) constituie sarcina principală a educației fizice în general și a educației fizice în instituțiile de învățământ în special. Conținutul educației fizice include un ansamblu de deprinderi și capacități specifice domeniului care vizează dezvoltarea armonioasă a personalității umane printr-un echilibru funcțional realizat practic între calitățile fizice și cele psihice. Proiectarea acestui tip de echilibru stimulează orientarea vocațională a personalității prin valorificarea deplină a însușirilor fizice, fiziologice și psihice în perspectiva integrării sociale continue. Învățământul preșcolar în țara noastră constituie prima treaptă a sistemului de învățământ, care cuprinde copiii cu vârstele între 3 și 7 ani. Sunt binecunoscute influențele pozitive pe care le au practicarea exercițiilor fizice și a sportului încă de la vârste cât mai fragede. Se impune acordarea atenției cuvenite organizării și desfășurării acestor activități cu copiii de 3-11 ani. Frenezia mișcărilor la copiii de vârstă preșcolară derivă dintr-o necesitate reală. Activitățile lor motorii sunt necesare nu doar pentru dezvoltarea fizică, dar și pentru evoluția intelectului.

Controlul respirației, descoperirea independenței și a interdependenței fiecărei părți a corpului, deosebirea între stânga și dreapta, recunoașterea secvențelor spațio-temporale sunt etape fundamentale pentru a se înțelege pe sine și lumea înconjurătoare. Cunoașterea propriului corp este indispensabilă pentru ca micuții să poată acționa și cerceta, pentru a cunoaște ceea ce este în jurul lor. Toate acestea sunt elemente importante în dezvoltarea inteligenței, în dezvoltarea psihologică și afectivă. Prin practicarea unui sport, copilul are ocazia să combine diverse comportamente, pe care cu greu le-ar fi putut face în alt context. Ca proces pedagogic organizat, educația fizică urmărește dezvoltarea și pregătirea fizică a copiilor prin însușirea și perfecționarea deprinderilor și abilităților fizice și morale necesare în viață. Misiunea de educator presupune desfășurarea unei activități care să contribuie direct la dezvoltarea armonioasă a preșcolarilor. Dorința de mișcare și dinamismul, specifice vârstei, trebuie să devină instrumente în mâinile educatorului, prin care să se acționeze în sensul formării unor viitori adulți sănătoși fizic și psihic. Prin

exercițiu fizic, copiii realizează forme variate și utile ale mișcării, capătă încredere în forțele lor, își coordonează activitatea nervoasă, dobândesc curaj, spirit de inițiativă și de organizare, devin mai sociabili, deprind reguli igienico-sanitare. Obiectivele educației fizice sunt consolidarea dezvoltării biologice a personalității umane (formarea deprinderilor și a capacităților motrice; definitivarea conduitei igienico-sanitare) și stimularea dezvoltării psihice a personalității umane (dezvoltarea atenției concentrate, a spiritului de observație și gândirii flexibile; dezvoltarea stărilor afective pozitive; educarea voinței în condiții de competitivitate).

Conținutul educației fizice include un ansamblu de deprinderi și capacități specifice domeniului care vizează dezvoltarea armonioasă a personalității umane printr-un echilibru funcțional realizat practic între calitățile fizice și cele psihice. Proiectarea acestui tip de echilibru stimulează orientarea vocațională a personalității prin valorificarea deplină a însușirilor fizice, fiziologice și psihice în perspectiva integrării sociale continue. Practicarea sportului dezvoltă armonios corpul, influențează creșterea și dezvoltarea personalității, contribuie la călirea organismului și la creșterea rezistenței la îmbolnăviri prin folosirea factorilor naturali (apă, soare, aer), dezvoltă calitățile fizice de bază (viteză, forță, îndemânare, rezistență), dezvoltă deprinderi motrice de bază (mers, alergare, săritură, aruncare, cățărare, târâre, împingere), formează deprinderi corecte de conduită morală, intelectuală, regim rațional de muncă și odihnă, asigură refacerea rapidă a organismului după efortul fizic și intelectual, cultivă trăsături de voință și caracter (curaj, spirit de echipă, respectul față de sine și ceilalți, stăpânirea de sine, puterea de a învinge obstacole, încrederea în forțele proprii).

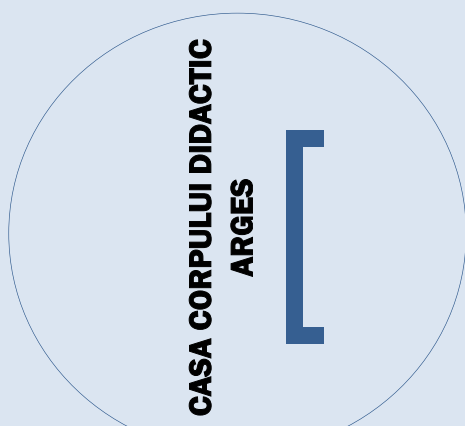
Ansamblul activităților desfășurate în grădinițele de copii trebuie să aibă ca urmare educarea la copii a unor procese psihice, însușiri fizice și trăsături morale, accentul punându-se pe dezvoltarea proceselor de cunoaștere intelectuale, afective. Atât conținutul, formele de organizare, metodele folosite cu preșcolarii, trebuie să influențeze adaptarea și pregătirea copilului la regimul de școală. Astfel se urmărește dezvoltarea mișcărilor și coordonarea acestora de către analizatorii vizuali și auditivi. Una dintre metodele cele mai eficiente de educație fizică la preșcolari o constituie metoda demonstrației însoțită de explicație. Dat fiind caracterul concret al gândirii copilului la această vârstă și experiența sa limitată, el nu poate înțelege și executa corect exercițiile fizice fără ca ele să fie demonstrate. Demonstrarea corectă a exercițiilor de către educatoare, explicarea vie a jocurilor, a unor figuri și faze ale jocurilor prin mijloace accesibile înțelegerii copiilor are o mare însemnătate instructiv-educativă.

La grupa mică, la începutul anului, demonstrația se va face odată cu expunerea unei scurte povestiri, în care este încadrată mișcarea ce urmează a fi învățată și executată de copii. Textul foarte scurt subliniază el însuși modul de execuție a mișcării, pe care educatoarea o demonstrează concomitent. Pe lângă model, educatoarea trebuie să dea copilului explicații clare asupra exercițiului, asupra executării lui corecte. În formarea deprinderilor motrice, un rol de bază îi revine exercițiului. Pentru fixarea sistemului de legături nervoase temporare, pentru a realiza înlocuirea controlului vizual cu cel chinestezic, este necesar ca preșcolarul, pe lângă acțiunile și însușirea lor inițială, să repete cât mai mult aceste acțiuni. Exercițiul înseamnă repetarea acțiunii până când executarea ei se perfecționează. Perfecționarea are loc numai atunci când prin fiecare repetare se elimină greșelile de executare, se economisește efort și se câștigă timp. Demonstrarea și explicarea exercițiilor va fi urmată deci de executarea exercițiilor de către copii și repetarea lor de un număr stabilit de educatoare, în funcție de caracterul și greutatea exercițiului, de ritmul mișcării, de calitatea și de condițiile desfășurării activității respective. Când exercițiul este bine cunoscut de către copii, atunci se repetă pe baza reamintirii mișcărilor de către educatoare. Preșcolarii din

grupa mare execută câteodată mișcările și fără modelul educatoarei, doar pe baza indicațiilor verbale date. În timpul executării exercițiilor, educatoarea va supraveghea atât grupa întreagă de preșcolari, cât și fiecare copil în parte, va urmări calitatea executării mișcărilor, va urmări dispoziția copiilor și atunci când aceștia manifestă semne de oboseală va interveni schimbând exercițiile, procedeele folosite și cerințele față de copil.

Bibliografie:

1. Gheorghidan, E. & Taiban, M. (1997). Metodica jocurilor și a programului distractiv în grădinița de copii. București: Editura Didactică și pedagogică.
2. Iacovlev, V. (1975). Educație fizică și sport. București: Editura Didactică și pedagogică.
3. Păiși Lăzărescu, M. & Ezechil, L. (2011). Laborator preșcolar. București: Editura VI Integral.

REALITĂȚI ȘI PERSPECTIVE ASUPRA UNEI EDUCAȚII MODERNE

prof. Pataki Enikő
Colegiul Național "Kölcsey Ferenc" Satu Mare

Este clar că nevoile elevilor din secolul XXI sunt foarte diferite de cele din secolul XX. În secolul XXI, profesorii sunt facilitatori și a creatori de medii de învățare, în care elevii pot își dezvolta abilitățile de care ar putea avea nevoie în prezent sau în viitor.

Acțiunea definitorie a școlii rămâne educația, considerată un proces destinat exclusiv omului și care vizează disciplinarea și civilizarea acestuia, din perspectiva unui ideal de personalitate umană, propus și dorit chiar de societate. Ioan Cerghit definea educația din mai multe unghiuri, ca proces, prin care ființa umană este supusă unei transformări îndelungate, ca acțiune de conducere, omul devenind o ființă formată și autonomă, dar și ca acțiune socială sau ca relație desfășurată între doi poli, educatorul și cel care este educat.

Funcțiile educației sunt diverse și se referă la transmiterea valorilor pe care societatea le posedă, la pregătirea și la formarea oamenilor

sau la valorizarea creațiilor culturale. Educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor, folosind metode și strategii optime de dezvoltare ale acestora. Ea trebuie, de asemenea, să stimuleze imaginația și exprimarea elevilor, oferindu-le un cadru favorabil creșterii, fără a le impune un cadru rigid, prestabilit.

Dacă altădată metoda predominantă de desfășurare a lecției era expunerea, pentru că oferea posibilitatea profesorului să-și etaleze bagajul de cunoștințe, astăzi se pune accent pe metode moderne, care să transforme profesorul în manager al învățării, iar elevului să i se creeze cadrul unei manifestări proprii, pentru a-și putea forma puncte de vedere personale.

Pedagogia activă, caracteristică învățământului modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoștințe la formarea de deprinderi și de abilități, accentuând astfel latura formativă a educației. Modelul dascălului aflat în

centrul procesului instructiv – educativ este considerat depășit și este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale.

Total diferită de pedagogia tradițională, pedagogia modernă modifică rolul jucat de polii educaționali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii.

Întrebarea dominantă a învățământului modern este ce rol alege școala să joace în societatea actuală și cât de pregătită este ea să facă față schimbărilor provocate de globalizare. Idealul educațional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar și de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educațional standard, ci de unul dinamic, în concordanță cu noile realități și capabil să reziste la schimbări.

Dacă învățământul tradițional era privit ca un proces de transmitere de informații, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziția dominantă, învățământul modern primește alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a predă devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv.

O altă componentă a învățării este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabilește măsura în care obiectivele au fost

atinse și prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel concludentă și necesară, ea dând dovada utilității metodelor abordate. Profesorul va organiza și va coordona acest demers instructiv, exercitând funcții diverse, de organizare a activității, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacități și de personalizare a activității didactice.

Învățământul modern nu caută să scoată în evidență rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerințelor societății, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experiența tradiției și capacitatea de inovare și de creativitate sunt noile repere ale școlii, care propune educații noi, în acord cu societatea globală: educația pentru pace, educația ecologică ori educația pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfășurare a instrucției este metoda euristică, deoarece învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv.

În strânsă legătură cu ideea potrivit căreia învățământul (educația școlară) trebuie privit în perspectiva educației permanente, s-au conturat conceptele de educație formală (instituționalizată), educație nonformală (extrașcolară) și educație informală (difuză), pentru denumirea curentă a tipurilor de educație ce se realizează astăzi.

a) Educația formală (din latinescul „formalis” – formă, figură, model, organizat legal, formal). Se referă la ansamblul acțiunilor educative sistematice și organizate, elaborate și

desfășurate în cadrul unor instituții de învățământ specializate (școală, universitate etc.). Alți autori consideră educația formală punct de referință care pune în centrul preocupărilor sale copilul, ca subiect al educației și instituției.

b) Educația nonformală (latinescul „nonformalis” – fără norme, în afara formelor organizate în mod oficial pentru un anumit gen de activitate). Cuprinde totalitatea acțiunilor și influențelor educative structurate, organizate și instituționalizate, dar desfășurate în afara sistemului de învățământ.

c) Educația informală (latinescul „informalis” – fără formă).

Educația informală nu exprimă o educație fără caracter formativ, ci caracterul spontan al acestei influențe educative. Vorbim de educație informală în cazul influențelor pe care individul le resimte de-a lungul vieții din partea familiei, a grupului de prieteni, a stării, a mass-media, în timpul competițiilor sportive, al week-end-urilor. Se referă la totalitatea influențelor educative neorganizate, nesistematice și nesubordonate unor finalități educaționale precise.

Toate aceste trei educații „paralele”, chiar dacă au propriul câmp de acțiune și funcționalități diferite, îngăduie extensiuni și întrepătrunderi benefice, această articulare conducând la întărirea lor reciprocă și la eficientizarea demersului educativ. Cele trei forme se sprijină și se condiționează reciproc. Trebuie recunoscut totuși că, sub aspectul succesivității în timp și al consecințelor, educația formală ocupă un loc privilegiat, prin necesitatea anteriorității ei pentru individ și prin puterea ei

Bibliografie:

Bontaș, I., Pedagogie, București, Ed. All, 1998.

Stan, C., Teoria educației. Actualitate și perspective, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2001.

integrativă și de sinteză. De amploarea și profunzimea educației formale depinde calitatea coordonării și integrării influențelor nonformale și informale. La un moment dat ponderea educației se poate deplasa în favoarea nonformalului și a informalului.

Profesorul secolului XXI, care predă elevului din secolul XXI, trebuie să aibă în vedere toate rolurile pe care le adoptă, dar și modalitatea în care afectează sau nu grupul de elevi pe care îi are în grijă. Clasele pot fi ”conduse” în continuare de profesor, acesta asumându-și total rolul de ”conducător” exclusiv? Sau ar trebui să fie capabil să faciliteze învățarea autonomă a elevilor? Indiferent de rolurile pe care și le asumă, profesorul modelează cultura organizațională a sălilor de clasă, îmbunătățește învățarea elevilor și influențează practica de învățare. Trecerea de la profesor ca expert la facilitator este uneori văzută ca un factor de diminuare a puterii și autorității profesorului, dar acest lucru nu este un lucru rău, ci face parte din evoluție, din educația pentru dezvoltare durabilă. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le: libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text; independență în activitate; operativitate și rapiditate în reacții (cognitive, afective, motrice); deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

PLAGIATUL ÎN ERA DIGITALĂ. PROVOCĂRI ȘI SOLUȚII

*Analist programator Iuliana-Elena ENE
Liceul Tehnologic „Dinu Brătianu” Ștefănești*

Era digitală a revoluționat accesul la informație, dar a adus și noi dileme etice. Printre cele mai presante probleme se numără plagiatul – copierea sau preluarea neautorizată a operelor altor persoane, prezentate ca proprii. În contextul în care resursele online sunt la un click distanță, plagiatul a devenit mai ușor de comis, dar și mai dificil de detectat. Acest articol analizează provocările pe care le ridică plagiatul în mediul academic și profesional, precum și soluții practice pentru combaterea lui.

Ce este plagiatul? De la definiție la forme moderne

Plagiatul nu se limitează la copierea integrală a unui text. El include multiple practici:

- Plagiatul direct: Copierea literală, fără citarea sursei.
- Parafrizarea necorespunzătoare: Reformularea ideilor altcuiva fără atribuire.
- Auto-plagiatul: Reutilizarea propriilor lucrări fără permisiune (ex.: trimiterea aceluiași eseu la două materii).
- Plagiatul tehnologic: Folosirea unor instrumente AI (ex.: ChatGPT) pentru a genera texte sau cod fără a menționa contribuția tehnologiei.

În era digitală, aceste forme s-au diversificat datorită unor practici precum „copy-paste” din articole online, cumpărarea de lucrări de pe platforme dubioase sau traducerea automată a textelor străine.

Provocări majore în combaterea plagiatului

- ☐ Accesul nelimitat la informații

Internetul oferă milioane de surse la îndemână, dar mulți elevi/studenți nu înțeleg diferența dintre research și copiere. Studiile arată că peste 60% dintre elevii români recunosc că au folosit cel puțin o dată porțiuni copiate în lucrări.

- ☐ Lipsa educației privind drepturile de autor

Școlile și universitățile din România abordează adesea superficial etica academică. Mulți tineri nu știu cum să citeze corect sau să utilizeze formate precum APA sau MLA.

- ☐ Presiunea performanței

În mediul academic competitiv, unii studenți recurg la plagiat pentru a economisi timp sau pentru a obține note mai mari. Un exemplu notoriu este cazul licențelor „făcute” pe platforme ilegale, care au devenit un subiect frecvent în mass-media românească.

- ☐ Sofisticarea metodelor de plagiat

Instrumente precum paraphraser tools (site-uri care reformulează texte pentru a evita detectarea) sau traducerea automată a lucrărilor din alte limbi fac detectarea copierii aproape imposibilă cu mijloace tradiționale.

- ☐ Dificultăți în detectare

Nu toate instituțiile au acces la softuri antiplagiat performante (ex.: Turnitin). În România, unele universități utilizează doar sistemul național AntiPlagiat.ro, care are limite în identificarea fraudelor complexe.

Soluții și strategii de combatere

☐ Educație și prevenție

– Integrarea eticii academice în curriculum: Ore obligatorii despre drepturile de autor și citarea surselor, începând din gimnaziu.

– Workshop-uri practice: Studenții ar trebui să exerseze parafrizarea și citarea în proiecte mici, sub supraveghere.

– Cazuri studiu: Analiza exemplurilor reale de plagiat (ex.: scandalurile din mediul publicistic românesc) pentru a demonstra consecințe.

☐ Utilizarea tehnologiei

– Softuri de detectare avansate: Implementarea sistemelor care identifică nu doar texte copiate, ci și parafrazări sau texte generate de AI (ex.: Turnitin cu funcția „Authorship Investigate”).

– Blockchain pentru drepturi de autor: Tehnologii care înregistrează opera originală într-un lanț sigur, dovedind autoriatul.

– Instrumente open-source: Platforme accesibile gratuit pentru universități cu resurse limitate (ex.: Copyleaks).

☐ Politici clare și sancțiuni

– Regulamente stricte: Suspendarea sau exmatricularea studenților care plagiază, conform Legii educației nr. 1/2011.

– Verificarea în trepte: Profesorii ar trebui să verifice lucrările în faze intermediare (ex.: schițe, bibliografie), nu doar la final.

– Transparență: Publicarea statisticilor privind plagiatul pe site-urile instituțiilor pentru a descuraja potențialii infractori.

☐ Colaborare între instituții

– Rețele naționale: Crearea unei baze de date comune a lucrărilor școlare și academice pentru a preveni auto-plagiatul sau reciclarea.

– Parteneriate cu editorii: Acces gratuit la reviste științifice pentru a reduce tentația de a copia din resurse piratate.

☐ Responsabilizarea profesorilor

– Formare continuă: Instruirea cadrelor didactice să identifice subtipuri de plagiat (ex.: traduceri automatizate).

– Promovarea evaluărilor creative: Înlocuirea eseurilor generice cu proiecte practice (ex.: prezentări video, experimente) care nu pot fi copiate.

Studii de caz și exemple din România

• Universitatea din București: A implementat în 2022 un sistem hibrid de detectare a plagiatului, combinând AntiPlagiat.ro cu Turnitin, reducând cazurile de fraudă cu 40%.

• Scandalul „tezelor de plagiat”: Cazarile politicianului român (ex.: Gabriel Oprea, Florin Iordache) au demonstrat că plagiatul afectează nu doar educația, ci și încrederea publică în instituții.

• Liceul „Tudor Vianu” din București: A introdus în 2023 un program pilot unde elevii prezintă lucrările oral, pentru a dovedi înțelegerea conținutului.

Viitorul combatării plagiatului: Inteligență artificială și etică globală

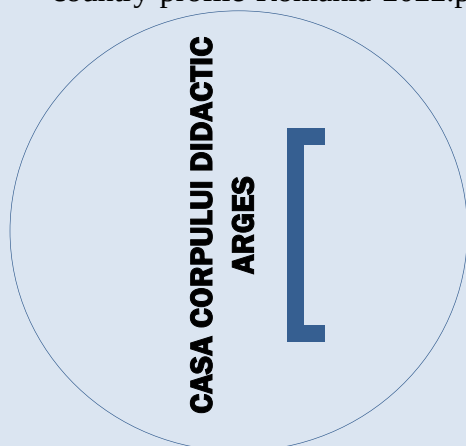
– AI vs. AI: Instrumente precum GPTZero detectează texte generate de ChatGPT, dar tehnologia evoluează rapid, necesitând update-uri constante.

– Etică în educație online: Coursera și alte platforme MOOC utilizează acum camere web și monitorizare biometrică pentru examene, o tendință care ar putea fi adoptată și în România.

– Conștientizare globală: UNESCO a lansat în 2023 o campanie pentru standardizarea drepturilor de autor în educație, incluzând țări în curs de dezvoltare.

Webgrafie:

1. CNATDCU - Raport Anual (<https://cnatdcu.ro>)
2. OECD Education Policy Outlook: Romania (<https://www.oecd.org/education/policy-outlook/country-profile-Romania-2022.pdf>)

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARILOR

*Prof. Petria Ecaterina
G.P.N. „Căsuța cu Povești” Curtea de Argeș*

Grădinița are menirea de a transmite valori culturale, istorice și sociale la nivelul cerințelor educaționale. Datoria educatoarelor, care sunt deschizătoare de drumuri, este de a îi implica pe copii în diverse activități care să coincidă cu societatea de azi. Dintre aceste activități care-i motivează și le atrag interesul de a participa cu plăcere, fac parte activitățile extracurriculare.

Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ presupune îmbinarea activităților școlare cu activitățile extrașcolare. Îmbinarea acestora are numeroase valențe formative, deoarece permite manifestarea creativității și imaginației copilului preșcolar. Și cadrul didactic își poate afirma creativitatea în alegerea temelor, a materialului, arătându-și astfel măiestria și tactul pedagogic, dar și dragostea față de copii.

În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care se reușește punerea bazelor formării personalității copiilor în acest cadru. În învățământul preșcolar și școlar avem misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socio-afectiv, dar și pentru o mai bună integrare socială. Astfel se impun activitățile extracurriculare, care nu sunt fixate de programa școlară ci de educatori și copii conform intereselor și dorințelor lor. De cele mai multe ori conținutul acestora poate fi o continuare la un nivel mai înalt, a ceea ce și-au însușit copiii în cadrul activităților didactice. De exemplu, în cadrul activităților din domeniul științe, la activitățile de cunoaștere a mediului după ce copiii au observat pe planșe anumite

animale domestice sau sălbatice se poate propune ca activitate extrașcolară, vizitarea unei grădini zoologice cu scopul de a-și fixa cunoștințele legate de aceste animale.

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activităților de învățare realizate la grupă și urmăresc îmbogățirea informațiilor primite în cadrul activității didactice, cultivă interesul pentru desfășurarea anumitor domenii, atrag copilul la integrarea în viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, contribuind în felul acesta la formarea personalității copilului. De aceea grădinița trebuie să ofere diverse astfel de activități pentru a-i atrage pe copii:

- organizarea unor jocuri potrivite fiecărui nivel de vârstă;
- vizionarea unor spectacole de teatru;
- serbări și șezători;
- vizite și plimbări (parcuri, grădini zoologice, muzee, etc.);
- concursuri școlare;
- excursii;
- activități desfășurate cu scopul ajutorării unor persoane aflate la nevoie, în folosul comunității locale și a protejării mediului înconjurător;
- proiecte educaționale inițiate în parteneriat cu anumite instituții: alte grădinițe, școala, primăria, biblioteca, poliția, biserica, etc.

În procesul instructiv-educativ activitățile extracurriculare îl atrag pe copil să participe cu plăcere și să fie interesat de activitățile propuse. În cadrul acestor activități se transmit copiilor, în mod sistematic și organizat, informații din toate domeniile de activitate: muzicale, literare, plastice, formându-se astfel anumite competențe: de a audia anumite piese muzicale, de a interpreta roluri. Interpretând diferite roluri, copilul reproduce modele de conduită și le asimilează în propria lui comportare. Trăsătura cea mai importantă a interpretării unor roluri este originalitatea și creativitatea copilului în redarea impresiilor proprii despre realitatea înconjurătoare, spontaneitatea și intensitatea trăirilor exprimate în joc. Acestea au un pronunțat caracter activ – participativ, permițând copilului să construiască relații sociale, să-și exerseze și să-și perfecționeze limbajul, să rezolve probleme, să negocieze, să coopereze, să utilizeze simboluri, contribuind astfel la dezvoltarea intelectuală.

Serbările, șezătorile, scenetele tematice, prin specificul lor oferă posibilitatea educatorilor să-i ajute să se implice, să-și cunoască foarte bine colegii de grupă, să colaboreze și să se afirme în fața colectivului prin mijloace proprii. Totodată serbările pregătite susținute cu ocazia anumitor evenimente devin un mijloc de educare a voinței, a încrederii în forțele proprii, a ținutei corecte, dar și a posibilității de a se transpune prin interpretarea unor roluri de teatru.

În cadrul serbărilor, interpretând roluri care au ca scop obiceiuri ale poporului român, preșcolarii sunt ajutați astfel să redescopere frumusețea portului popular românesc, a datinilor, a cântecului și a dansului. Scopul acestor activități este consolidarea cunoștințelor referitoare la obiceiurile și tradițiile populare, urmărind reconsiderarea și valorificarea trăsăturilor specifice poporului nostru prin interpretare de roluri, a dansului popular, oferind astfel un strop de tradiție.

Activitățile extrașcolare joacă un rol deosebit de important în dezvoltarea fizică și psihică a unui copil. Prin intermediul acestora, copilul va învăța să interacționeze mai ușor cu cei din jur și va putea să exceleze în anumite domenii spre care are înclinații. Astfel de activități îl ajută să-și canalizeze energia către lucruri cu adevărat importante și să-și dezvolte spiritul de competiție. Potrivit psihologilor, în

alegerea programului din afara orelor de curs trebuie să se țină cont și de opțiunile copilului. În caz contrar, acesta nu se va implica cu plăcere în activitățile respective.

Obiectivele pe care le-am avut în vedere prin activitățile extracurriculare propuse au fost stimularea și educarea atenției, sporirea capacității de rezistență la efort, stimularea sensibilității estetice. Rolul acestor activități este oferirea de oportunități multiple de recreere, dezvoltarea spiritului de competiție, valorificarea potențialului intelectual și al aptitudinilor, stimularea imaginației, creativității și inițiativei.

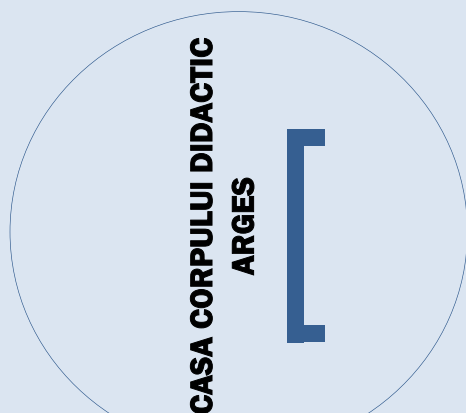
În cadrul spectacolelor de teatru, relațiile care se stabilesc între actori și copii sunt extraordinare, deoarece actorul interpretează roluri și reprezintă un izvor de informație, iar copiii sunt dornici de cunoaștere, fiind atrași de rolurile interpretate de actori.

Noile metode prin care se realizează activitatea instructiv- educativă pun în vedere inițiativa, fantezia și contribuția creatoare a cadrului didactic. Prin activități variate căutăm să îi antrenăm pe copii, să le trezim curiozitatea, să le păstrăm viu interesul pentru cunoaștere, să-i provocăm în a căuta și descoperi lucruri noi. Având posibilitatea de a desfășura activități extracurriculare, munca noastră devine mai ușoară deoarece aceste activități sunt atractive și îi determină pe copii să participe cu drag.

Grija noastră de educatori trebuie să fie ca obiectivele instructiv- educative pe care le propunem să fie urmărite, să primeze și să fie prezentate într-un mod echilibrat, având grijă să existe și momente recreative pentru a obține rezultate extraordinare. Menirea noastră este de a trezi curiozitatea viitorilor indivizi ai societății și de a-i pregăti pentru viață, atât cu ajutorul activităților didactice pe care le desfășurăm la grupă cât și prin intermediul activităților extracurriculare.

Bibliografie:

- Ciubuc I. , Armonia naturii , Editura Aureo, Oradea , 2011, pagina 110
- Dumitru G, Novac C, Mitrache A, Ilie .V, Didactica activității instructiv –educative pentru învățământul preprimar, Editura Nova, Craiova

PREDAREA SCRIERII LA CLASA I -

Studiu de specialitate

*Prof. inv. primar, Scărlătescu Nicoleta
Școala Gimnazială Petre Badea Negrași, Argeș*

Înșușirea corectă a scrierii este un proces complex și de lungă durată ale cărui baze se pune în clasa pregătitoare, dar procesul formării și perfecționării acestei deprinderi continuă și în clasele următoare. Succesul în formarea deprinderii de scriere este condiționat de efortul intelectual depus de fiecare elev în actul învățării.

Învățarea scrierii se realizează în strânsă legătură cu cititul. Față de citit, scrisul implică pe lângă un efort intelectual intens și un efort fizic deosebit de solicitant pentru școlarul mic.

Pentru a realiza însușirea scrierii corecte de către micii școlari, învățătorul trebuie să cunoască o gamă variată de metode și procedee didactice pe care să le aplice, în funcție de caracteristicile colectivului

de elevi, să cunoască laturile vieții psihice implicate în actul învățării, să cunoască particularitățile individuale ale elevilor săi.

De aceea, în perioada pre-abecedar, trebuie organizate numeroase activități care au ca scop:

- identificarea elevilor cu defecte de vorbire
- corectarea greșelilor în cadrul activităților la clasă sau îndrumarea cazurilor mai grave spre cel mai apropiat cabinet logopedic
- cultivarea auzului fonematic, în care să primeze metoda fonetică, analitico-sintetică

La intrarea în școală elevii stăpânesc în bună parte sistemul limbii materne. În medie, vocabularul lor activ și pasiv este de 3400-3500 de cuvinte. Însă sunt frecvente cazurile de vorbire deficitară cu care învățătorul se poate întâlni la intrarea copilului în școală. Deficiențele de vorbire cu care învățătorul se întâlnește frecvent la intrarea copilului în școală sunt următoarele:

- pronunțarea greșită a nesonantelor fricative (s,z,ș,j), precum și a sonantelor lichide (r și l);
- înlocuirea lui r cu l : lău (rău), melg (merg);
- înlocuirea lui j cu z : zucălii (jucării), cozo (cojoc);
- substituirea lui g cu j : culeje (culege), ninje (ninge);
- substituirea lui ș cu s : sase (șase), scolar (școlar);
- substituirea lui c cu t sau ț : topii (copii), plăte (place);
- omiterea unor sunete din cuvânt : fumos (frumos), pâne (pâine);
- folosirea greșită a numărului, genului și cazului substantivelor (mama s-au dus la piață; mingea lui fetița aceea; păpușa nu rochie roșu);
- folosirea unui număr mare de regionalisme: zine (vine), nimărui (nimănu), mere (merge);
- bâlbâiala, o deficiență mai gravă care se poate corecta în timp.

Pentru a controla pronunția și vorbirea tuturor copiilor din clasă, se folosește, de regulă, metoda convorbirii. Conversațiile pot fi individuale sau colective, pe baza unor obiecte prezentate (imagini, planșe, etc), solicitându-se copiilor să pronunțe, să enumere, să descrie, să caracterizeze, căutând să fie prezente sunete în combinații mai dificile.

Corectarea dicției elevilor se face prin exerciții de dezvoltare a auzului fonematic, prin exerciții de gimnastică articulatorie, exerciții și mișcări respiratorii, exerciții pentru deprinderea unei poziții corecte a corpului și exerciții de gimnastică linguală.

Pe parcursul efectuării exercițiilor, exigența învățătorului trebuie să crească treptat, iar observațiile să aibă un caracter general pentru a nu-i complexa pe cei în cauză.

Activitatea de corectare și prevenire a defectelor de vorbire este eficientă dacă învățătorul oferă un model de dicție impecabilă, dacă această activitate este continuă și dacă la ea participă toți adulții care concură la educarea și instruirea școlarului.

Scrisul, ca mișcare grafică voluntară, este un act conștient și transformarea lui în acțiune se realizează prin exerciții. Fazele distincte în formarea deprinderii de scriere sunt:

Faza de orientare cuprinde mânguirea corectă a instrumentului de scris, stabilirea poziției corecte a corpului și a mișcărilor mâinii în vederea formării gestului grafic, reprezentarea intuitivă a elementelor grafice, executarea modelului de către învățător însoțite de verbalizarea necesară, însușirea elementelor grafice de către elev.

Faza analitică - simultan cu analiza și reproducerea sonoră a sunetelor, recunoașterea grafemului, pronunțarea fonemului până la reproducerea cursivă; se fac sinteze de două - trei litere care se reproduc în scris, se fixează regulile tehnice și igienice ale scrisului;

Faza analitică și sintetică: constă în înlănțuirea și unificarea componentelor grafice;

Faza sintetică este faza în care scrierea literelor devine un mijloc de exprimare grafică a ideilor, scrisul se automatizează, se accelerează viteza grafiei, fără să se negligeze calitatea estetică.

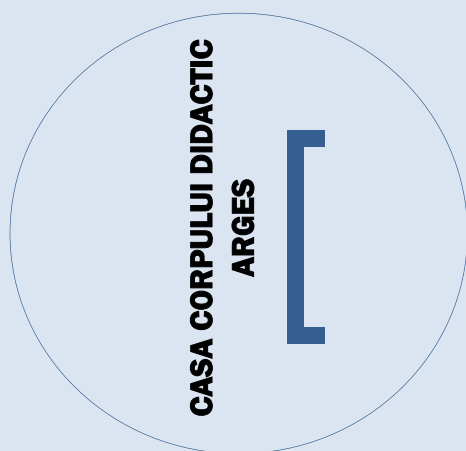
Formarea deprinderilor de scriere este un proces complex și îndelungat, care presupune multe exerciții și răbdare din partea elevului și mulă competență din partea dascălului său. Elevul trebuie îndrumat să-și concentreze atenția în timpul scrisului asupra următoarelor probleme esențiale:

- să recunoască fiecare sunet din structura fonetică a cuvântului;
- să realizeze procesul de analiză grafică pe plan perceptiv și mintal;
- să realizeze sinteza prin combinarea elementelor grafice (însușite în perioada preabecedară) în scrierea literei și combinarea literelor în cuvinte;
- să-și controleze mișcările mâinii care scrie pentru a respecta regulile grafice, a da forma corectă literei, a respecta cerințele de ordin estetic (mărime, grosime, grad de înclinație, așezare în pagină);
- să-și controleze permanent poziția corpului și poziția instrumentului de scris pentru a asigura corectitudinea estetică, viteza și igiena scrisului.

Dacă responsabilitatea profesională a dascălului se conjugă cu dragostea pentru carte a elevului, succesul școlar este asigurat. Nu trebuie, însă, să uităm că niciuna dintre cele două condiții nu poate lipsi.

Bibliografie:

- Nicolescu, Estera, Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Egal, Bacău, 2003;
- Manolescu, Nicolae, (2002), Cititul și scrisul, Iași, Editura Polirom;
- Programa școlară pentru disciplina Comunicare în limba română, (2013).

Studiu de caz - IMPORTANȚA PRACTICĂRII SPORTULUI PENTRU SANATATE

Prof. Petrescu Mirela Elena
Colegiul Național „Ion C. Brătianu” - Pitești

Sportul joacă un rol esențial în menținerea și îmbunătățirea sănătății fizice și mentale. Într-o lume modernă în care stilul de viață sedentar devine din ce în ce mai predominant, importanța integrării activităților fizice regulate nu poate fi

subliniată suficient. Practicarea sportului aduce beneficii multiple, de la reducerea riscului de boli cronice până la îmbunătățirea stării emoționale și a calității vieții.

Beneficiile fizice ale practicării sportului

Unul dintre cele mai evidente avantaje ale practicării sportului este îmbunătățirea sănătății fizice. Activitatea fizică regulată contribuie la:

1. ****Îmbunătățirea condiției cardiovasculare:**** Exercițiile aerobice, cum ar fi alergarea, ciclismul sau înotul, întăresc inima și îmbunătățesc circulația sângelui. Acestea ajută la scăderea tensiunii arteriale și la reducerea riscului de boli cardiace.

2. ****Controlul greutateii:**** Sportul ajută la arderea calorilor și la menținerea unui metabolism activ. Acest lucru este crucial pentru prevenirea obezității, care este un factor de risc pentru multe boli, inclusiv diabetul de tip 2.

3. ****Întărirea oaselor și a mușchilor:**** Activitățile fizice care implică rezistență, cum ar fi ridicarea greutăților sau antrenamentele de forță, ajută la creșterea densității osoase și la menținerea masei musculare, prevenind astfel osteoporoza și sarcopenia.

Beneficiile mentale ale sportului

Pe lângă efectele pozitive asupra sănătății fizice, sportul are un impact semnificativ și asupra sănătății mentale:

1. ****Reducerea stresului și a anxietății:**** Activitatea fizică eliberează endorfine, substanțe chimice din creier care induc o stare de bine și reduc percepția durerii. Acest lucru ajută la reducerea stresului și a simptomelor de anxietate.

2. ****Îmbunătățirea calității somnului:**** Exercițiile fizice regulate pot ajuta la reglarea ciclului somn-veghe, facilitând un somn mai profund și mai odihnitor.

3. ****Creșterea stimei de sine:**** Participarea la activități sportive și atingerea unor

obiective personale în sport poate îmbunătăți stima de sine și încrederea în sine.

Sportul ca mijloc de socializare și integrare

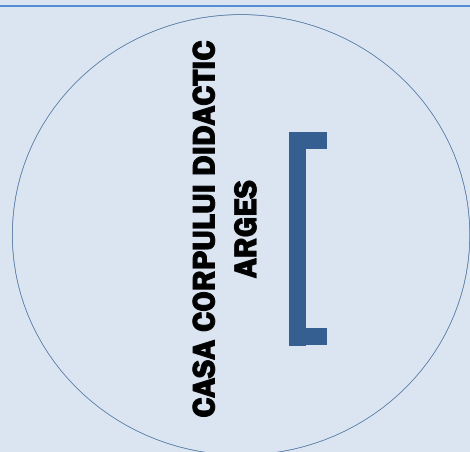
Sportul are și o componentă socială importantă. Participarea la activități sportive în echipă sau la evenimente sportive poate facilita crearea și consolidarea relațiilor sociale. Acest aspect este esențial pentru dezvoltarea abilităților sociale și pentru sentimentul de apartenență la o comunitate.

1. ****Promovarea spiritului de echipă:**** Activitățile sportive de echipă, cum ar fi fotbalul, baschetul sau voleiul, dezvoltă abilități de cooperare și lucru în echipă, esențiale atât pe terenul de sport, cât și în viața de zi cu zi.

2. ****Integrarea socială:**** Sportul poate fi un mijloc eficient de integrare socială pentru persoane din diverse medii, facilitând interacțiuni pozitive și schimburi culturale.

Concluzie

În concluzie, practicarea sportului este esențială pentru menținerea unei sănătăți optime, atât fizice, cât și mentale. Beneficiile activităților sportive sunt multiple și variate, incluzând îmbunătățirea condiției fizice, reducerea riscului de boli cronice, ameliorarea stării de bine emoționale și promovarea interacțiunilor sociale pozitive. Integrarea sportului în viața de zi cu zi este o investiție valoroasă în sănătatea pe termen lung și în calitatea vieții. Astfel, fiecare individ ar trebui să fie încurajat să adopte un stil de viață activ și să participe la activități sportive cât mai des posibil.

STUDIU DE SPECIALITATE - EFECTELE NEGATIVE ALE CALCULATORULUI ASUPRA COPIILOR

*Profesor consilier școlar Radu Liliana Carmen
CJRAE Argeș*

În lumea occidentală, cercetătorii din domeniul educației au constatat că acei copii care dedică cel mai mult timp vizionării tv, calculatorului au cele mai slabe rezultate școlare, cel mai redus interes față de școală, cu alte cuvinte, insuccesul școlar este direct proporțional cu timpul alocat vizionării tv și utilizării calculatorului. De asemenea, calculatorul poate determina apariția a diferite boli. Astfel, copiii pot sta ore întregi în fața calculatorului, uitând de sine, făcând prea puține pauze. Această activitate prelungită poate crea probleme oculare prin focalizarea atenției asupra unui singur punct și prin efort îndelungat.

Calculatorul, ca și televizorul, indiferent de utilizarea sa, constituie un important factor de stres pentru creierul uman. Pe parcursul folosirii computerului, ecranul acestuia, ca și cel al televizorului, inhibă activitatea emisferei stângi, a cortexului prefrontal și slăbește comunicarea interemisferică realizată prin puntea corpului calos. În schimb, favorizează deschiderea porților subconștientului și înscrierea cu putere a imaginilor transmise în adâncurile acestuia.

În cazul computerului, analiza trebuie particularizată în funcție de modul în care este utilizat. De exemplu, nu același lucru este să citești un text pe ecran cu a uita de sine, lăsându-te absorbit în spațiul virtual al jocurilor video. Fenomenele descrise anterior pot avea o intensitate mai mică decât în cazul televizorului atunci când calculatorul este folosit, spre exemplu, pentru tehnoredactare sau pot fi mult mai proeminente când sunt apelate jocurile video sau anumite locații pe internet. De fapt, factorii agravanți sunt schimbarea rapidă a cadrelor și suscitarea cu putere a emoțiilor și instinctelor.

În mod obișnuit, un copil stă în fața calculatorului între una și trei ore pe zi, ocupat cu diverse activități: teme pentru școală, discuții on-line cu prietenii sau jocuri. Iar părinții își încurajează copiii să stea la computer chiar de la vârste mici - 2-3 ani.

În urma cercetărilor desfășurate în ultimii ani, nu mai rămâne nici o îndoială: vizionarea tv și calculatorul dăunează dezvoltării și funcționării creierului uman.

Experimentele realizate demonstrează că fiecare oră petrecută zilnic în fața televizorului și a calculatorului în perioada de vârstă 1-3 ani crește cu 28% probabilitatea apariției problemelor de atenție în perioada de vârstă 1-7 ani.

Iată niște date statistice valabile în Statele Unite ale Americii, unde rata de folosire a calculatorului personal a atins niște cifre impresionante:

1. 90% din copiii cu vârstă școlară au acces la computer acasă ori la școală.

2. 54 de milioane de copii americani au acces la un computer, fie acasă, fie în instituțiile de învățământ.

Aceste informații sunt importante în primul rând pentru că ele oferă date despre utilizarea masivă a computerului în rândul celor mici. De aceea, mulți pediatri avertizează asupra riscului de miopie timpurie în rândurile copiilor. Atunci când fac aceste afirmații, ei se bazează pe o serie de studii care au demonstrat că statul la computer poate avea un impact negativ asupra vederii copiilor. Iată o parte dintre concluziile cercetărilor:

1. Între 25% și 30% dintre copii au nevoie de ochelari de corecție a vederii din cauza calculatorului, arată un studiu efectuat la Catedra de Optometrie Berkley din cadrul Universității California;

2. Procentul copiilor de clasa întâi care suferă de miopie s-a mărit de la 12,1% în 1995 la 20,4%, potrivit Departamentului pentru Sănătate din Taiwan;

3. Un studiu similar, efectuat în Singapore, a arătat că în doar trei ani, procentul de copii cu miopie la vârste de 7-9 ani s-a dublat, ajungând la 34%. Statul la computer pentru ore întregi are un efect negativ asupra vederii celui mic, pentru că această activitate forțează mușchii oculari și necesită o concentrare mai mare decât oricare alta.

Acum douăzeci de ani copiii se jucau în mare parte în aer liber, iar vederea la distanță era pentru ei mai importantă. Astăzi, din cauza privitului constant în ecranul computerului, copiii au probleme de vedere care nu erau cunoscute acum câțiva ani. Părinții trebuie să ia în calcul toate aceste probleme cauzate de computer. Calculatorul necesită niște abilități motorii foarte specializate, pe care ochii tineri încă nu le-au dezvoltat. Abia atunci când sistemul vizual este complet matur poate suporta mai bine stresul implicat de calculator.

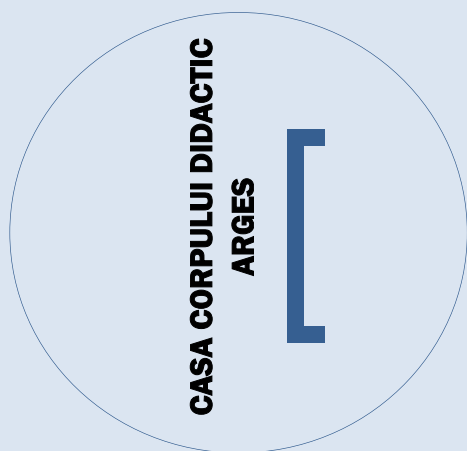
Mulți pediatri cred că "lumea interioară" este cea care provoacă miopia la copii, nu ereditatea. Activitatea la computer este periculoasă dacă nu este supravegheată de părinți sau dacă este efectuată cu lipsă de moderație. O problemă importantă ce vizează sănătatea publică este "sindromul privitului la computer", ce afectează în special copiii, care nu au capacitatea oculară suficient dezvoltată pentru a putea lucra la computer.

Calculatorul, televizorul, jocurile video fură somnul tuturor. Cu mic, cu mare suntem tentați să stăm până la ore târzii din noapte pentru a naviga pe Internet sau pentru a urmări emisiunile preferate. Potrivit unor psihiatri francezi s-a ajuns chiar la așa-numita fobie de somn. Tot mai mulți oameni consideră că a dormi șapte-opt ore pe noapte înseamnă a irosi timp, așa că se mulțumesc doar cu patru-cinci. Ceea ce nu este suficient pentru refacerea organismului, mai ales în cazul tinerilor, care au nevoie de opt-nouă ore de somn. Studiile arată că majoritatea tinerilor pierd, în medie, două-trei ore de somn pe noapte din cauza calculatorului, televizorului, jocurilor video. Pe lângă atracția exercitată de acestea, mai există un factor ce fură somnul: lumina ecranului, în special cea a ecranului calculatorului. Această lumină blochează secreția de melatonina, hormonul somnului și împiedică adormirea. De asemenea, 30-40 % dintre cei care stau mult timp cu ochii în ecran se plâng de oboseală oculară: înroșirea ochilor, senzație de ochi uscat, vedere încețoșată, clipiri frecvente, dureri de cap. Este de ajuns să petrecem peste patru ore în fața ecranului pentru ca primele simptome ale oboselii oculare să se manifeste. Mai mult, majoritatea copiilor și tinerilor au obiceiul de a ronța chipsuri, alune, dulciuri când stau în fața televizorului sau a calculatorului, iar acest lucru face ca tot mai mulți tineri să devină obezi, să aibă carii, să sufere de tulburări digestive.

În lumea occidentală, cercetătorii din domeniul educației au constatat că acei copii care dedică cel mai mult timp vizionării tv, calculatorului au cele mai slabe rezultate școlare, cel mai redus interes față de școală, cu alte cuvinte, insuccesul școlar este direct proporțional cu timpul alocat vizionării TV și utilizării calculatorului.

Bibliografie:

- Virgiliu Gheorghe, *Efectele televiziunii asupra minții umane*, Ed. Evanghelistos, București, 2006

CONTRIBUȚIA JOCURILOR MOTRICE LA AMELIORAREA COMPORTAMENTULUI INTERPERSONAL -studiu de specialitate

Prof. Catrina Mirela
Școala Gimnazială "Vintilă Brătianu", Ștefănești

Programele școlare actuale conțin competențe ce vizează dezvoltarea capacității de interacțiune socială.

Pentru asigurarea unei interacțiuni psihosociale eficiente la orele de educație fizică și sport se recomandă angrenarea elevilor în organizarea și desfășurarea unor activități colective care să încurajeze manifestarea reală a trăsăturilor de personalitate.

În demersul teoretico-metodic, pornim de la ideea că activitățile sportive de inițiativă și de echipă contribuie la educația individuală și socială a elevilor.

Prin aplicarea programului de jocuri și exerciții motrice de colaborare și cooperare în cadrul procesului instructiv-educativ de educație fizică, îmi propun să surprind efectele produse în planul relațiilor interpersonale, ca o componentă definitorie a dezvoltării personalității.

Pentru realizarea cercetării de bază, am parcurs următoarele etape:

- identificarea a 30 de jocuri motrice de colaborare din sfera calităților motrice viteza și îndemânarea;
- elaborarea unei metodologii didactice accesibile care să contribuie, prin aplicare, la formarea competențelor specifice care să vizeze dezvoltarea trăsăturilor de personalitate;
- selecționarea subiecților de la clasele a V-a și a VII-a care vor fi supuși variabilei independente/activităților motrice în cadrul cercetării de bază;
- recoltarea, prelucrarea și interpretarea datelor inițiale și finale ale profilului psihosocial individual, obținute în urma aplicării experimentului și formularea concluziei cercetării.

Ipoteza cercetării : Acționarea prin intermediul unor jocuri cu caracter de cooperare și colaborare, determină la nivelul grupului de elevi, ameliorarea comportamentului interpersonal prin modificarea profilului psihosocial individual.

Ca model de experiment am ales modelul pretest → post-test aplicat celor două grupe.

Pentru determinarea comportamentului interpersonal am utilizat varianta de analiză propusă de Zlate (2008, pp.230-231). Am aplicat un chestionar compus din nouă întrebări adresate fiecărui subiect referitor la trăsăturile comportamentale. Scala de evaluare a acestui chestionar este de tip Linkert, având cinci intervale valorice: 1. într-o foarte mică măsură; 2. într-o mică măsură; 3. într-o oarecare măsură; 4. într-o mare măsură; 5. într-o foarte mare măsură.

Construirea profilului psihosocial individual constă în calcularea, pentru fiecare întrebare, a mediilor notelor acordate de elevii clasei, apoi fiecare medie se marchează grafic printr-un punct pe un tabel și prin unirea punctelor se obține profilul psihosocial al fiecărui subiect.

Interpretarea profilelor psihosociale este dată de sensul orientării, spre stânga indică tendințe comportamentale negative, iar spre dreapta, tendințe comportamentale pozitive.

Analizând profilele psihosociale ale subiecților celor două clase, s-a observat că, la testarea finală, orientarea preponderentă a acestora spre dreapta demonstrează că programul de activități a acționat pozitiv pe direcția celor patru trăsături de personalitate cu caracter de colaborare: *sociabil, facilitator al interacțiunii pozitive, altruist, cooperant*.

Din datele centralizate în tabele precum și profilele psihosociale individuale ale subiecților, rezultă confirmarea ipotezei de lucru. Programele de activități aplicate au contribuit la creșterea încrederii în sine și a capacității de cooperare, creșterea condiției fizice și mentale, ameliorând dinamica dezvoltării personale.

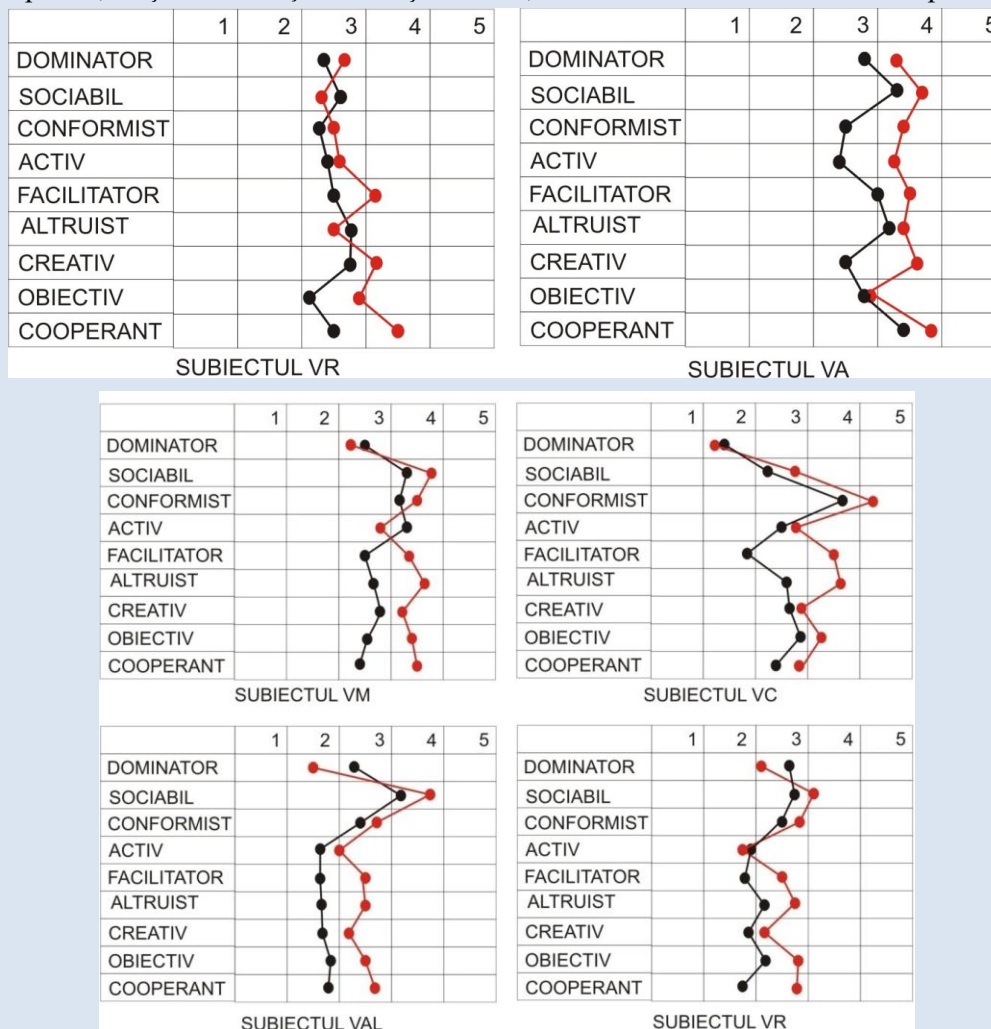
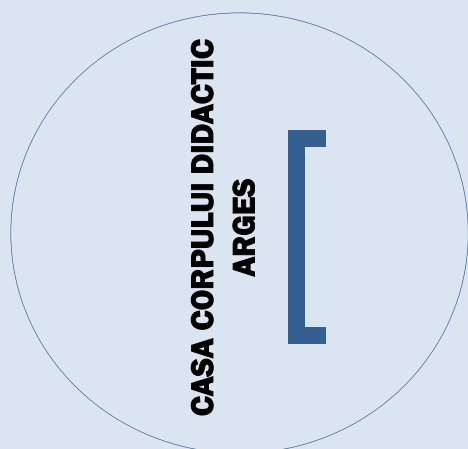

Figura 1 – Profilul psihosocial a patru subiecți din clasa a VII-a, la momentul testării inițiale (linia neagră) și finale (linia roșie), după aplicarea jocurilor motrice de colaborare și cooperare.

Bibliografie:

1. Dragnea, A., și colab, *Teoria educației fizice și sportului*. Editura Cartea Școlii, București, 2008;
2. Epuran, M., *Motricitate și psihism în activitățile corporale*. Editura FEST, București, 2011;
3. Zlate, M., *Eul și personalitatea*, Editura TREI, București, 2008.

LEGĂTURA DINTRE NATURĂ ȘI MUZICĂ: O PERSPECTIVĂ DIDACTICĂ INEDITĂ

Prof. Vasilescu Sofia
Clubul Copiilor Costești, Argeș

Un studiu de specialitate despre legătura dintre natură și muzică poate fi realizat în scop pur academic, dar mai ales în scop didactic, servind ca reper în activitatea instructiv-educativă, abordând dintr-o perspectivă inedită procesul educativ complex, profund modelator al conștiinței și cunoașterii de sine, așa cum este învățământul extrașcolar, specific rețelei de cluburi și palate ale copiilor din învățământul preuniversitar românesc.

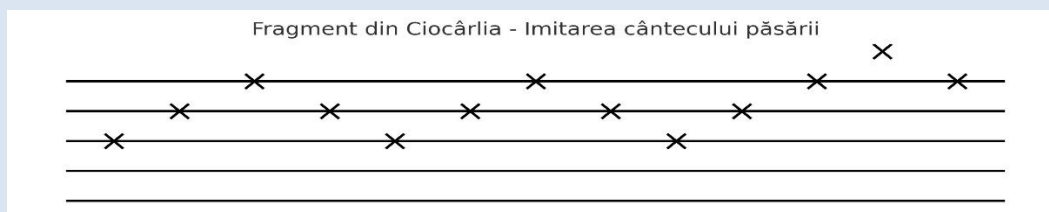
Structura conexiunilor care fac obiectul studiului. Natura și muzica sunt interconectate într-o relație sinergică, influențându-se reciproc în moduri complexe. Din cele mai vechi timpuri, ritmurile naturale au servit ca inspirație pentru creația muzicală, în timp ce muzica, la rândul ei, a fost utilizată pentru a interacționa cu mediul natural. În acest studiu de specialitate, ne-am propus o analiză a conexiunilor dintre natură și muzică, cu un accent special pe folclorul românesc și pe preferințele muzicale ale copiilor în cadrul sistemului educațional extrașcolar.

Calibrarea reperelor teoretice și bibliografice ale conexiunii dintre natură și muzică, respectiv dintre muzică și natură.

2. 1 Sunetele naturii în muzică.

Compozitorii au încercat să redea sunetele naturii folosind instrumente muzicale și tehnici vocale, astfel, Antonio Vivaldi – în „Primăvara” din „Anotimpurile”: a integrat trilarurile păsărilor și a sunetelor vântului prin intermediul instrumentelor cu coarde; Ludwig van Beethoven – în Simfonia a VI-a „Pastorală”: a inserat pasaje care evocă ciripitul păsărilor și sunetele tunetelor, iar Olivier Messiaen – în „Catalogue d’oiseaux” a transpus cântecele păsărilor în muzică.

Folclorul românesc, în special doinele și baladele, integrează sunete naturale. De exemplu, „Ciocârlia” este o piesă instrumentală care conține pasaje ce imită cântul păsării cu același nume.

2.2. Utilizarea materialelor naturale în instrumente.

Instrumentele muzicale tradiționale au fost fabricate din materiale naturale, iar caracteristicile acestora influențează timbrul și rezonanța sunetului:

Fluierul ciobănesc românesc, realizat din lemn, imită sunetele vântului și ale păsărilor.

Tulnicul moțesc, instrument arhaic folosit pentru comunicare și interpretare melodică, reflectă ecourile munților Apuseni.

Cobza și naiul, instrumente tradiționale românești, sunt construite din materiale naturale și evocă armonii inspirate de natură.

Impactul muzicii asupra naturii și a ecosistemelor.

Cercetările științifice au demonstrat că muzica poate influența mediul natural, cel puțin în ceea ce privește:

Efectul muzicii asupra plantelor: o serie de studii au arătat că muzica clasică stimulează creșterea plantelor, în timp ce zgomotele haotice pot avea efecte negative.

Cântece ritualice pentru vreme și fertilitate: în cultura românească, muzica este utilizată în ritualuri precum „Paparuda” și „Călușarii”, menite să aducă ploaia și fertilitatea solului.

Conservarea biodiversității: înregistrările sunetelor naturale sunt utilizate pentru a atrage păsări și alte specii sălbatice în habitatele lor naturale.

2.4. Muzica inspirată de fenomene naturale.

Genuri muzicale influențate de ritmurile și dinamica naturii includ:

Muzica ambientală și new age, ce utilizează sunete naturale pentru relaxare.

Muzica folclorică românească, unde cântecele de dor și jale sunt acompaniate de fluier și nai, evocând peisaje montane și păduri.

Cântecele de leagăn tradiționale, bazate pe ritmuri naturale, ce creează o conexiune profundă între om și natură.

Compozițiile electronice moderne, care încorporează înregistrări de sunete naturale în piese experimentale.

Toată această structură complexă a interacțiunilor și legăturilor dintre muzică și natură, respectiv dintre natură și muzică generează un domeniu fascinant de studiu cu implicații profunde pentru evoluția umanității și a civilizației. Din punct de vedere educativ, corelațiile sunt, de asemenea, profunde și fundamental relevante la nivel comportamental, cognitiv și temperamental.

Preferințele muzicale ale copiilor în sistemul educațional extrașcolar. Studiu realizat în rândul copiilor din sistemul educațional extrașcolar relevă preferințele lor în materie de melodii inspirate din natură. În funcție de vârsta copiilor, preferințele exprimate evoluează de la simplu la complex, de la admirație copilărească la implicare și integrarea cu natura și mediul natural, preponderent rural.

Categoria de vârstă	Nivel de pregătire	Piese preferate din folclorul românesc
6-8 ani Începător	„Ciocârlia”, „Paparuda”	

9-12 ani Mediu „Cântec de pădurar”, „Miorița”

13-15 ani Avansat „Doina lui Iancu”, „Călușarii”

În același timp, percepția subiecților în legătură cu natură se reflectă în preferințele muzicale personalizate, adaptate statutului informal, pregnant integrate în armonia universală, aflată în echilibrul vital, care generează, dezvoltă, ocrotește și face să prospere viața. Aceste melodii populare descriu natura sau copilăria în legătură cu natura, așa cum sunt:

„Mugur, mugurel” – cântec interpretat în diverse variante, evocând frumusețea naturii primăvara.

„Dragu-mi-i primăvara” – un cântec plin de energie și optimism, inspirat de venirea primăverii.

„Am un leagăn într-un nuc” – un cântec despre copilărie și natură, simbolizând armonia dintre om și mediul înconjurător.

„Sus în deal” – descriere poetică a peisajelor colinare și a vieții în armonie cu natura.

Majoritatea copiilor reușesc să interpreteze meritoriu, una sau mai multe melodii, din acest tip de repertoriu, manifestă interes și realizează progrese substanțiale în pregătire pe multiple planuri pe fondul acestei conexiuni empatice cu muzica și natura. Evoluția copiilor care cântă și apreciază la nivel empatic muzica este, de regulă, mai rapidă, mai profundă, mai complexă ca valențe și armonie. Timpul este gestionat diferit, există un fel de tact care guvernează acțiunea, o apreciere mai precisă și mai subtilă a lumii și sinelui, care favorizează implicit procesul didactic.

Concluzii Muzica și natura sunt profund interconectate, influențându-se reciproc atât la nivel artistic, cât și empatic. În folclorul românesc, relația dintre muzică și natură este permanentă și extrem de strânsă, omniprezentă, amprentând caracteristic ființa națională și implicit educația. Datele obținute privind preferințele muzicale ale copiilor subliniază importanța integrării muzicii inspirate de natură în educația extrașcolară, contribuind astfel la dezvoltarea sensibilității estetice și ecologice a tinerei generații.

Bibliografie:

- Bălan, D. (2011). Folclorul românesc și natura: Intersecții culturale și educative. București: Editura Academiei.
- Gheorghiu, L. (2003). Muzica și natura: Conexiuni teoretice și aplicații educaționale. Cluj-Napoca: Editura Napoca Star.
- Mihăilescu, A. (2018). Psihologia copilului și muzica: Formarea sensibilității prin educația muzicală. Iași: Editura Polirom.
- Petrescu, T. (2008). Educația muzicală în învățământul extrașcolar: Teorie și practică. Timișoara: Editura Universitară.

Revista Catedra - editie online

Redacția revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Georgeta TOMA, profesor metodist CCD Argeș

Mihaela CRIVAC, profesor metodist CCD Argeș

Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș

Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Cristiana NANIA, administrator financiar CCD Argeș

Cristian CAZAN, administrator de patrimoniu CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena ANDRONE

Coperta:

Bibl. Mirela Mariana ȘUFARIU

*Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare
a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!*